

Nhục Hồng Ngải

Contents

Nhục Hồng Ngải	1
1. Chương 1: Khủng Hoảng	2
2. Chương 2: Diên Cuồng	5
3. Chương 3: Lời Nhắc	8
4. Chương 4: Tạt Nhân	11
5. Chương 5: Lạc Lối	13
6. Chương 6: Quý Nhân	16
7. Chương 7: Tiếng Động Đêm	19
8. Chương 8: Tử Lại Gia	23
9. Chương 9: Mo Bản	27
10. Chương 10: Ân Mạng	31
11. Chương 11: Ma Lai	35
12. Chương 12: Sợ Hải	38
13. Chương 13: Trì Hoàn	42
14. Chương 14: Thăm Dò	46
15. Chương 15: Săn Lùng	49
16. Chương 16: Phát Giác	52
17. Chương 17: Thác Phán Quyết	56
18. Chương 18: Phơi Bày	59
19. Chương 19: Bắn Khoảnh	62
20. Chương 20: Chôn Giấu	65
21. Chương 21: Nguyệt Thực	69
22. Chương 22:	72
23. Chương 23: Kịch Độc	75
24. Chương 24: Gieo Gió Gặt Báo	78
25. Chương 25: Cuối: Thanh Dương	80
26. Chương 26: Ngoại Truyện: Thang Âm (phần 1)	83
27. Chương 27: Ngoại Truyện: Thang Âm (phần 2)	87

Nhục Hồng Ngải

Giới thiệu

Đây là một siêu phẩm liên quan về bùa ngãi. Nội dung chính của câu chuyện xoay quanh về một thứ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhuc-hong-ngai>

1. Chương 1: Khủng Hoảng

Bách cúi đầu, lấy hai ngón tay day day thái dương, đôi mắt nhắm chặt, cố kìm nén những giọt nước mắt đang chực trào ra. Đây có lẽ là lần thứ hai trong đời anh phải khóc. Anh đang ngồi trên hàng ghế xanh trước trụ sở công an phường, đôi chân run lên bần bật. Anh không thể bình tĩnh được nữa.

Ngày hôm qua, bé Nhật, đứa con trai duy nhất của anh vừa mất tích.

Đến tận ngày hôm nay, anh còn chưa hiểu thực sự chuyện gì đang diễn ra và tại sao bi kịch này lại rơi xuống đầu anh.

Vợ anh đã mất sau khi Nhật vừa khoảng ba tuổi, ba năm nay, chỉ có hai bố con ở với nhau. Vợ anh cố gắng nuôi con nhưng Bách luôn cố gắng dành tất cả những gì tốt nhất cho thằng bé. Đứa trẻ là hy vọng lớn nhất đời anh, là điều tốt đẹp duy nhất mà vợ anh để lại cho anh.

Mấy ngày vừa qua, thằng bé lên cơn sốt cao, uống thuốc vào chỉ giảm sốt đi một chút rồi lại tăng lên tới 38,39 độ. Khắp người thằng bé nổi ban đỏ, đến cả đôi mắt cũng đỏ ngầu, người cứ lả đi. Ban đầu, anh chăm con như những lần khác thằng bé bị ốm sốt nhưng sau đó tình hình dần trở nên nghiêm trọng hơn, vì vậy anh quyết định đưa thằng bé vào viện Nhi trung ương khám cho yên tâm.

Những lần thằng bé ốm đau, anh vô cùng vất vả. Ông bà ngoại định cư ở nước ngoài, chỉ thi thoảng về thăm cháu, cho quà. Bố mẹ anh, là ông bà nội của thằng bé vẫn ở dưới quê, phải lo công việc làm ăn cùng với anh trai chị dâu anh. Chỉ một mình anh ở trên thành phố vừa đi làm, vừa nuôi dạy con trai, không phải lúc nào ông bà cũng lên đỡ đần được. Đã bao nhiêu lần, bố mẹ anh thúc giục anh mang thằng bé về cho ông bà nuôi, như thế anh có thể yên tâm làm việc hơn. Công việc trên thành phố này đang ổn định và phát triển, nếu rời bỏ tất cả để trở về quê nhà thì anh không thể làm vậy, chỉ còn cách để hai bố con xa nhau. Đã nhiều lần anh dự định đưa thằng bé về ở dưới quê theo lời bố mẹ thế nhưng anh lại day dứt. Bé Nhật lớn lên đã thiếu vắng tình yêu của mẹ, anh không thể để nó cũng thiếu nốt tình yêu của bố, đưa cậu nhóc về cho ông bà nội, sau này lớn lên, nó sẽ chẳng thể có nhiều tình cảm với bố, rồi sẽ trách anh đã bỏ rơi con. Hơn thế nữa, anh muốn tự mắt nhìn thấy từng đoạn đường phát triển của con, muốn cùng con lớn lên, dạy con cách làm một người đàn ông. Anh lo sợ môi trường giáo dục dưới quê không đủ tốt cho thằng bé và cũng một phần anh không thực sự hòa hợp với bố mẹ... Không chỉ có vậy, Nhật còn có đôi mắt ươn ướt giống y hệt mẹ. Mỗi lần nhìn vào đôi mắt con, những miền ký ức khô cằn trong anh dường như được tưới mát. Anh không nỡ xa con.

Chính vì vậy mà anh vẫn khư khư giữ thằng bé lại bên mình, không rời nửa bước.

Vậy mà ngày hôm qua, anh chỉ rời khỏi thằng bé một lúc mà nó đã hoàn toàn biến mất khỏi vòng tay anh, không để lại một dấu vết gì. Anh bế Nhật tới viện, người nó cứ lả đi, không đặt con xuống được mà anh vẫn phải đứng xếp hàng lấy số. Bé con trên tay xếp hàng hơn 10 phút, cánh tay anh mỏi nhừ. Dù sao cậu bé cũng hơn 6 tuổi rồi, không còn bé bỏng gì nữa, bế lên nặng như chì vậy. Ngày hôm qua là cuối tuần, viện

Nhi đông đúc chật như nêm, sảnh chính chẳng còn chiếc ghế trống nào. Có vẻ như đợt này có bùng phát dịch sởi, phát ban, rất nhiều đứa trẻ có biểu hiện giống cu cậu nhà anh, người chi chít nốt đỏ, khóc meo ồm ồm cả sảnh. Nhìn thấy hàng ghế trống ở xa xa, anh bấm bụng, nhờ người đứng sau giữ chỗ cho mình rồi bế thằng bé lại đằng đó.

“Nhật ngoan, con ngồi đây đợi bố một xíu thôi, bố quay lại ngay, nha con!”

Cậu bé mặc chiếc áo xanh lá cây xộc xệch, áo hơi sờn vai, chiếc quần bò đã hơi ngắn, đội chiếc mũ lưỡi trai xinh xinh, khe khẽ gật đầu, đôi mắt lim dim.

Anh vỗ nhẹ vai con, nhắc lại lần nữa nhẹ nhàng: “Nhớ con nhé, không đi đâu cả, ngồi ở đây bố quay lại ngay...”

“Vâng...” Thằng bé nói nhỏ, lưng tựa vào chiếc ghế nhựa đầy mỏi mệt. Trộm vía từ bé đến lớn, Nhật rất ngoan và hiểu chuyện. Ngoài những lúc nghịch ngợm bị cuốn theo những trò chơi như các đứa trẻ cùng tuổi khác, Nhật vẫn rất nghe lời bố và vô cùng tự lập. Thấy con đáp như thế, anh cũng yên tâm hơn, đứng lên vội bước đi, đầu vẫn ngoáy lại xem thằng bé như thế nào. Ánh mắt anh ghi trọn lại hình ảnh của con, ngồi ngoan ngoãn trầm lặng trên dãy ghế của bệnh viện, cảm tưởng như nó sẽ không bao giờ rời khỏi tầm mắt, không bao giờ rời xa anh. Ấy vậy mà không ngờ rằng, đó cũng là hình ảnh cuối cùng của con mà anh được nhìn thấy.

Sau khi lấy sổ khám bệnh, bước ra khỏi một biển người, một đám đông hỗn độn nơi sảnh chính bệnh viện, anh vội vã quay lại chỗ đã đặt thằng bé lại ngay đó. Anh giật mình đánh thót khi nhận ra trên chiếc ghế đó chỉ có một người phụ nữ với đứa con đang ngồi cạnh. Anh đảo mắt ra xung quanh những không nhìn thấy chiếc áo xanh lá cây của con đâu cả.

“Chị...chị gì ơi...cho tôi hỏi...Chị có thấy cháu bé nào ngồi ở đây không? Nó mặc áo màu xanh lá cây...tầm 6 tuổi ấy ạ...”

Người phụ nữ lắc lắc đầu.

“Không, tôi vừa ở trên khoa khám bệnh cho cháu nhà tôi xuống, đang đợi bố nó đi mua thuốc, ngồi chờ tạm ở đây, không thấy ai cả!...”

Tay Bách bắt đầu run lên, trán vã mồ hôi ra lo lắng. Anh tạm thời trấn tĩnh, nghĩ rằng con chỉ mãi chơi đi đâu đó linh tinh rồi không nhớ đường về, mặc dù điều đó là rất hiếm xảy ra, vì Nhật ít khi làm trái lời bố dặn. Anh chạy khắp sảnh bệnh viện, các hành lang, nhà vệ sinh để tìm bóng dáng của con nhưng vẫn không thấy. Cuồng quá anh còn với đầu vào hỏi nhờ tận trong nhà vệ sinh nữ để tìm nhưng không ai hay. Bách đành gọi điện cho anh chị họ nhà bác xin giúp đỡ, đồng thời báo ngay cho nhân viên bệnh viện để ý tìm kiếm.

Bảo vệ của bệnh viện và khu nhà để xe cũng không thể giúp được anh nhiều vì quả thực ngày hôm đó quá đông, hàng trăm người qua lại, không thể nhớ rõ được ai với ai. “Thời buổi bây giờ sợ lắm! Dạo gần đây, mà thực ra cũng mấy năm rồi, xảy ra nhiều vụ bắt cóc trẻ em lắm! Sợ xềnh ra là mất con mất cháu như chơi...Mong không có chuyện gì xảy ra với gia đình...Có thấy cháu tôi sẽ giữ lại rồi gọi điện cho mọi người tới đón...” Người bảo vệ nói an ủi anh.

Lòng ngực anh thất lại, bao nhiêu suy nghĩ dồn nén, thẳng thốt, hối hận. Anh vẫn tin rằng con anh đang ở đâu đó trong bệnh viện rộng lớn, rằng nó chỉ đi lạc mà thôi. Lòng anh quặn lên khi nhớ đến con đang trong tình trạng sốt cao, mệt mỏi. Không hiểu nó đang ở đâu, nếu có mệnh hệ gì...Anh không thể chịu được mất.

Từ sáng đến tối ngày hôm đó, anh cùng với họ hàng tụ họp để tìm kiếm bé Nhật, lùng sục khắp các phòng ban trong bệnh viện cùng khu vực lân cận xung quanh. Gia đình cũng tổ chức phát giấy, tờ rơi dán ở các khu vực đó mong sớm có thông tin. Anh Bách chạy đôn chạy đáo khắp nơi, tóc tai bết bát cả lại, trong tâm như có lửa đốt, không ngừng gọi tên con. Mọi chuyện xảy đến quá nhanh, không một ai để ý thấy, không còn một chút manh mối nào. Bệnh viện không có camera hoạt động ở những khu vực đó nên cũng chẳng còn hình ảnh ghi lại.

Tối hôm ấy, Bách vẫn lang thang trên từng con phố của thành phố hoa lệ, mong được nhìn thấy bóng dáng đứa con trai bé bỏng, được ôm con vào lòng thêm một lần. Dòng người xuôi ngược hối hả dường như đang

vô cảm trước nỗi đau trong lòng anh. Anh hối hận lắm, anh tự trách mình, giá như anh đừng bỏ con ngồi lại một mình, giá như anh đưa con về quê sống thì có lẽ con sẽ an toàn hơn, giá như...

Đêm đến, anh vẫn không chịu về nhà, vẫn muốn ở ngoài đường tìm con, giọng anh đã lạc cả đi vì hỏi han người dân quá nhiều. Họ hàng anh đều khuyên anh nên nghỉ ngơi còn lấy sức tìm kiếm con. Đáng lẽ ra anh nên báo công an sớm hơn, báo ngay từ lúc anh không thấy thằng bé. Thế nhưng theo luật, qua 24h mới được lên trình báo mất tích, nếu không sẽ không tổ chức tìm kiếm ngay được. Anh sao có thể kiên nhẫn được nữa? Đứa con trai bé bỏng của anh giờ đâu biết sống chết ra sao? Để muộn hơn nữa cơ hội tìm thấy thằng bé sẽ càng giảm...Bách đi xe máy tới nơi cần đến, vứt xe bên cạnh rồi thẩn thờ ngồi thụp xuống trước cổng trụ sở công an phường, chờ đợi trời sáng. Con ác mộng đổ ụp xuống cuộc đời của anh không sao kháng lại. Sau ngày vợ anh nhắm mắt ra đi, anh không nghĩ sẽ còn một ngày tâm hồn anh đau đớn đến thế.

Anh gà gât tới sáng, nóng ruột đợi trụ sở công an làm việc. Trời tảng sáng, những người dân đi làm sớm lướt qua anh với ánh mắt hiếu kì. Người bảo vệ vừa mở cánh cổng sắt vào lúc 7h sáng, anh đã xồng xộc định xông vào.

“Này này! Cậu định làm gì thế? Chưa đến giờ làm việc đâu, 8h nhé!”

“Cháu xin bác, ở trong đó có ai không? Cháu đang cần giúp đỡ, con trai cháu...con trai cháu mất tích từ sáng qua...”

“Như nào thì cũng từ từ...đợi mọi người tới mới giải trình gì thì giải trình...Thôi cậu vào đây ngồi đợi nhé!”. Người bảo vệ luông tuối bảo Bách vào trong dãy ghế ngoài văn phòng ngồi.

8 giờ hơn, những đồng chí công an mặc cảnh phục mới từ tốn bước vào văn phòng, lục đục làm việc.

Bách loạng choạng bước vào trước cánh cửa, gõ cốc cốc.

“Vào đi ạ!” Tiếng người đàn ông phía trong vang lên.

Bách bước vào trong, nhanh chóng ngồi đối diện sĩ quan công an, trình báo tường tận về vụ mất tích của con trai mình.

Người sĩ quan ghi lại thông tin cần thiết, thông tin cá nhân và mô tả ngoại hình cháu bé cẩn thận rồi nói với anh.

“Anh yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức...”

“Liệu bao nhiêu lâu có tin được hả anh...” Bách lo lắng hỏi.

“Điều này không khẳng định chắc chắn được. Chúng tôi cũng đang phối hợp tìm kiếm nhiều trường hợp khác ở các địa bàn. Có tin tức sẽ báo ngay cho anh. Mong anh đừng lo lắng quá. Gia đình cứ bình tĩnh, đừng làm ầm lên quá, không lại hỏng chuyện...”. Người sĩ quan đáp.

“Vâng vâng...làm ơn hãy cố gắng giúp tôi...tôi còn mỗi mình thằng bé...” Bách thở thót, hết sức khẩn nài.

“Anh cứ về đi...có tin chúng tôi sẽ báo cho anh ngay lập tức...Giờ chúng tôi phải lập hồ sơ trình lên công an quận...”. Người sĩ quan đưa tay ra cửa tỏ ý tiễn Bách về. Người cha tội nghiệp đành lủi thủi lê bước ra khỏi trụ sở công an, lòng đau như cắt.

Trên bầu trời cuối hè, giông kéo đến rất nhanh. Bầu trời mù mịt như bao phủ kín lấy hi vọng trong lòng anh, ánh sáng sắp tắt ngấm.

Anh thẫn thờ trong đầu: “Dương à...em ở đâu...hãy giúp lấy con, phù hộ cho thằng bé được an toàn...Anh xin lỗi...Là anh vô dụng...”

Giọt nước mưa đầu tiên rơi lộp bộp xuống mặt anh cũng là lúc nước mắt anh chảy dài xuống má.

2. Chương 2: Điên Cuồng

Những ngày sau đó là những ngày tìm kiếm con trong điên cuồng của Bách. Đã ba ngày trôi qua mà vẫn chưa có thông tin gì. Bố mẹ anh cũng đã lên nhà anh ở để hỗ trợ tìm kiếm, ông bà ngoại cũng đang thu xếp ở bên nước ngoài về. Họ hàng chú bác hai bên đều đang nỗ lực hết sức có thể để tìm ra tung tích của Nhật. Trong nhà có chuyện nên chẳng ai còn tâm trí làm gì.

“Cháu tôi...cháu trai bé bỏng của tôi. Khổ thân cháu tôi...Đây, tao đã bảo mày đưa nó về tao trông cho, thì có phải không có chuyện gì rồi không!” Mẹ Bách đấm ngực thùm thụp, rít lên đầy đau khổ. Bách không muốn nghe nữa, lui vào phòng riêng, khóa trái cửa lại. Anh dựa lưng vào cửa, nín thở để nén những luồng cảm xúc. Anh mở đôi mắt ra, nhìn khắp căn phòng. Căn phòng này là phòng ngủ cũ của vợ chồng anh, giờ là nơi hai bố con anh ngủ mỗi tối. Anh nhìn đâu cũng thấy hình dáng của đứa con trai bé bỏng. Trên chiếc ga giường xộc xệch, chỉ có 2 chiếc gối, một to một nhỏ vẫn nằm lẫn lộn đầy lạnh lẽo, tấm chăn mỏng nhăn nhúm vút ở một góc giường. Anh vẫn nhớ như in những lần hai bố con cùng chơi game, đùa nghịch nhau rồi nằm lẫn ra ngủ trên chiếc giường ấy. Ở góc trong của phòng là một chiếc tủ quần áo bằng gỗ lớn. Ngày nào cũng như ngày nào, anh cũng bế thằng bé lại gần tủ quần áo, cho con chọn bộ quần áo mà nó thích nhất, với lấy khăn tắm rồi công kênh Nhật lên vai, hai bố con cùng đi tắm với nhau. Trên sàn căn phòng vẫn còn rải rác những món đồ chơi của cậu bé: ô tô đồ chơi, lego, siêu nhân,...Mọi chuyện dường như vẫn còn đây.

Bách run run ngồi xuống đầu giường. Tay anh sờ nhẹ vào một chiếc váy hoa được gấp gọn ở cạnh đó. Đây là chiếc váy cũ của vợ anh, người đã mất từ ba năm về trước. Ngày nào thằng bé cũng gối đầu lên chiếc váy hoặc rúc mặt vào đó mới ngủ ngon được, mặc dù giờ đây chiếc váy đã chẳng còn sót lại chút mùi hương nào của vợ anh. Anh khẽ khàng nhấc chiếc gối nhỏ vẽ hình Doraemon của con trai đặt lên đùi, sau đó nâng chiếc váy cũ của vợ đặt lên gối của con. Anh siết chặt hai món đồ đó vào trong lòng, gục mặt khóc nức nở. 6 năm về trước, anh đã có cho mình một gia đình nhỏ, một hạnh phúc lớn lao sau bao nhiêu năm đấu tranh đầy đau khổ. Anh những tưởng hạnh phúc đó là mãi mãi thế nhưng giờ đây, anh đã chẳng còn lại gì.

[...]

“Xuân Bách....đừng bao giờ lại gần tớ nữa...”. Cô gái cột tóc đuôi gà, mặc bộ đồng phục học sinh, gắt lên rồi quay lưng bỏ đi. Dưới sân trường nắng nhạt nhòa, lá cây khẽ xao động.

“Dương! Nghe tớ giải thích đi!”. Bách chạy theo bóng lưng của cô gái nhưng càng chạy bóng cô gái càng xa.

Bộp! Một bàn tay nắm lấy khuỷu tay của Bách, giật ngược lại.

Anh thẳng thốt quay ra đằng sau.

Vẫn là Dương. Lần này cô tiều tụy trong bộ váy xám, khóe miệng rỉ máu, bấu chặt lấy tay anh.

“Con của em! Anh hứa mà! Anh tìm con về cho em! Nhanh lên!”...Dương lay anh điên cuồng, òa khóc nức nở.

“Anh..anh...”

“Lách tách...lách tách...” Từng hạt mưa đổ xuống xung quanh hai người. Dương ngẩng đầu lên. Từng hạt mưa là từng giọt máu đỏ lôm, chảy trên gương mặt cô. Chiếc váy xám cô mặc dần ướt thẫm những vệt đỏ.

Bách giật mình ngồi bật dậy trong đêm. Hóa ra đó chỉ là một giấc mơ. Đây là giấc mơ đầu tiên của Bách về Dương- vợ của mình sau khi cô mất. Kì lạ rằng từ sau khi vợ mất, chưa một lần nào anh mơ về cô mà nhìn được rõ khuôn mặt của cô đến vậy. Có lẽ những ngày vừa qua đã rút cạn sức lực của anh, anh vừa ngủ thiếp đi một lát. Giấc mơ vừa rồi khuấy động trong lòng anh những cảm xúc vô thực đầy xa xăm, đau đớn lẫn hạnh phúc.

Bách nhìn chong chong vào đồng hồ, giờ đã điểm hơn ba giờ sáng. Tay anh khẽ sờ vào khung ảnh vẫn được đặt ở chiếc bàn đầu giường, ảnh của anh và vợ đang bế Nhật, lúc ấy mới được gần 1 tuổi, ngồi trên ghế sofa, mỉm cười hạnh phúc. Gương mặt vợ anh đầy hiền hậu, tay nắm chặt lấy tay anh.

Trước khi vợ anh mất, anh đã hứa với cô, bằng giá nào cũng nuôi nấng và bảo vệ đứa con duy nhất của hai người, mang lại cho thằng bé cuộc sống hạnh phúc. Anh cứ nhìn trân trân vào khuôn mặt của vợ trong

khung ảnh. Anh đã không thể mang lại cho cô cuộc sống trọn vẹn, đến lời hứa này anh cũng không thực hiện được ư? Anh sẽ buông xuôi hay sao?

[...]

Sáng ngày hôm sau, bà Mừng- mẹ của Bách dậy sớm bởi nỗi lo lắng không sao ngủ được, đã thấy anh đang lục đục sắp xếp gì đó ngoài phòng khách.

Hóa ra Bách đang đi qua đi lại thu dọn đồ đạc vào trong một chiếc túi vải dù lớn.

“Con...con làm gì thế hả?”

Bách chẳng nói chẳng rằng, cứ thế phăm phăm thu dọn đồ đạc.

Xong xuôi, khóa chiếc phéc-mô-tuya của chiếc túi lại, anh mới ngẩng đầu lên nói với mẹ.

“Con đi đây, con phải tìm thấy thằng bé cho bằng được. Có thông tin gì mẹ hãy gọi cho con...Còn không thì không cần lo lắng cho con nhiều...”

“Đi đâu? Mày định đi đâu? Ở lại nhà còn xem bên công an như thế nào. Các bác bên này rồi các anh chị cũng đang đi tìm kiếm rồi, đang tìm được mấy nơi nhận tìm giúp những đứa trẻ mất tích...” Bà Mừng thao thao, tay nín lấy tay cầm của chiếc túi, muốn ngăn con trai lại.

“Con quyết tâm đi rồi...Con sẽ hỏi từng nơi một cho tới khi nào thấy được thằng bé mới thôi. Mẹ đừng cản con. Để lâu hơn lành ít dữ nhiều...”. Bách cất giọng nói khó khăn, mắt đục ngầu nhìn ra phía cửa.

Anh nắm lấy tay mẹ, khẽ dứt ra rồi lấy từ trong cạnh chiếc túi một cuốn sổ nhỏ, giúi vào tay bà.

“Đây là tiền tiết kiệm vợ chồng con làm lụng suốt mấy năm nay tích góp được. Con mang theo 1 quyển, còn quyển này mẹ cầm lấy, ở nhà có chuyện gì cần dùng tới mẹ cứ dùng, chưa đáo hạn cũng rút hết ra mẹ ạ...Có tin gì mẹ cứ điện cho con ngay, mẹ nhé!”. Nói xong Bách xách chiếc túi lên đi dần ra phía cửa.

Bà Mừng vẫn gọi với theo: “Mày đi, ngộ nhớ có làm sao, mẹ sống thế nào hả con!”.

“Mẹ yên tâm...con phải sống để đưa thằng bé về...” Bách chẳng quay lưng lại, tiến ra cửa chính căn nhà, bước ra ngoài và khẽ khép cửa lại.

Bà Mừng bắt lực nhìn theo bóng lưng của đứa con trai gầy gò liêu xiêu trong chiếc áo sơ mi nhàu nát bước ra phía cửa khuất dạng mà lòng đau như cắt.

Bách leo lên chiếc xe số, chạy thẳng hướng công ty của mình. Anh vào văn phòng, nộp đơn xin nghỉ việc. Người sếp biết chuyện của gia đình anh nên cũng không nỡ ngăn cản, chỉ nói: “Cậu cứ lo cho xong việc gia đình, khi nào ổn muốn quay lại cứ nói với tôi...”. Bách cúi đầu cảm ơn người sếp rồi quay lưng bỏ đi. Trong lòng anh dâng lên sự tê tái. Anh biết rằng con đường trở về của anh còn rất xa xôi. Cuộc sống cũ ngày nào đã bị tước khỏi anh mãi mãi. Anh nguyện đánh đổi tất cả những gì đang có để tìm thấy đứa con của mình. Anh đã tự tay cắt đứt đường trở về chỉ để nuôi 1 quyết tâm duy nhất là nhìn thấy cậu con trai lần nữa.

Anh rút sạch tiền trong cuốn sổ tiết kiệm của anh ra: Hơn 200 triệu đồng một chút. Đây là toàn bộ số tiền anh đang có lúc này. Để lại một ít tiền mặt, anh chuyển số còn lại vào thẻ đem theo. Anh mua một chiếc điện thoại đen trắng, tháo sim ở chiếc điện thoại smartphone đang dùng ra lắp vào để đảm bảo điện thoại luôn bật mà không nhanh hết pin.

Bách kiểm tra bìa các tông lớn và dán một tấm biển vào tấm bìa: CẦN TÌM CON TRAI. CON TRAI TÔI LÀ TRẦN MINH NHẬT SINH NGÀY...đầy đủ các thông tin để bất cứ ai đi qua cũng có thể nhìn rõ, đeo ra sau lưng. Anh cũng in tờ rơi treo lên xe, đi khắp các con phố của từng tỉnh để dò hỏi. Bách cứ đi hết tỉnh này sang tỉnh khác, hễ cứ có người gọi đến có thông tin gì là anh lái xe qua ngay. Thế nhưng không biết bao nhiêu lần hi vọng của anh bị dập tắt bởi đứa trẻ được tìm thấy không phải con anh. Cũng nhiều lần có những cuộc gọi tổng tiền gọi đến, giả làm người giam giữ con anh khiến anh hoảng loạn. Lòng anh khổ tâm vô cùng, người đen chấy đen sạm cả đi. Ngày qua ngày anh chỉ vật vờ tìm chốn nghỉ tạm rồi lại lao đầu đi tìm con. Người qua đường nhìn thấy hình bóng một người đàn ông ngược nắng ngược gió, đeo tấm biển sau lưng đi tìm con mà không khỏi chạnh lòng xót ruột.

Được một tuần kể từ ngày anh rời nhà, anh nhận được cuộc gọi từ mẹ. Tay anh run run ấn nút nghe.

“Bách...Bách! Con đang ở đâu rồi...Có tin gì không?”

“Con cũng không rõ nữa, đang ở đâu đó gần Thanh Hóa. Vẫn không thấy gì mẹ ạ...”

“Ừ...các chú công an vừa báo tin là....nhìn thấy vài hình ảnh của cháu bé giống với Nhật, bị hai người đàn ông bế đi, chở trên xe máy ra ngoài bệnh viện, theo hướng ngoại thành...Ghi lại bởi vài camera hành trình hôm nó mất tích...Không rõ ràng lắm...” Giọng bà Mừng càng về cuối càng nghẹn cả lại.

Tim Bách đang đập thình thịch, nghe đến đó dường như không còn muốn đập thêm nữa. Anh run lấy bầy, mắt hoa đi. Anh cũng nghĩ đứa con anh bị bắt cóc nhưng trong thâm tâm anh vẫn hi vọng thằng bé đi lạc rồi đang tá túc lại đâu đó mà thôi. Sự thật ập đến khiến anh không sao tin nổi, hóa ra thằng bé bị bắt cóc ngay từ đầu...Giờ thì...

“Vậy giờ tìm ngay ra họ đi chứ! Công an họ làm việc sao rồi mẹ?” Bách vội hỏi.

“Biển số nhìn không rõ con ạ, vẫn phải điều tra thêm. Vả..vả lại...hôm trước mẹ với chị Khuê có đi xem bói...Người ta bảo là...bảo là..thằng bé lành ít dữ nhiều....giờ cũng không còn sống nữa..bị người ta hại...Nên làm lễ gọi hồn về để thờ...”

“Mẹ thôi ngay đi!” Bách gắt lên. “Sống phải thấy người chết phải thấy xác. Không đâu tự dưng thằng bé bị bắt cóc như vậy được. Con không bao giờ tin mấy lời nói vô căn cứ như vậy. Mẹ lo ở nhà đi tìm thằng bé đi! Đừng có mà linh tinh thêm đau đầu!”

Bà Mừng lặng đi chẳng biết nói gì thêm. Bách tắt máy cái búp rồi ngồi sụp xuống vệ đường. Anh đang dừng nghỉ chân dưới một hàng cây cạnh đồng ruộng nào đó, tìm chút bóng mát. Chẳng có chủ ý mà nước mắt anh cứ lăn dài, lăn dài, chảy tòng tòng xuống nền đất dưới chân. Anh thầm chửi mình yếu đuối. Anh khụy xuống, nằm lăn ra đất như không còn thiết tha gì nữa.

Anh nằm bất động ở đó rất lâu, vài tiếng đồng hồ, giờ anh có đứng dậy đi cũng cảm thấy vô vọng quá rồi. Vài người lo lắng dừng xe hỏi thăm anh nhưng anh chẳng buồn trả lời, chỉ khua tay mời đi. Khi trời gần như tối xuống, bất chợt có một vật khua rất mạnh vào người anh. Anh giật mình quay đầu hé mắt thì nhìn thấy một ông lão trông khắc khổ, đeo chiếc kính đen, mặc bộ quần áo bộ đội cũ sờn đang khua cây gậy gỗ vào người anh.

“Cái gì vương thế hử!”. Ông lão nói.

Bách lúi húi ngồi dậy nhường chỗ cho ông lão mù, miệng nói: “Cháu xin lỗi...”

Vừa bước tới, ông lão vừa lẩm bẩm: “Không phúc là họa, không họa là phúc. Đau đớn há chi nằm đây ngáng đường lão già này. Cũng coi như có duyên, lão sẽ gieo cho anh một quả Kinh dịch nhé...”

“Gì cơ ạ?” Bách không hiểu ông lão nói gì.

“Buồn rầu gì nói ra nào. Lão đứng từ xa đã thấy u ám không chịu nổi rồi!”

Bách ngần ngừ một chút rồi cũng quyết định trút bầu tâm sự với người đàn ông xa lạ này: “Con trai cháu mất tích từ hai tuần nay rồi. Cháu tìm khắp mọi nơi không thấy, bao nhiêu người giúp đỡ cũng không nổi...Mẹ cháu nói thằng bé mất rồi. Giờ cháu đau đớn không thể chấp nhận được...”

Ông lão rút từ trong chiếc túi đeo chéo ra một túi rút nhỏ hơn, lôi ra 3 đồng tiền có lỗ và một chiếc đĩa sứ nhỏ. Ông úp hai đồng tiền xu vào bát rồi lắc lắc lên trong lòng bàn tay, miệng lẩm bẩm gì đó.

Lắc xong, ông lão ngửa chiếc đĩa lên, sờ vào hai đồng tiền ở trên đó. Cứ thế ông lắc khoảng đâu 5,6 lần rồi mới trầm ngâm giải thích:

“Đây là ba đồng tiền Âm dương, có thể dùng để xin quẻ chỉ dẫn...Lão đem theo bên mình 20 năm nay rồi...”

“Vâng...Quẻ...nói sao ạ?” Bách hỏi một cách thờ ơ bởi vốn dĩ anh không muốn tốn thời gian vào những điều này, thế nhưng giờ đây anh cần một lời khuyên để bầu vút vào.

Ông lão khẽ cười, mở miệng giải quẻ. Những gì ông lão nói ngày hôm đó đã thay đổi hoàn toàn cuộc sống của Bách sau này.

3. Chương 3: Lời Nhắn

” Hừm...Quê này có cái vui có cái buồn. Cậu muốn nghe cái gì trước? Tôi cũng đang không biết nói sao...”. Người đàn ông kì lạ nói.

“Bác cứ nói vui trước đi...rồi buồn. Tối giờ này đối với cháu vui buồn chẳng còn ý nghĩa nữa. Cháu chỉ muốn biết con cháu đang ở đâu thôi...Dù nó chẳng còn trên đời này, cháu cũng phải đưa được nó về nhà...”

“Ừ...Tin tốt là, thằng bé vẫn còn sống, nhưng quê chỉ ra tượng ản phục, tức là đang bị giấu đi. Nó bị bắt bởi hai người nam. Giờ cứ theo hướng Tây, Tây Bắc mà tìm. Ở xa nhà lắm..ở một vùng hoang vu hẻo lánh, cao,...Tôi chỉ biết tả thế thôi.”

“Thật..thật ư?” Bách lấp bắp. Từ trên trán anh, những giọt mồ hôi đang dần chảy xuống. Tay anh run lên, anh nhìn thấy sự trùng lặp đáng ngờ trong những lời nói của ông lão với một điều anh vừa được biết cách đây không lâu.

“Phải đấy...Nhưng mà, tin xấu là...nếu không nhanh lên thì tử tôn hóa quỷ, mạng chẳng giữ được nữa đâu. Nhanh nhất là 10 ngày nữa có tin, không thì phải tới gần 3 tuần nữa. Chỉ còn khoảng 1 tháng cho anh là nhiều nhất để cứu được nó thôi...”

“Biết được cả thời gian vậy sao...? Hướng Tây Bắc rộng lớn như thế cháu biết tìm ở đâu bây giờ....Mà tại sao họ lại giam giữ thằng bé lại chứ? Từ lúc thằng bé mất tích tới giờ đã gần 2 tuần rồi...chưa có một cuộc gọi cuộc nào là thật. Chúng giữ thằng bé có ích gì chứ...”

“Tùy cậu thôi...Tôi lên quê thấy vậy. Chắc chắn chúng có lợi mới giữ thằng bé. Cậu không nhanh đi tìm đi là không còn kịp nữa đâu...”. Nói xong ông lão lại khua nhẹ chiếc gậy gỗ để đi về phía trước.

Bách lấp bắp đứng đằng sau, vẫn còn ngơ ngẩn trước những lời nói của ông lão.

Người đàn ông mù quay đầu lại nói một câu cuối với Bách: “Tìm ở chỗ càng đông người càng tốt, vừa đánh động, lại dễ tìm được Quý Nhân. Tôi chỉ giúp được đến đây thôi, chúc anh may mắn và sớm đoàn tụ với con...”

“Vâng..vâng..cảm ơn bác...”. Bách nhìn bóng lưng của ông lão đi xa dần.

Ngay trong đêm đó, sau khi trệu trạo ăn một bát bún cho ấm bụng, Bách quyết tâm đi xe vượt đường tới những tỉnh miền núi Tây Bắc, trong lòng dấy lên chút hi vọng, chút cố chấp cực đoan. Anh vốn dĩ không dễ bị lay động bởi lời những người thầy nói bởi anh đã phải trải qua nhiều ký ức đau thương từ những lời nói của họ. Thế nhưng lần này, có một lí do khác khiến anh quyết định làm theo. Đây cũng chính là lí do mà đêm nằm ở nhà, anh quyết định vứt bỏ tất cả mọi thứ ở sau lưng để lên đường tìm đứa con trai của mình mà không ngời chờ đợi nữa.

Anh vặn ga phi thật nhanh trên con đường quốc lộ mờ mịt tăm tối. Tiếng gió rít bên tai làm tai anh như ù đi. Trong đầu anh lại văng vẳng giọng nói quen thuộc của người vợ mà anh yêu thương nhất:

“Em biết...Cuộc sống của anh và con sẽ rất khó khăn...Nhưng em tin..hai bố con sẽ vượt qua được...Em có để lại...một thứ trong ngăn kéo bàn làm việc, cũng là tâm huyết cả đời em. Em tin thứ đó sẽ giúp anh và con vượt qua được giai đoạn khó khăn nhất. Nhưng mà anh phải nhớ...phải nhớ rằng...khi nào anh cảm thấy như sắp gục ngã hoàn toàn, không thể đứng dậy được nữa, anh hãy mở nó ra nhé...Nếu không, mọi thứ sẽ trở nên vô nghĩa...”.

Ánh mắt của Dương lúc đấy đăm lẹ, nhìn anh trân trân, đôi tay gầy khẽ quờ quạng đặt lên bàn tay anh. Hơi thở của cô thều thào, mặt nạ dưỡng khí đặt nhẹ trên cổ. Cô đã tháo hẳn mặt nạ oxi ra để nói với anh những lời khó nhọc đó. Khi ấy anh chỉ biết nhìn vợ, nắm chặt lấy tay cô, áp nhẹ lên má, nén nỗi đau đang dâng lên trong lồng ngực. Ngay sau ngày đó, căn bệnh quái ác đã cướp cô đi trong phút chốc, để lại hai bố con anh bơ vơ trên cõi đời.

Đám tang vừa xong, anh đã vội lao ngay vào phòng làm việc của cô trong nhà, với lấy chiếc khóa cất dưới bàn phím máy tính, mở chiếc ngăn kéo thứ ba ra. Anh muốn biết những điều vợ anh đã để lại cho anh, nếu kéo những gì thuộc về cô trên dương gian.

Nằm ngay gần trên đồng sách vở cũ của cô là một chiếc hộp nhỏ có nắp gấp, phía trên là một tờ giấy thiếp thơm thơm có ghi nét chữ nghiêng nghiêng: “Luôn bên anh trong những ngày tăm tối nhất...Yêu anh và con, Thanh Dương.” Tay anh run lên, khóe mắt và mũi cay xè. Nhớ lại lời cô nói, anh dần lòng cất nó cẩn thận vào chỗ cũ. Ba năm trôi qua, chiếc hộp vẫn chưa từng được mở ra. Dường như nó đã trở thành động lực để bố con anh sống tốt hơn và vượt qua nỗi đau lớn ấy. Anh cảm thấy rằng, nếu chiếc hộp được mở ra thì lúc đó vợ anh mới thực sự ra đi, ra đi mãi mãi, không còn gì để trông chờ về cô nữa.

Đêm 3 hôm sau ngày xảy ra chuyện ấy, anh tỉnh dậy giữa đêm, đau khổ nghĩ về vợ và đứa con đang mất tích của mình, thấy tương lai mù mịt không lối thoát thì hình ảnh chiếc hộp lại một lần nữa hiện về trong tâm trí anh. Anh nhẹ nhàng bước sang phòng làm việc của vợ, lấy chiếc khóa mở ngăn kéo ra để lấy chiếc hộp. Lần này anh không còn chần chừ nữa mà mạnh mẽ mở nắp chiếc hộp ra.

Thứ bên trong làm anh vô cùng bất ngờ.

Trong chiếc hộp nhỏ ấy chẳng có gì nhiều nhận, chỉ có duy nhất một tờ giấy cứng gấp 4 và một chiếc lá ép khô. Mọi thứ thật quá nhỏ bé so với tưởng tượng của Bách. Thứ này là tâm huyết của Dương ư?

Anh mở tờ giấy gấp tư ra xem nội dung là gì. Bên trong chỉ có 1 bài thơ khá dài có 5 khổ:

”Tháng ngày hạnh phúc trôi xa

Thịt thà máu mủ chia lìa từ đây

Tuyệt vọng tìm về hướng Tây

Cao cao dẽo núi quanh quanh lưng đèo

Nằm chung với những người nghèo

Trong cơn có sạn trong êm có thù

Dọc đường nghe tiếng người mù

Thấy ao nước đọng đừng lo lắng nhiều

Tìm về nơi chốn cô liêu

Tử thi nằm ở phía trên người thường

Trái tim mách bảo đúng đường

Đừng để nhiều rồi đi xa nơi cần

Ác tâm vượt qua hồng trần

Vong ma quỷ quái hiện hình muôn nơi

Người chết trở về đi chơi

Mộc thổ thấm đẫm huyết tươi muôn đời

Khôn ngoan lại được ý trời

Ngọc thực quý giá được mời đừng ăn

Đêm đêm lặn lội bán khoán

Nguyệt thực năm ấy là ngày đoàn viên.”

Đọc xong bài thơ, tâm trí anh càng rối loạn. Lời lẽ của bài thơ tăm tối và khó hiểu hơn anh nghĩ rất nhiều. Ngày xưa khi còn ở trường học, anh là người giỏi nhất lớp môn Toán, còn môn Văn 1 chữ bẻ đôi anh cũng không biết, làm sao thẩm thấu được bài thơ này đây? Nhìn sơ qua Bách chắc chắn bài thơ không phải được viết trong cùng một thời điểm, Dương dùng nhiều màu mực khác nhau, nét chữ xiêu vẹo không ổn định, lúc

đậm lúc nhạt, nhưng đúng là nét chữ của cô. Cô gửi bài thơ này lại cho anh có ý nghĩa gì? Đọc khổ đầu của bài thơ, anh có chút mừng tượng cảm thấy giống tình trạng của mình lúc này: hai bố con phải chia xa nhau và anh vô cùng tuyệt vọng. Lời thơ gợi nhắc, thúc giục anh tìm về hướng Tây. Chính vì vậy anh quyết định đi tìm con ở các tỉnh phía Tây, có thể là cả vùng Tây Nguyên.

Thế nhưng ngày hôm nay, anh đã gặp một người đàn ông mù, đúng như lời bài thơ đã viết. Anh đi từ ngạc nhiên đến hoảng sợ. Sao Dương lại có thể dự đoán được hết những điều này? Cô có giấu anh bí mật khủng khiếp nào không?

Sau khi nghe lời giải quẻ của người đàn ông đó, hướng đi của anh đã thay đổi, tiến sang các tỉnh miền núi Tây Bắc. Câu nói của người đàn ông mù khiến anh nhớ ra rằng, phía sau của tờ giấy thiếp Dương để lại cho anh, còn một dòng chữ rất nhỏ, là một câu hỏi, cũng là một câu thơ trong bài Tiếng hát con tàu của Chế Lan Viên:

“Con tàu này lên Tây Bắc anh đi chẳng?”

Câu thơ đó là một kỷ niệm khó quên giữa anh và cô. Không phải bỗng dưng cô để lại câu hỏi lửng lơ ở đó như vậy. Hai chữ Tây Bắc in đậm hơn trong lòng anh kể từ giây phút anh thấy được sự trùng hợp giữa câu thơ và lời nói của người đàn ông. Anh có chút linh cảm rằng bài thơ sẽ giúp đỡ anh vượt qua thảm cảnh gần như không có lối thoát này.

Bất chợt phía trước mặt anh, một bóng trắng xuất hiện khiến anh giật mình phanh kít lại, loạng choạng suýt ngã. Tiếng xe vang lên ken két giữa đêm khuya tĩnh lặng. Mê man suy nghĩ về bài thơ và những ký ức cũ khiến anh xao lãng không để ý đường đi. Suýt nữa anh đâm phải thứ đó rồi. Đang đêm sao lại có thứ nhảy bổ ra giữa đường như thế cơ chứ?

Mất vài giây định thần lại, anh mới run run hé mắt nhìn. Chiếc đèn pha rọi thẳng về phía trước, soi rõ 1 bóng người phụ nữ tóc ngắn, mặc bộ quần áo vải nông dân nhàu nát, chiếc quần dính bết thứ gì đó màu nâu nâu, đội chiếc nón sùm sụp đang đứng cách xe anh tầm vài mét.

“Gi..gì thế hả? Cướp hả? Tôi không có gì để cướp đâu!” Anh thét lên tức giận.

Người phụ nữ vẫn giấu mặt dưới chiếc nón, nhẹ nhàng giơ tay thẳng về phía trước, chỉ ra phía sau lưng anh.

Anh quay đầu lại nhìn con đường vắng lặng.

Anh nhận ra phía sau anh có một tấm biển khá lớn, nằm ngược lại hướng anh đang đi. Tấm biển xanh lớn ghi: “Sơn La- Điện Biên: 80km. Tấm biển nằm ở đầu một ngã rẽ. Anh giật mình nhận ra anh đã đi quá giao lộ cần rẽ.

Hóa ra là vậy, anh tính quay lại cảm ơn người phụ nữ bí ẩn kia, chắc cô ấy biết anh đi nhầm đường? Thế nhưng khi anh ngoảnh lại thì phía trước chỉ là một khoảng không hun hút, thi thoảng có vài chiếc xe tải, xe khách phóng qua vun vút, đường bụi mù. Phía bên phải anh là một cánh đồng rộng lớn, xa xa có vài ngôi mộ nằm im lìm. Người phụ nữ kia biến mất không một chút dấu vết gì.

Anh nổi gai ốc đầy người. Trong vòng có vài giây như thế cô ta có thể đi đâu được? Rõ ràng đó không phải là người thường...Bộ dạng cô ta...Thứ dính trên quần cô ấy, hay là máu...?

Tay run lấy bẫy, anh phóng xe đi tiếp, cố gắng đi thật nhanh, tìm đoạn rẽ để quay đầu lại đi đúng hướng. Đã vài lần anh được nghe kể chuyện về việc gặp ma đêm trên đường quốc lộ. Lần này chính bản thân anh được mục sở thị. May mắn rằng vong ma nữ đó có ý tốt nếu không anh đã toi đời trước khi làm thêm được việc gì khác...

Anh tiếp tục dong xe trên con đường tiến về các tỉnh Tây Bắc. Anh không biết điều gì đang đón chờ mình tiếp theo.

4. Chương 4: Tập Nhân

7 giờ sáng hôm sau, Bách đã lái xe vào địa phận của tỉnh Sơn La. Người anh rệu rã và vô cùng mệt mỏi. Từ trước tới giờ anh luôn là một con người chăm chỉ cần mẫn chịu khó, thế nhưng việc tìm kiếm lang thang nhiều ngày đã rút cạn sức lực của anh. Bách không muốn dùng nhiều thời gian để nghỉ ngơi, nghĩ đến đứa con bé nhỏ ốm yếu đang bị giam nhốt ở nơi nào đó, anh lại gắng gượng lên đường.

Đến được đích cần đến, trong lòng Bách nhẹ nhõm hơn đôi chút nhưng rất nhanh chóng, sự hoang mang lại trở về bao trùm tâm trí của anh. Bây giờ anh cần phải làm gì đây?

Bách tập vào một quán ăn sáng bình dân ở ngoại ô tỉnh Sơn La. Anh vào ăn lấy sức và tiện thể hỏi han luôn. Ăn xong một bát phở tái chín, Bách hỏi bà chủ quán về những địa điểm của tỉnh Sơn La. Anh dự định sẽ đi từng tỉnh một, tìm từng góc ngách có thể mới thôi.

“Nơi đông đúc nhất á? Tỉnh này nhiều dân tộc anh em lắm! Đông nhất chắc chỉ có lên thành phố thôi...Chứ dân ngoại ô như chúng tôi quanh đây hẻo lánh lắm chú à...Mà chú đi tìm con sao..?” Bà chủ quán đáp lại lời hỏi han của Bách, ánh mắt chứa đầy sự thương cảm. Chắc bà nhìn thấy tấm biển anh dựng cạnh chiếc xe máy.

“Vâng...cháu đang đi tìm thằng bé, nó bị bắt cóc...”. Bách khó nhọc thốt ra từng lời, nỗi đau như đang bị khứa sâu sau từng chữ thốt ra. Anh gật đầu cảm ơn bà chủ quán rồi tiếp tục đeo tấm bảng lên đường. Người chủ quán nhìn theo nói với: “Chúc chú chóng tìm được thằng bé!”.

Bách lên xe tìm đường đi vào trong thành phố. Điện thoại anh rung lên liên tục. Mấy hôm trước, dăm ba tiếng mới có một cuộc gọi báo thông tin ở đâu đó, còn bây giờ thì tiếng chuông điện thoại vang lên rất nhiều. Hình như người nhà anh đã đăng lên mạng xã hội tìm kiếm, bất chấp lời dặn dò của công an là kiên nhẫn chờ đợi, tránh bị kẻ xấu lợi dụng. Bách cố gắng nghe nhiều cuộc gọi nhất có thể. Ngoài những cuộc gọi động viên vô thưởng vô phạt, những thông tin phỏng đoán còn có cả những cuộc điện thoại quấy rối, mào danh khiến anh vô cùng mệt mỏi.

Thành phố Sơn La hiện lên trước tầm mắt của anh, con đường heo hút bụi bặm biến mất, thay vào đó là những con đường bê tông sạch sẽ rộng lớn, người qua kẻ lại đông đúc hơn nhiều. Lời chỉ dẫn chỉ có vồn vện như vậy, anh phải tìm con ở những nơi đông đúc mới có cơ hội. Bài thơ vợ anh để lại, anh vẫn cất gọn trong ví, dù anh không hiểu được mấy.

Anh tiến vào một vòng vượn lớn trong trung tâm thành phố. Có lẽ anh nên giăng biển đứng ở đây sao?

Thấy ở đầu đường có vài chú xe ôm đang đứng, anh đánh liều vào hỏi, xin lời khuyên.

Những người xe ôm chỉ cho anh về hướng bến xe khách Sơn La. Một bác phải tay:

“Cháu xin đứng với chúng tôi làm gì. Ở đây người ta đi qua vùn vụt, chẳng có thời gian nhìn cháu đâu. Chúng tôi còn chẳng có mấy khách nữa.”

“Đúng rồi đấy. Muốn tìm người mất tích trên này, cháu cứ ra bến xe mà đứng. Chúng tôi chẳng tranh được chỗ với đám xe ôm ngoài đó mới đành ra tới đây đứng. Người dân rồi khách qua đó rất nhiều. Các bác tài xế phụ xe nếu đi đường mà thấy cái gì, may mắn họ nói cho thì sao?”

Bách nghe thấy có lí bèn cảm ơn những bác xe ôm tốt bụng, lái xe tìm đến bến xe khách Sơn La nằm cách đó không quá xa, vừa đi vừa hỏi đường. Anh đi đến đâu cũng thu hút ánh nhìn tới đấy.

Sau cùng, anh cũng tới được bến xe sau gần nửa buổi sáng. Anh gửi xe trong bãi, tiếp tục đeo tấm biển trước ngực và chờ đợi từng dòng khách đang đổ xuống từ những chiếc xe ngược xuôi ra vào bến.

Anh cố gắng chặn đường từng dòng khách, phát cho họ đồng tờ rơi anh đã chuẩn bị sẵn. Có người cầm lấy, có người lắc đầu từ chối, có người còn tiện tay ném luôn tờ rơi anh vừa đưa xuống đất khi vừa đi xa vài bước. Trong lòng anh dấy lên sự đau khổ. Đường như con người quá thờ ơ trước nỗi đau của đồng loại. Giữa xã hội vô cảm này, liệu còn có ai giúp đỡ được anh?

Quả thực ngày hôm ấy, bến xe Sơn La đông đúc một cách lạ thường. Ngoài những người khách có nhu cầu di chuyển trên các tuyến xe thì còn rất đông những người dân khách dựng xe chờ đợi ở ngoài bến. Những

hàng quán đối diện bến xe khách, hàng trà đá cũng rất đông người ngồi. Hôm nay có sự kiện gì vậy?

Càng về trưa, bến xe càng đông đúc. Bách vẫn đứng cần mẫn làm công việc của mình. Bỗng nhiên từ xa có hai người đàn ông đi tới, mặc bộ quần áo màu xanh bảo vệ. Người đàn ông to lớn hơn hất hàm:

“Này cậu! Đứng ở đây làm gì thế hả?”

“Tôi...tôi...Xin lỗi các anh, tôi bị lạc mất đứa con đã gần 10 ngày nay rồi. Tôi có thông tin là thằng bé đang ở quanh đây...Tôi muốn...”

“Chúng tôi hiểu nỗi khổ của anh...” Người đàn ông lạnh lùng cất lời. “Nhưng chúng tôi phải đảm bảo trật tự cho bến xe. Anh đứng đây làm tắc đường ra lối vào của xe cộ, ùn ứ hết cả đường đi của khách, lại còn xả rác bừa bãi ra đây nữa...”. Ông ta khua tay chỉ khoảng sân đầy giấy tờ dưới chân của Bách.

“Vâng...vâng...tôi thực tình xin lỗi...Tôi sẽ dọn dẹp...” Bách lắp bắp.

“Thôi thôi...Anh ra ngoài khu vực bến xe hộ chúng tôi nhé...Để chúng tôi còn làm việc...”. Chẳng nói thêm câu nào, hai người bảo vệ kéo khuỷu tay Bách hướng ra ngoài cổng bến xe. Ngậm ngùi, cay đắng, Bách bước lếch thếch ra ngoài cổng bến xe đứng. Từ một doanh nhân, một trưởng phòng kinh doanh nay anh lại trở thành một người bị xua đuổi, phải van xin sự chú ý của người khác. Nhưng vì con, anh sẵn sàng bán rẻ sĩ diện của mình, anh không cần gì cả.

Tới đầu giờ chiều, lượng người tập trung phía ngoài bến xe ngày càng đông. Rõ ràng hôm nay có chuyện gì rồi chẳng? Bách đang mệt lả dần đi. Nắng mùa hè vẫn còn chói chang khiến lưng áo phồng của anh ướt đầm. Anh vẫn cố gắng phát tờ rơi cho từng người ra khỏi bến xe một. Thế nhưng không có vẻ gì là có người biết tung tích của con trai anh. Những cuộc điện thoại vẫn tới không ngừng.

Tới khoảng 2 giờ chiều, 2 chiếc xe tải lớn sơn màu đen từ đầu tiến lại gần bến xe rồi đi vào phía trong. Dọc chiếc xe tải có ghi dòng chữ màu vàng rất lớn: Thiên Hồng Inc- Hương vị đến từ cội thiên đường. Cái tên dội vào đầu anh những ý niệm quen thuộc nào đó. Dường như cái tên này anh đã bắt gặp nhiều lần ở đâu đó.

Hai chiếc xe tải dừng lại, 4 người đàn ông mặc áo sơ mi đen nhanh nhẹn trèo xuống, mở cánh sau của ô tô tải ra, lôi xuống những thanh hàng rào sắt, mấy chiếc ghế nhựa và một chiếc loa cầm tay. Họ nhanh chóng quây những hàng rào sắt quanh xe tải, bắc ghế lên và gọi loa:

“Đây rồi nhé bà con! Hồng tươi mới thu hoạch. Có hàng loại 2, loại 3! Nhanh chân không hết! Đang cháy hàng rồi nhé!”.

Vừa dứt lời, toàn bộ đám đông đang chờ đợi ở ngoài bến xe, ở cách hàng quán đối diện bu vào 2 chiếc xe tải đông như kiến. Bến xe bỗng chốc đông đúc không tả nổi. Ấy vậy mà nãy người ta còn đuổi anh ra ngoài, hóa ra là để tiện đường cho họ kinh doanh.

Đến lúc này anh mới chợt nhớ ra Tập đoàn này. Tập đoàn Thiên Hồng mới nổi lên được mấy năm nay, đi đâu cũng thấy quảng bá tên tuổi. Sản phẩm nổi bật nhất, cũng đưa tập đoàn này phát lên là trái hồng cao cấp- Hồng Ruby gì đó anh không nhớ rõ. Hồng này được quảng cáo rằng vô cùng tươi ngon, mọng nước, mỗi trái to như quả táo, bóng và sáng mịn như một hòn ngọc. Quả hồng chín mới mang ra bán, để được rất lâu mà không bị mất đi độ ngon. Đặc biệt hơn hết là sau khi sản phẩm này nổi lên, rất nhiều công ty tìm cách nhái lại món hàng béo bở đó nhưng không sao làm nổi nên Tập đoàn này trở thành thương hiệu độc quyền. Dân tình dường như phát cuồng với độ ngon của quả hồng Ruby, ai thử qua đều nghiện vị ngọt thơm của nó, đến mức sẵn lòng để mua. Giá một quả lên tới vài triệu, vô cùng đắt đỏ, dòng cao cấp nhất cũng lên tới vài chục triệu một quả, là dòng Hồng Sapphire, quả lớn, có mùi thơm đứng xa vài mét cũng ngửi rõ. Giá cả đội trời như vậy nhưng vài năm trôi qua, cứ đến hè là dòng Hồng này lại được bày bán. Tập đoàn này cũng từ một công ty nhỏ mà phát dần lên thành một ông lớn trong giới kinh doanh đầu tư, đã đầu tư nhiều lĩnh vực như ngân hàng, khu vui chơi, bất động sản,...Bách làm với công ty nước ngoài nên thị trường trong nước anh chỉ biết loáng thoáng như vậy. Hình như tập đoàn này có nhà máy ở chính thành phố Sơn La này.

“Xếp hàng nhé! Xếp hàng vào! Không chen lấn xô đẩy! Hồng Ruby Nhị cấp dùng để đi sếp, biếu bạn, biếu ông bà bố mẹ rất tốt nhé anh chị em. Hồng phúc mang ý nghĩa trường thọ, nảy nở sinh sôi, dồi dào sức khỏe!...Một thùng 4 quả giá 10 triệu, không đâu rẻ hơn được! Đảm bảo mua xong làm ăn phát đạt, vạn thọ

vô cương! Hồng Tam cấp rẻ hơn 1 nửa nhé, độ ngon thì không phải bàn đâu...”. Những người đàn ông vẫn đang quảng cáo món hàng nhiệt liệt.

Bách đứng lặng lẽ một góc ngoài cổng bến xe, nhìn vào khung cảnh hỗn loạn bên trong mà cảm giác mình đang đứng cách xa thế gian vài dặm trường. Những người đàn ông đàn bà đang chen lên, kéo vai áo nhau xô xệch, chìa chiếc thẻ tín dụng ra quẹt để mang về cho mình một thùng hồng, trông không khác gì những người chết đói được phát lương thực. Anh nhìn trân trân vào gương mặt lạnh lợi của đứa con trai in trên tờ rơi trong tay, nước mắt muốn ứa ra. Không một ai quan tâm đến anh, đến nỗi thống khổ trong lòng anh. Anh ước gì những con người kia cũng giúp đỡ anh nhiệt tình như cách họ mua món hàng đó. Giờ đây, tính mạng con anh còn rẻ rúng hơn cả những quả hồng đẹp để được bày trong thùng các tông kia.

Bóng chiều tà đổ xuống, in đậm bóng hình nghiêng nghiêng khắc khổ của người đàn ông đứng lặng lẽ, trầm mặc trước cổng bến xe, cách xa đám đông phía sau mình. Anh vẫn đứng đó chờ, chờ đám đông hoan hỉ kia trở ra để hỏi họ về đứa con trai mất tích.

Đêm hôm đó Bách nghỉ tạm ở một nhà nghỉ xập xệ trong trung tâm thành phố, người mỗi nhừ. Anh chỉ tắm qua rồi lăn ra giường ngủ, để mặc chiếc điện thoại trên bàn rung liên hồi. Những gì xảy ra chiều hôm nay dường như dội thẳng vào mặt anh một gáo nước lạnh. Ở nơi đất khách quê người này, anh chẳng nhận được sự trợ giúp nào. Anh phải tìm con ở đâu đây? Anh lại rút tờ giấy Dương viết ở trong ví ra, đọc đi đọc lại rồi ngẫm ngía. Trong ví anh ở gần bên cạnh cũng có ảnh anh và vợ con được chụp trong một chuyến đi dã ngoại. Anh khẽ miết nhẹ ngón tay lên khuôn mặt của hai con người anh vô cùng yêu thương ấy. Quả thực những ngày tháng đó trôi đi quá xa rồi. Dương...Em muốn nói gì với anh hả Dương...?

Anh dần ngủ đi trong cơn mê man.

5 giờ sáng, anh giật mình choàng tỉnh, người toát hết mồ hôi. Anh không tài nào ngủ sâu được kể từ khi mất đi đứa con trai. Bất chợt chiếc điện thoại trên bàn lại rung lên liên hồi. Thật quái lạ. Thông thường những cuộc điện thoại sẽ chấm dứt từ lúc nửa đêm tới sáng bởi giờ đó không có nhiều người còn thức mà đi gọi điện cho anh. Thế nhưng gọi vào tảng sáng thế này...Liệu có gì gấp?

Linh tính thế nào, Bách quyết định với lấy chiếc điện thoại bấm nút nghe.

“Alo...alo! Đây có phải số điện thoại của anh Bách không? Xuân Bách?”

“Vâng là tôi, Trần Xuân Bách đây...”

Tiếng người đàn ông vang lên trong điện thoại. Bách chăm chú lắng nghe và bất chợt mặt anh biến sắc.

5. Chương 5: Lạc Lối

Người đàn ông đó nói:

“Tôi là người dân ở huyện X, sáng nay đi câu hồ, vớt được xác của một bé trai...khá giống như người gia đình đang cần tìm. Mặc áo xanh lá cây. Lát nữa tôi sẽ liên hệ với công an và tiến hành trục vớt. Anh qua đây nhé...Hồ đó nằm gần đường Y của Huyện X, cách sông Mã vài cây số. Tôi mong là không phải. Rất chia buồn với gia đình...”

“Vâng...vâng...”. Trong lúc nói chuyện, anh nhanh tay với lấy cái bút nhét trong túi vải dù và một tờ giấy lịch xé trên bàn để ghi lại địa chỉ.

Bách nói khẽ, tay run lên bần bật, tim đập thình thịch. Dường như có thứ gì đó đang vỡ dần ra phía bên trong lồng ngực của anh. Anh đặt chiếc điện thoại xuống bàn rồi ngồi phịch xuống giường. Nhắm mắt lại, anh cố gắng trấn tĩnh bản thân mình. Lỡ đâu chỉ là nhầm lẫn? Nhưng người đàn ông đó bảo thằng bé mặc áo màu xanh lá cây...

Đôi chân anh nặng xuống như chì, không thể nhấc lên dù chỉ một chút. Sâu trong thâm tâm, anh sợ. Anh sợ mọi sự hi vọng của mình sụp đổ, sợ rằng không bao giờ có thể nhìn thấy đứa con trai của mình vui cười nữa. Anh sợ đối diện với sự thật, rằng trò chơi lần theo dấu vết mấy ngày nay của anh chỉ là ảo mộng.

Đấu tranh tư tưởng mãi, đến khi trời sáng bạch, Bách mới quyết định vệ sinh cá nhân, thay quần áo và dắt xe rời khỏi nhà nghỉ. Anh sẽ tự mình đi kiểm chứng trước rồi mới báo về cho gia đình sau.

Anh không phải dân địa phương ở đây nên không rành rẽ về đường, để tìm tới địa chỉ mà người đàn ông kia nói, anh phải vừa đi vừa hỏi.

Khi gần tới được chiếc hồ cần tới, anh đã thấy ở xa xa có một đám đông đang đứng lố nhố ở mép đường quốc lộ. Đã gần giữa trưa nhưng sương mây vẫn phủ tà tà mặt đường.

Anh dựng và khóa xe ở bãi đất trống cạnh hồ. Ở phía trong có những người dân hiếu kì đứng xem, công an rải tấm bạt phía trên bờ còn một vài người đang đi thuyền ra giữa hồ, kéo theo một cái gì đó dưới mặt nước.

Cổ họng anh nghẹn ứ lại, sau vài đợt sóng nhấp nhô, anh nhìn thấy mái đầu đen đen và chiếc áo xanh nho nhỏ của tử thi đó.

Hình như chính là thằng bé rồi....Anh run rẩy bầy tay chân, gạt mạnh đám đông ở trước mặt ra để chạy dần xuống hồ.

Chiếc thuyền dần dần cập bến, những người ở trên bờ đeo găng tay hỗ trợ những người kéo xác để đem thi thể lên.

Khi họ còn chưa kịp tháo dây, Bách đã từ đâu lao thẳng xuống ven hồ ngập nước.

“Nhật!..Nhật!...”. Bách gọi tên con trong tiếng vỗ òa, đã hơn 10 ngày rồi anh mới được gặp lại thằng bé, nhưng giờ nó không còn là đứa con trai ngoan ngoãn lanh lợi của anh nữa mà chỉ là một cái xác không hồn.

Bằng tay không, anh nắm lấy chiếc áo của thi thể kéo ngược lên trên, muốn ôm thằng bé vào lòng. Anh nắm lấy cánh tay đã cứng đờ của thi thể đó đưa lại gần với mình.

Lực kéo quá mạnh của anh khiến cho cánh tay của thi thể đó rời ra. Từ khắp xung quanh vang lên những tiếng kêu khê ghê tởm của những người chứng kiến. Bách chững lại một giây vì bất ngờ, anh lảo đảo buông cánh tay ra, khiến nó rơi tòm xuống mặt nước. Thi thể đã được lật ngửa lên, khuôn mặt của cậu bé sưng phồng lên, tím tái biến dạng, khó có thể nhận ra. Chiếc áo cũ nát bọc lấy thi thể đã không còn nhìn rõ hình dáng ngoài màu sắc, bên dưới là chiếc quần bò. Đúng là hôm đó thằng bé có mặc chiếc quần bò cộc ngắn cũn cỡn được mẹ mua cho ngày xưa. Bách gào khóc khi chứng kiến cảnh đó và phải chấp nhận sự thật. Anh cứ nín lấy thi thể về phía người mình. Những người dân xung quanh phải đỡ anh lên bờ.

Bách quần mình trên bờ ao, gào khóc gọi tên con. Anh cứ nghĩ mọi chuyện đã thật sự chấm dứt ở đây rồi, sẽ không còn hi vọng gì nữa. Người dân đã khéo léo đưa được thi thể lên bờ và đặt lên tấm bạt, tính bọc lại rồi đưa đi. Sau khi xử lý tử thi và khám nghiệm, Bách sẽ được kí biên bản nhận dạng.

Trong lúc đang đau khổ, bất chợt một câu thơ xẹt ngang trí óc anh: “Thấy ao nước động đừng lo lắng nhiều...”. Anh giật mình.

Lại một lần nữa, Bách ngồi bật dậy khỏi vị trí, chạy lại chỗ tấm bạt nơi những người dân đang lúi húi sắp xếp. Anh hất tung tay của những người dân đó ra, gỡ tấm bạt phủ lên thi thể. Tay Bách run run sờ vào chiếc quần bó rúm ró của cái xác, ngửa mặt trong của cặp quần trước ra.

Không có.

Không có tên của vợ anh thêu phía trong cặp quần của thằng bé. Anh nhớ rằng hôm đó anh vợ trong tử quần áo thằng bé chiếc quần cũ vợ anh mua mà thằng bé rất thích cho nó mặc đi viện. Ngày xưa có lần chiếc cúc quần này bị đứt, vợ anh đã ngồi khâu lại cho thằng bé, tiện tay thêu một chữ D nhỏ phía trong cặp quần của con. Từ hồi vợ anh mất anh không có thời gian sửa quần áo cho thằng bé, nó chỉ mặc đồ cũ, giờ đã chật hết rồi, anh thấy có lỗi với con. Anh nhìn ngắm kĩ lại chiếc quần của xác chết có vẻ không giống như chiếc quần con anh mặc trước khi bị bắt cóc. Anh ngồi phịch xuống đất, lắc đầu, rồi cười lên như rồ dại.

“Hahaha!”

Chiến sĩ công an xuống khám nghiệm hiện trường cúi xuống nói với anh: “Anh à, biết là đau đớn nhưng anh cứ theo chúng tôi về trung tâm xem đã...”

Bách xoa tay: “Không cần đâu...Đứa trẻ này không phải là con tôi...”

“Cái gì cơ? Tôi tưởng là...anh cứ đi theo chúng tôi lấy kết quả xét nghiệm ADN. Anh là bố của bé đúng không? Chúng tôi cần mẫu vật...”

Bách run run đứng dậy, quay lưng bước đi khó khăn, tay vẫn xoa nhẹ: “Không cần...đừng mất thời gian với tôi...các anh phát thông báo cho người nhà đứa trẻ đến nhận đi...”

Những người xung quanh cảm thấy khó hiểu vì hành động trước sau bất nhất của Bách, thế nhưng cũng không nín kéo anh thêm. Bách có một niềm tin kiên định sau khi tự mình kiểm chứng. Đứa trẻ xấu số kia không phải là con anh. Anh quả thực đã mất thời gian ở đây rồi...

Bách chạy thẳng ra ngoài, đi xa khỏi bờ ao đó, bỏ mặc những tiếng xì xầm đằng sau. Anh ngồi bệt xuống dưới mặt đường, bên cạnh chiếc xe máy của mình. Nhắm mắt lại, anh thở khê để cơn kích động xuống. Tay anh bần bê bết bở sinh lầy trên người tử thi. Sau khi trấn tĩnh lại, Bách lên xe tìm đường về thành phố. Anh dự định sẽ ở đây thêm ba ngày nữa, sau đó sẽ di chuyển sang các tỉnh khác.

Về tới thành phố, Bách tắm rửa sạch sẽ lại rồi quyết tâm chiều nay lại tới bến xe tiếp. Anh ngồi trên chiếc giường gỗ xập xệ, khê khàng lồi từ trong ví ra tờ giấy mà vợ anh để lại. Anh đọc đi đọc lại những câu thơ khó hiểu, trong lòng dấy lên chút bồi hồi. Mọi thứ đang diễn ra theo chiều hướng hết sức quái dị, theo đúng như lời bài thơ này nói. Dù về sau anh không hiểu gì nhưng bên trong anh đã tồn tại một niềm tin chắc nịch vào những lời thơ này.

Sợ mọi người trong gia đình lo lắng, anh quyết định dùng số gọi về cho gia đình ở nhà. Anh lo sợ nếu luồng thông tin kia đến tai họ mà chưa có thông tin kiểm chứng sẽ khiến mọi người hỗn loạn.

Chỉ sau hai hồi chuông, mẹ của anh đã bắt máy. Anh thông báo ngắn gọn cho mẹ về sự việc anh đã trải qua sáng nay, mong gia đình tỉnh táo trước các luồng thông tin.

“Con chắc chứ? Chắc chứ...” Mẹ anh lắp bắp trong điện thoại.

“Vâng...con nhìn rồi...không phải Nhật đâu mẹ...”

“Bảo sao...đang ở Sơn La hả? May quá, mai con đón bác Miên lên cùng nhé. Bác sẽ bắt xe trong buổi sáng ngày mai, tầm chiều là đến nơi...”

“Sao bác Miên lại lên ạ?” Bách ngạc nhiên. Bác Miên là anh trai cả của mẹ anh, bác ruột anh.

“À...có nguồn thông tin khá chính xác...có đường dây buôn bán trẻ em sang bên Lào, sau đó chuyển sang Trung...Mẹ đã mất rất nhiều tiền mới mời được người ta dẫn đón ở biên giới Việt Lào đấy. Nhanh còn kịp...Bác Miên rảnh hơn nên sẽ lên đi cùng con...”

“Mẹ chắc chứ? Sao chưa chi mẹ đã chi tiền...nhỡ đâu...”

“Người ta bảo ngày đó có mấy đứa trẻ được đem sang bên đó. Họ buôn nội tạng và bán cho những người hiếm muộn, làm nhân lực lao động sớm, không có nhu cầu mang trả về cho gia đình. Mẹ phải nhờ rất nhiều người, rất nhiều nguồn tin mới có được thông tin quý báu như thế, cảnh sát công an cũng khó mà lần ra sâu như thế được...Nếu tìm thấy có thể chuộc...”

“Tức là sao? Tức là chưa chắc thằng bé đã ở đó?” Bách cau mày khó hiểu.

“Ồm...dù sao bằng mọi giá cũng phải thử, lên trời xuống bể thế nào cũng được...Nhớ mai đón bác...”. Mẹ anh nói vội, ậm ừ rồi cúp máy.

Bách đứng lặng lẽ. Tâm can anh giằng xé. Có lẽ dự định bây giờ của anh sẽ phải đổi hướng, anh không biết nên làm gì. Ngoài những sự kiện lần lượt xảy ra, những lời ám chỉ sau đó vẫn chưa hề có dấu hiệu gì rõ ràng. Khi nào là nguyệt thực? Anh cần phải đi đâu? Ở nơi nào người chết lại nằm phía trên người thường? Thời gian không còn nhiều nữa...

Chiều và cả tối ngày hôm đó, Bách vẫn cố gắng thực hiện nốt những gì anh cảm thấy là đúng. Anh kiên trì đứng trước cửa bến xe để phát tờ rơi và chờ đợi điều gì đó. Từng dòng người hối hả bước qua anh mà không có quá nhiều ánh nhìn đáp lại.

Đêm hôm đó anh không sao ngủ được. Anh phải quyết định việc có thu xếp đồ đạc để qua Lào hay không. Tất cả quá ư liều lĩnh. Anh và bác chỉ có thể đi theo hướng dẫn của một người xa lạ nơi đất khách quê người... Thế nhưng liệu việc anh đứng nhiều ngày ở một bến xe khách ở đây, hay thậm chí là ở các tỉnh khác nữa, có phải là tốn thời gian vô ích hay không? Tốt nhất anh nên đi theo một luồng thông tin rõ ràng hơn... Vậy là Bách thu xếp hành lí lại.

Sáng hôm sau, Bách ra bến xe đón bác Miên từ sớm, mang theo hành lí của mình. Anh gửi xe máy lại bến xe. Trong lúc chờ đợi, anh vẫn treo tấm biển đứng ở trước bến xe. Trời dần dần sáng rõ, lần lượt có những chiếc xe vào bến nhưng anh vẫn chưa thấy bóng dáng của người bác đâu cả.

Phía sau lưng anh, những áng mây ráng vàng kì lạ đang trôi trên những dãy núi. Lòng anh băng khuâng. Anh vẫn đang ngóng trông một phép màu. Anh nhớ về những ngày tháng trước, anh đã từng chờ đợi 1 người lâu đến thế nào, và giờ anh vẫn luôn sẵn sàng chờ đợi, chỉ là anh không biết mình phải đợi đến bao giờ...

Bất chợt, một bàn tay gõ nhẹ lên vai anh.

Anh giật mình quay ra sau: “A! Bác...”

Chưa nói hết câu, anh chợt nhận ra người vỗ vai mình là một người đàn ông lạ hoắc trong bộ quần áo vải, ánh mắt sáng quắc và thân hình rắn chắc. Đi cùng anh ta còn có một người đàn ông gầy guộc với hàng lông mày rậm.

“Anh có cần giúp đỡ gì không?”. Người đàn ông ấy hỏi.

“À...Tôi đi tìm con nửa tháng nay rồi...không có thông tin gì cả...Nếu anh có nhìn thấy...” Bách lắp bắp.

“Thằng bé không ở đây, nhưng ở rất gần thôi...”. Người đàn ông nói

Bách ngỡ ngàng trước những gì xảy ra. Anh đâu biết rằng mình sắp dần thân vào những ngày tháng kinh khủng nhất trong cuộc đời mình.

6. Chương 6: Quý Nhân

Thầy H”Nue leo lên xe khách ngồi, ngả ghế ra sau đầy mệt mỏi. Người đồng hành của thầy -Ông Bắc, cũng ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh, đặt chiếc túi đồ xuống dưới chân.

Hai người vừa trải qua một trận pháp cùng nhau, thanh tẩy một căn biệt thự cổ trong Sài Gòn, nơi có vong ma của cả một gia đình càn quấy. Ông Bắc đi theo thầy lặn lội xuống gần tận cùng đất nước để giải quyết một vụ khó khăn, cả hai đều mệt lử. Ông Bắc là bạn của thầy ở bản bên, mới theo thầy học việc 2 năm nay.

Chuyến xe chông chênh đưa hai người trở lại về miền Bắc. Sau khi tới Hà Nội, hai người sẽ lại phải tiếp tục bắt xe trở về quê hương của mình là tỉnh Sơn La. Vừa vào mùa gặt, sắp tới lễ Cơm mới, hai người không thể vắng mặt.

Ngồi trên xe, thầy H”Nue xoa xoa mắt, cả người cảm thấy bệ rạc. Đôi mắt có lẽ là điểm quý giá nhất trên người thầy. Mắt thầy có thể nhìn thấy vong và thậm chí là cả những tia năng lượng từ những người còn sống: Năng lượng tinh thần và năng lượng vật chất.

Thầy H”Nue sinh ra với đôi mắt bị u bẩm sinh. Hai đôi mắt cứ sưng lên và chảy nước mắt giàn giụa, không sao nhìn thấy gì, chạy chữa thuốc thang không thấy khỏi. Thế nhưng ngày đó, một thầy mo trong núi đã cúng dường, đắp thuốc cho thầy trong 100 ngày trời. Sau đó thì bệnh cứ đỡ dần và khỏi hẳn. Sau này lớn

lên, mỗi lần nhìn người nam người nữ trong bản đi làm đồng làm rẫy về, cậu bé H”Nue hay khóc bỏ vào trong nhà, ôm mắt. Mẹ thầy lo lắng hỏi làm sao thì H”Nue chỉ biết kêu lên rằng: ”Mọi người sắp chết hết rồi, tỏa ra những tia rất đáng sợ...”

Nghi ngờ rằng mắt con có vấn đề, cha mẹ H”Nue đã phải tiết kiệm 2 mùa lúa, đưa cậu bé đi khám. Thế nhưng mắt H”Nue vẫn có chức năng bình thường, không có vấn đề gì cả. Sau cùng họ lại đưa H”Nue đến gặp thầy mo ẩn trong núi kia.

“Thằng bé rất đặc biệt.” Thầy mo nói thế rồi giữ H”Nue lại dạy bảo.

H”Nue nhìn thấy vong thiện, vong ác thế nhưng chỉ những vong hồn còn tư niệm với trần gian mới có thể hiện hữu trước mắt thầy. Vong thiện có màu trắng đục, lơ mờ; vong ác mang màu nâu trầm hoặc đen hắc. Từ những người còn sống, trên đầu luôn tỏa ra quang sáng màu xanh lá nhạt, càng sâu khổ sẽ càng chuyển sẫm màu thành tím hay đen. Ngoài ra còn những năng lượng vật chất ở bên trong mỗi con người, có thể trao đổi với nhau nếu như ở cạnh nhau. Đa phần mọi người đều có dải năng lượng màu vàng nhạt bao quanh người, khi hoạt động mạnh hơn sẽ chuyển dần sang cam.

Năng lực đặc biệt đó đã đưa thầy H”Nue chạm đến những sự thật mà người thường không thể hiểu thấu, cũng đặt lên vai thầy những trách nhiệm nặng nề hơn.

Thầy ngủ trong cơn mê man trên xe khách. Thầy thấy đôi vai nặng trĩu. Một giọng nói khê thì thầm chạm đến màng nhĩ thầy dù không rõ ràng lắm: “Shhh...shhh...xin hãy...giúp...shhh...đưa trẻ...shh..shh...con tôi...”. Một vòng tay nào đó đang ôm chặt lấy trán thầy.

Thầy cảm giác thấy 2 bàn tay đang cào vào đùi mình, cào cào rất nhanh và mạnh như đang tuyệt vọng. Thầy muốn mở mắt ra nhưng không thể.

“Òa aaaaa...”. Tiếng khóc của đứa trẻ nào đó trên xe khách làm thầy giật mình tỉnh giấc. Định thần lại, thầy chẳng thấy có sự gì bất thường. Ông Bắc vẫn đang gật gù ở bên cạnh. Hình như có người nào đó muốn nhấn nhủ với thầy điều gì qua giấc mơ này.

Xe cập bến vào bến xe khách Mỹ Đình. Từ đây nghỉ một chút sẽ có chuyến xe tiếp theo tới Sơn La. Bến xe đông đúc không tả được, đúng là một thành phố nhộn nhịp. Dù đã xuống đây nhiều lần để giải quyết nhiệm vụ nhưng thầy vẫn không sao quen được không khí ở đây.

“Cái thứ năng lượng đó là gì nhỉ?”. Thầy H”Nue lẩm bẩm.

“Gì cơ?” Ông Bắc hỏi, tay với lấy cốc nhân trần húp một ngụm nhỏ.

“À...thứ năng lượng ở vùng mình ấy, giờ đã lan xuống tận đây rồi. Tôi vẫn không hiểu nó là thứ gì?”

“Tia màu đỏ đó á?”. Ông Bắc hỏi.

“Ừm...” Thầy H”Nue ậm ừ. Đạo gần đây thầy thấy nhiều người ở dưới TP Sơn La có thứ năng lượng vật chất màu cam khá đậm vương xung quanh người mà trông họ không có vẻ gì là vừa hoạt động tay chân mạnh. Đôi lần thầy còn bắt gặp vài người trong bản có tia năng lượng màu đỏ tươi. Thầy có dò hỏi họ về những việc họ làm, nhưng chẳng thấy có gì khác biệt so với những người khác. Điều này khiến H”Nue rất băn khoăn.

“Có khi đất trời thay đổi gì đó thôi...”. Ông Bắc nói. “Quê mình vùng núi, dăm chục năm có thay đổi địa chất chút ấy mà...”

“Ừ chắc họ đi từ hướng đó xuống đây thôi...”. Mắt thầy H”Nue vẫn dõi theo vài người hối hả kéo vali, túi đồ theo mình, trên vai tỏa ra những tia đỏ lờ, cam sẫm, lẫn trong ánh sáng vàng nhạt của những người khác.

“Anh nhìn thế có bao giờ thấy đau mắt không? Cả một đồng sắc màu...”. Ông Bắc lại tiếp tục bình phẩm.

“Có chứ..nhưng quen rồi...” Thầy H”Nue đáp.

Hai người lại tiếp tục bắt xe trở về TP Sơn La. Chuyến xe đi qua đêm, sáng sớm hôm sau sẽ tới nơi.

Vừa xách túi đồ ra khỏi bến xe, thầy và Ông Bắc tính bắt xe lên bản. Bất chợt ánh mắt thầy dừng lại ở một người đàn ông khá trẻ đang đứng bản thân trước cổng bến xe. Trông anh ta hết sức tiêu tụy, thêm

vào đó nữa là anh ta đang đeo tấm biển thông báo tìm con trai trước ngực. Trông anh ta giống một doanh nhân hoặc một chàng công tử bột nào đó sa ngã: áo phông màu nhũ, quần bò ngắn, tay đeo đồng hồ nhưng vẫn sạch sẽ. Trong không có dáng vẻ bươn chải vất vả như người dân ở đây.

Một đặc điểm kì quái hơn nữa, đó chính là trên người anh ta vương nhẹ chút tia sáng đỏ lừ như máu, thứ ánh sáng hiếm hoi mà thầy H”Nue mới được nhìn thấy 1,2 lần. Ánh sáng trên đầu anh ta tỏa ra đen kịt hơn cả bầu trời sắp có bão. Chắc hẳn người này đang sầu khổ lắm.

Nhớ tới giấc mơ kì lạ trên xe khách, thầy H”Nue lại gần vỗ vai chàng trai. Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, thầy đưa ra đề nghị giúp đỡ chàng trai trẻ, dù bản thân thầy cũng không rõ lối đi trước mắt.

“Thật ấy hả? Sao anh biết? Thành bé ở gần đây?”. Người bố trẻ lấp bắp hỏi thầy.

Thầy H”Nue không sao giải thích được linh cảm của mình. Thầy chỉ nhẹ nhàng hỏi lại:

“Đạo gần đây, anh và thành bé có lên đây bao giờ chưa? Có tiếp xúc ai ở trên này xuống không?”

Người bố khẽ ngẫm nghĩ rồi lắc đầu.

“Tôi và cháu sống ở Hà Nội, từ khi sinh ra mới đưa nó về quê nội vài lần, cũng chỉ gặp họ hàng, còn lại các bạn học của cháu cũng ở đây. Công ty của tôi thì...cũng không gặp đối tác nhiều...còn có từ đây về không thì tôi cũng không chắc...”

Thầy H”Nue vẫn nghĩ cậu bé mất tích có liên quan tới vùng núi đồi quê mình, nếu chỉ tiếp xúc gián tiếp, thứ năng lượng đó sẽ không vương lại đậm đặc và rõ nét như thế. Chắc hẳn người đàn ông này và cậu bé đó đã tiếp xúc trực tiếp với nguồn năng lượng đó trong một khoảng thời gian dài, mà chỉ có rất hiếm hoi những người như vậy thầy H”Nue nhìn thấy ở bản mình, ngoài ra những nơi thầy tới vẫn chưa từng thấy, trong khoảng 3 năm trở lại đây.

“Tôi có một năng lực đặc biệt...không biết anh có tin tôi hay không...nhưng tôi nghĩ thành bé sẽ ở gần nơi tôi ở...Tôi sẽ cố gắng giúp sức...”

Người đàn ông cau mày ra bộ phân vân. Đúng lúc anh ta tính nói gì đó thì từ đâu, một người đàn ông bước tới, dáng vẻ bệ vệ, hỏi: “Bách đấy hả?”

“A, bác Miên...”

“Đây là...?” Người đàn ông đó nhìn thấy thầy H”Nue và Ông Bắc thì hỏi.

“À...là vài người bạn ở đây...cháu vừa quen...”

Người đàn ông tên Miên gật đầu chào rồi quay sang nói với cháu: “Chúng ta đi chưa? Bên kia hẹn 1h chiều đấy...Phải đi luôn mới kịp...”

Người đàn ông trẻ kia có vẻ băn khoăn bối rối chưa biết nên làm gì. Thầy H”Nue nhanh trí rút ra trong ví 1 tấm bưu thiếp, đưa cho chàng trai trẻ:

“Xin lỗi hơi thất lễ, tôi chưa kịp giới thiệu: tôi là H”Nue, làm thầy pháp. Cậu tên gì nhỉ?”

Chàng trai trẻ đưa bàn tay ra đón lấy chiếc bưu thiếp rồi bảo: “Tôi tên là Bách...”

“Được rồi, chúng tôi cũng phải đi bây giờ, nếu có gì cần giúp đỡ thì...cậu cứ liên lạc qua bưu thiếp. Có thể đôi lúc sóng điện thoại trên bản tôi chập chờn, cậu cứ kiên nhẫn gọi nhé!”. Nói xong thầy H”Nue quay lưng bước đi, người đi cùng thầy cũng gật đầu chào rồi đi theo.

Bách đứng ngơ ngẩn ở lại nhìn theo, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Bác Miên vỗ nhẹ vai của Bách.

“Đi thôi...cháu đừng tin mấy người đó...trông như lừa đảo ấy...”. Nói đoạn bác Miên giật lấy tấm bưu thiếp của Bách đang cầm trên tay vứt xuống đất rồi đẩy lưng anh bước tới phía trước. Bách vẫn lững chững cảm giác chưa kịp đưa ra quyết định gì.

“Thế tiếp theo phải làm gì ạ?” Bách hỏi.

“Phía bên kia là chỗ quen biết với đường dây buôn bán nóng trẻ em. Họ yêu cầu giữ bí mật tuyệt đối, sẽ dẫn chúng ta tới ổ giam lũ trẻ. Ở đó có thể tìm thằng bé và chuộc về...Quan trọng là...nếu chúng ta tiết lộ gì thì..”

“Vậy là thằng bé có ở đó thật hay không? Sao mà đáng tin được? Nếu mà chúng để lộ đường dây cho những người ngoài như mình có phải là quá liều lĩnh không?”

“Ừ thì...Nhưng mẹ cháu bảo đáng tin lắm, bà được mách nước, trả tiền rồi, cứ đi theo thôi...Xong việc thì trả nốt số còn lại. Hộ chiếu của cháu bác mang đây rồi.”

Bác Miên vẫy một chiếc taxi ngoài bến xe rồi cùng Bách trở hướng tới cửa khẩu Lóng Sập. Bách ngồi im trong xe và ngẫm nghĩ. Anh không biết sắp tới mình sẽ đi sâu tới mức nào vào địa phận của đất nước Lào. Anh cũng không chắc mình có thể tìm được thằng bé không.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe đã đưa hai người tới gần cửa khẩu. Bách nhìn ra phía ngoài cửa sổ thì bỗng nhiên Quác!!! Bộp!!!

Một con chim rất lớn từ đâu bay thẳng tới, đập vào cửa kính của Bách. Bách giật mình hét lên. Anh vô thức quay sang phía con chim bay tới. Bách nhận ra phía xa xa có những ngọn đồi núi ánh lên những rải mây mờ gà pha chút hồng hồng, màu sắc của đám mây khó mà có được vào giữa buổi trưa như thế này.

Bác Miên đỡ hành lý xuống và đi cùng Bách vào cửa khẩu. Mặt Bách thần thờ như đang nghĩ gì đó rất lung.

Bất chợt anh nắm lấy túi đồ của mình rồi nói: “Cháu xin lỗi bác, cháu không đi được. Bác cứ đi đi...”

“Gì thế? Đây!” Bác Miên ngơ ngác.

“Mà thôi, nguy hiểm lắm...cháu nghĩ bác đừng đi nữa...Cháu về tìm ở đây thôi...”

“Thằng ngu này! Con thì như thế mà người ta chỉ chờ cho còn không đến!”. Bác Miên gắt lên nhưng Bách đã chạy ra ngoài thẳng một mạch và vẫy taxi. Anh quyết tâm trở về thành phố Sơn La. Không hiểu linh tính gì đã thúc giục anh phải trở về nơi chốn kia chứ không phải ở nước Lào xa xôi. Anh cần tìm lại hai người đàn ông bí ẩn kia, anh có cảm giác họ không phải người xấu.

Xe đưa anh về trước bến xe khách, bước xuống xe anh mới giật mình sờ vào túi quần và ví.

Thôi chết rồi! Tấm thiệp của người đó bác anh đã vứt mất. Giờ làm sao bây giờ?

Anh cuống cuống tìm lại chỗ đứng cũ nhưng cũng không thấy, xung quanh cũng không.

Anh tuyệt vọng, tự trách bản thân mình tại sao lại có thể chủ quan như thế, có lẽ là do lúc đó đầu óc anh quá mông lung nên không tính trước sau được, không quyết định được.

Lúc anh mệt mỏi muốn bỏ cuộc thì một cơn gió mạnh từ đâu thổi đến, làm bay lên đồng lá được vun gọn ở góc đường đối diện. Anh nheo mắt nhìn thì thấy một vài mẩu giấy trắng lẫn trong đồng lá bên đó. Có vẻ như rác đã được gom để dọn trong lúc anh đi khỏi đây.

Anh hối hả chạy sang bên đường, dùng tay bốc lá, tìm đập thành thành vì hồi hộp.

Cuối cùng, tấm bưu thiếp cũng hiện ra.

Tay anh run run nhặt nó lên, trong lòng vô cùng vui mừng. Anh ngay lập tức bấm số gọi điện cho số điện thoại trên bưu thiếp: Thầy H”Nue.

7. Chương 7: Tiếng Động Đêm

Bách mở điện thoại lên, thấy rất nhiều cuộc gọi nhỡ của mẹ, của bác Miên. Thế nhưng anh không thể giải thích cặn kẽ cho từng người. Trong quá khứ, anh và mẹ từng có nhiều bất đồng. Anh biết tính mẹ mình,

bà không phải là người dễ thuyết phục. Anh bấm nút gọi lại cho mẹ. Ngay lập tức bà bắt máy ngay, anh hiểu rõ tâm trạng sốt ruột của bà bây giờ.

“Mày...”

Bách vội ngắt lời: “Con hiểu. Mong mọi người tin tưởng con. Bây giờ con không thể giải thích được. Mọi người cứ làm theo cách của mọi người, con sẽ làm theo cách của con. Mẹ đừng lo cũng không cần gọi nữa.” Nói xong Bách ngắt máy, không để mẹ nói thêm lời nào.

Anh ngay lập tức bấm số trên thiệp, từ chối những cuộc gọi khác tới. Bách hồi hộp chờ đợi phía bên kia đầu dây nhắc máy. Cuộc gọi thứ nhất, thứ hai vẫn không thấy phản hồi gì. Bách vẫn kiên nhẫn tiếp tục gọi.

Đến giữa hồi chuông thứ năm thì phía bên kia nhắc máy.

“Alo?”

“Alo đây có phải là số điện thoại của thầy H”Nue không ạ?”. Bách líu ríu hỏi.

“Vâng đúng rồi. Có việc gì không ạ?”

“Tôi...em là người đàn ông lúc này ở bên xe. Em thực sự cần anh giúp...”.

Sau đó, Bách đi xe sâu vào trong TP Sơn La, vòng vèo vào những đường đồi núi, dừng lại dưới chân một ngọn dốc lớn, theo hướng dẫn của thầy H”Nue. Trời cũng đã ngã dần về cuối chiều.

Anh sốt ruột bấm máy gọi lại số điện thoại kia. Khoảng 10 phút sau, người đàn ông vạm vỡ với ánh nhìn kiên định anh đã gặp sáng nay, chạy nhanh xuống dốc.

“Chào..chào anh..thầy...”. Bách lắp bắp.

Thầy H”Nue nở nụ cười thân tình rồi chìa tay ra cho Bách để bắt lấy.

“Tôi cũng không ngờ cậu tìm đến tận đây...Vất vả rồi...”

“Vâng..giờ có vài tứ phương em cũng phải làm...”

“Tôi cũng không hiểu kiếp trước mắc nợ gì cậu nữa haha. Nhìn thấy là bắt buộc phải giúp rồi...Giờ cậu có thể chịu khổ vài hôm để tôi tìm cách không?”

“Vâng được...giờ em phải làm gì...Còn chiếc xe?”

“Giờ tôi phụ đẩy xe của cậu lên đồi. Lên trên kia đường không chạy xe được đâu vì dốc lắm. Nếu cậu không chê có thể ở tạm bản của tôi, nhà của tôi. Không được văn minh như ở dưới đó, nhưng cũng nhiều cái hay lắm. Có khi sẽ khiến cậu cảm thấy thoải mái và lạc quan hơn...”

Bách gạt đầu rồi cùng thầy H”Nue dắt xe lên trên dốc đồi. Hai người hì hục đẩy xe lên con đường mòn rất xa mà vẫn chưa thấy làng bản nào hiện ra.

Bách lúng túng trong sự im lặng. Quả thực trong lòng anh vẫn còn nhiều lần cần nhưng không biết mở lời như thế nào. Dù sao đi lên đây cũng nguy hiểm chẳng kém gì dẫn thân sang nước bạn xa xôi.

Thầy H”Nue mở lời trước: “Đường hơi khó đi, cậu kiên nhẫn một chút. Tôi đi mãi cũng mới xuống được tới đây. Tôi biết cậu còn nhiều câu hỏi, thế nhưng đợi lên kia nghỉ uống chút trà thuốc ở đây cho đỡ mệt mới đã. Trời cũng sắp tối rồi.”

Bách gạt gù. Một lúc sau, đi qua vài tán cây rừng và những dải núi thoải vòng vèo phía dưới, những ngôi nhà đầu tiên đã hiện ra.

“Đây là bản tôi. Bản H”Meung, hơi khó đọc, nhưng chúng tôi là người Mông.” Thầy H”Nue vẫn niềm nở nói.

Anh dắt xe đi sâu vào trong bản, theo chân thầy H”Nue. Những ngôi nhà sàn san sát nhau xuất hiện, đều là nhà trệt bằng gỗ, nhiều gian, quây ngoài bằng những chiếc tường đá. Bên trong sân nhà thường có chuồng nhốt vài con bò, lợn, gà hay để cối xay lúa. Phía bên trong các ngôi nhà, ánh điện đã được bật lên. Bóng tối đang buông xuống dưới làng bản. Trên con đường đất đá gập ghềnh ở giữa, vẫn có vài đứa trẻ con mặc những bộ đồ truyền thống, chạy chân đất qua lại chơi với nhau. Vài người phụ nữ mặc chiếc váy thổ cẩm

nhieu màu đang lúi húi trong sân. Đây quả thực là những hình ảnh mà Bách không nghĩ rằng mình sẽ được nhìn thấy trong đời: khung cảnh sinh hoạt của những dân tộc thiểu số.

Đi qua vài ngôi nhà, thầy H"Nue dừng chân tại một ngôi nhà khá lớn với phiên gỗ màu cánh gián trầm, rộng rãi, bên ngoài xây tường đá trắng ngang đầu rồi bảo: "Đây, nhà tôi đây rồi. Cậu dắt xe vào trong sân, để bên góc kia, tôi sẽ khóa lại cho..."

Bách dắt xe vào dưới góc trái của căn nhà rồi để thầy H"Nue với xích sắt buộc vào một chiếc cột. Phía ngoài sân có những tấm bạt phơi đầy những thứ cây cỏ khô.

Anh theo thầy H"Nue bước vào trong nhà trước khi bóng tối đuổi kịp tới chân. Khi bước vào cửa, thầy H"Nue với tay chạm nhẹ lên một chiếc chuông gió có 5 thanh dài treo ở trước cửa khiến nó rung lên nhẹ nhàng. Bên trong nhà, thứ mùi ngai ngái như thuốc bắc bốc lên, khói nghi ngút từ một bếp cời lửa nhỏ nằm ở giữa nhà. Ở đó đã có một người đàn ông da ngăm ngăm ngồi rít thuốc trong một cái tẩu dài, một người phụ nữ lúi húi quấy đồ trong nồi đặt trên bếp, họ mặc bộ quần áo vải đen, đầu quấn khăn.

"Bố mẹ...". Thầy H"Nue nói khẽ bằng tiếng Kinh để cho Bách hiểu được.

Bách cúi đầu chào hai người. Hóa ra đây là bố mẹ của thầy. Hai người niềm nở mời Bách ngồi xuống một tấm phản gần đó. Mẹ của thầy H"Nue vẫn lúi húi bên cạnh bếp lửa chuẩn bị bữa tối. Bố của thầy H"Nue rót ra ba chén trà từ chiếc ấm đặt trên phản, mời Bách uống.

Bách nhấp thử một ngụm trà trong cốc. Mùi lá trà pha thuốc hơi hăng hắc xộc lên mũi anh. Quả thực anh uống không quen thứ trà mạn đắng đắng này. Bố của thầy H"Nue hỏi anh vài câu về gia đình, quê quán, câu chuyện của anh. Khi biết con của anh bị bắt cóc, người đàn ông cau mày:

"Vây hả...Khổ thân cháu quá...Mà may cháu gặp H"Nue. Nhiều vụ thằng bé xử lý được mà công an cảnh sát dưới xuôi cũng chịu đẩy...Cháu cứ yên tâm...". Ông lão mỉm cười rồi nhấp cốc trà. Thầy H"Nue ngồi bên cạnh chỉ cười trừ.

Chén trà chưa nguội thì bữa cơm tối đã chuẩn bị xong. Gia đình thầy H"Nue ngồi bên cạnh bếp lửa nóng, nấu một nồi canh thịt tỏa mùi hương. Trên mâm cơm sắp bên cạnh đó có đĩa rau rừng và một vài món thịt, một đầu cơm nóng, bát súp và dưa. Bách bối rối ngồi xuống tham dự bữa cơm gia đình. Anh lâu lắm rồi mới có cảm giác của sự ấm cúng này, đã lâu lắm rồi chỉ có mỗi anh và con trai chòng chọc bên những món ăn đơn giản, qua loa, lạnh lẽo. Kể cả về dưới nhà mình ở quê, anh cũng không cảm thấy quen thuộc. Mẹ anh không ưa vợ anh.

Thầy H"Nue rất ít nói, chỉ vài lần nhắc Bách ăn uống tự nhiên hơn, ngoài ra chủ yếu là hai bố mẹ của thầy nói. Họ chia sẻ với Bách về cuộc sống trên đây, những năm trước thì thiếu thốn thế nào, dạo gần đây ra sao. Gia đình của thầy H"Nue có bố mẹ thầy và ba người con. Thầy có một chị gái, đã gả đi từ sớm ở bản bên cách đây mấy cây số đường núi, một cậu em trai đã xuống dưới thành phố làm việc. Quả thực Bách không cảm thấy cuộc sống ở đây khác biệt nhiều so với cuộc sống của những người Kinh dưới xuôi, anh chỉ cảm thấy con người trên này đơn thuần và mộc mạc hơn mà thôi.

"Hầu hết người trên này đều bị "xuôi hóa" hết rồi cháu ạ! Hahaa. Giao thương nhiều quá. Đều biết nói tiếng Kinh mà, dù nhiều từ chưa được rõ. Cháu lên đây đúng mùa gặt đấy...". Bố thầy H"Nue nói.

"Ăn đi con, rồi đâu ra đó hết. Ông Giàng không lấy gì của người tốt đâu. Thằng H"Nue sẽ giúp con". Mẹ thầy H"Nue nói an ủi rồi quay sang thầy: "Mai, con dẫn bạn qua dự lễ Lại gia bên bản Moan cho khuây khỏa, rồi về dự lễ Cơm mới cúng Giàng nhé..."

Thầy H"Nue lắc đầu: "Con không nghĩ lễ đó làm con người ta khuây khỏa được..."

"Ây cha, mày cứ luyện thuyên, mai bên đó múa hát nhiều lắm, mà còn Lễ Xá Uế nữa, được thưởng cống vật quý đấy, sang dự mang về cho mẹ thử..."

Thầy H"Nue nghe thế không đáp lại nữa.

"Nhà bác không làm nông nữa, mà giờ chỉ cho thuê ruộng thôi, rồi chuyển đồ gỗ với thảo mộc phơi cho thằng Ba dưới xuôi bán, chỉ để một thửa nương nhỏ trồng lấy lệ, ủa gặt đầu vẫn phải làm lễ Cơm mới. Rày mấy

hôm nữa là người dân bản này lại xay lúa ầm ầm đây...”. Bó thầy H”Nue lại hút ống tẩu dài rồi nói với Bách.

Bách ngồi im này giờ không hiểu gì lắm, chắc đó là những tục lệ của người dân bản. Qua cuộc nói chuyện này giờ và sự tiếp xúc của anh với những con người này, trong tâm can anh dấy lên sự yên tâm dù cho vẫn còn giằng xé, có lẽ lựa chọn của anh đã đúng chăng?

Xong bữa cơm, anh muốn phụ mẹ của thầy H”Nue dọn dẹp nhưng thầy đã gạt anh sang, nhanh nhẹn thu dọn đồ giúp mẹ mình. Bách đứng tần ngần ở ngoài cửa ra vào, không biết nên làm gì.

Anh ngồi bệt xuống cửa gian nhà, nhìn lên trên trời cao. Bầu trời đã chìm vào màn đêm, chỉ có những đám mây nhạt dần trôi lãng bãng. Điểm sáng duy nhất trên bầu trời là một vầng trăng khuyết.

Anh lại khẽ lòi mảnh giấy quý giá mà vợ anh để lại ra, đọc kĩ thêm. Câu thơ cuối khiến anh giật mình nhìn lên bầu trời. “Nguyệt thực ư? Chẳng phải là khi trăng tròn sao?” Anh trầm nghĩ. Vậy thì liệu thời gian dành cho anh có đủ 2 tuần nữa không?

Thầy H”Nue khẽ đi từ sân sau quanh lên, đứng bên trái Bách, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống hiên nhà. Bách giật mình giấu tờ giấy vào túi quần. Anh không muốn ai biết về sự tồn tại của lời chỉ dẫn này. Đây dường như là một bí mật giữa anh và vợ mình, như một lời thề nguyện không thể cho người thứ ba biết được.

“Chắc cậu buồn lắm?”

“Vâng...” Bách đáp.

“Cậu muốn hỏi gì tôi. Giờ mới có thời gian để giải đáp được cho cậu..”

“Vâng..tại sao anh lại có thể giúp tôi? Anh có quen biết gì với tôi, hay có ai tên là Thanh Dương không?”

Thầy H”Nue cau mày nhẹ rồi lắc đầu: “Không, tôi không biết cậu...Thế giới của tôi kì bí lắm, cậu sẽ không hiểu rõ được. Nhưng đại loại như thế này, tôi có một năng lực đặc biệt. Tôi có thể nhìn thấy tia năng lượng của con người. Nghe có vẻ hoang đường nhưng là thật. Khi nhìn thấy cậu lần đầu, tôi chỉ thấy sự sầu đau tồn đọng trong nhiều năm chứ không đơn thuần là mới đây...Và đặc biệt hơn nữa...”

Bách ngồi yên lặng lắng nghe.

“Đó là...tôi nhìn thấy ở cậu một tia năng lượng bất thường và rất hiếm.”

“Vậy ư? Như thế nào cơ?”

“Một tia năng lượng đỏ tươi hiếm thấy ở người...Tôi mới nhìn thấy người có năng lượng như thế đúng 2 lần thôi...Cách đây cũng khá lâu rồi, chỉ duy nhất ở vùng núi này. Tôi cũng là người mang nghiệp, một năm bốn ba khắp nơi là chuyện thường tình, nhưng chưa từng nhìn thấy thêm lần nào nữa, suốt 3,4 năm nay. Nếu cậu không tiếp xúc với người ở trên này..thì chỉ có thể là thằng bé con cậu có liên quan...Tôi nghĩ tôi có thể giúp được...”

“Hóa ra đó là lí do anh cứ hỏi tôi như vậy...”

“Trước đó sức khỏe thằng bé thế nào?”

“Nó..còn đang bị sốt phát ban nữa...” Bách nói giọng run run, trái tim như bị bóp nghẹt lại. “Không biết giờ nó sống thế nào nữa...”

“Mong là tia năng lượng đích thực xuất phát từ cậu bé. Mai tôi sẽ vận phép lần theo tia năng lượng trên người anh xem sao. Càng để lâu sẽ càng phai nhạt, vì nó không xuất phát từ bản thân anh...” Thầy H”Nue đáp. “Cách đó sẽ giúp định hướng và tìm thằng bé nhanh hơn!”

Bách gạt đầu rồi tính đứng dậy.

“À...”. Thầy H”Nue nói tiếp “Ở trên vùng núi này có nhiều thứ kì lạ, phong tục,...cậu làm gì nhớ hồi trước nhé, cũng đừng đi đâu linh tinh...”

“À vâng...cái đó tôi tự hiểu, anh cứ yên tâm...” Bách nói

Thầy H”Nue dẫn anh ra buồng tắm dựng ở sân sau để tắm rửa qua rồi chuẩn bị nghỉ ngơi.

Đêm hôm đó, thầy H"Nue sắp xếp cho anh nằm ngủ trên một tấm phản nhỏ có gối và chiếu ở trong góc của gian phòng, bên cạnh một cửa sổ nằm hơi cao, khép kín, thông ra phía sau căn nhà. Đây có vẻ là phòng làm việc hay trũ đồ trong gia đình hoặc từng là phòng cũ của một ai đó. Thầy H"Nue bảo rằng thầy sẽ ở ngay gian bên cạnh, còn bố mẹ thầy thì ở bên chái nhà đối diện. Nhà thầy từng có nhiều người ở nên phòng trông còn rất thoải mái. Thầy H"Nue lui vào phòng bên cạnh, khẽ đóng chiếc cửa gỗ vào. Bách nhìn thấy trên cửa của gian phòng vẽ một bức tranh giấy hình một người phụ nữ cười hỏ rất oai nghiêm, phía trên cửa cũng treo một chiếc vòng mây bện, phía dưới là ba chiếc lông chim hay gà rất lớn. Cách trang trí nhà cửa ở đây cũng thật lạ.

Anh nằm xuống, nhìn lên trên trần gỗ, suy nghĩ mông lung. Anh vẫn cảm thấy khó tin về kết quả của cuộc hành trình này. Thật là mù quáng. Anh đang tốn thời gian ở đây, mà chỉ còn chưa đầy hai tuần nữa...Hay là anh bỏ đi vào sáng mai?

Ngoài kia, bỗng vang lên tiếng kêu lớn của một con chim, nghe như cú lợn, khắc khoải giữa không gian tịch mịch. Nghe đâu như nó vừa bay ngang qua mái nhà. Bách co rúm người lại trên chiếc phản cứng ngắc. Không khí ở đây nghe sao rờn rợn.

Thời gian trôi đi, Bách lim dim ngủ thiếp đi mất.

Bất chợt anh bị đánh thức bởi một tiếng động trong đêm.

Bộp...Bộp...Bộp..

Có thứ gì đó đang giông rất nhẹ vào chiếc cửa sổ bên trên anh.

Bách còn nghe thấy tiếng chuông gió vang lên lanh canh lanh canh liên tục từ phía xa xa, chiếc chuông gió ở cửa vào căn nhà.

Bách khẽ ngồi dậy nghe ngóng rồi đứng trên phản, lại gần chiếc cửa sổ. Tiếng động vẫn vang lên nhè nhẹ. Cái gì thế nhỉ?

"Anh gì ơi!" Có tiếng thì thầm nhẹ, rất sôi, bằng tiếng Kinh. Bách giật mình nhưng cũng không dám đáp.

Tay anh cầm vào chiếc chốt gỗ, định rút ra rồi mở hé cửa xem sao.

Thế nhưng bỗng dưng có một lực kéo ngược anh về phía sau.

8. Chương 8: Trở Lại Gia

Bách hơi bất ngờ và loạng choạng, miệng kêu lên ối á, suýt ngã xuống tấm phản. Anh nhận ra người vừa kéo mình lại là thầy H"Nue. Trong bóng tối, khuôn mặt thầy trông u ám đến lạ.

Thầy đưa tay lên môi khẽ ám chỉ anh hãy im lặng. Trong không gian chỉ còn tiếng chuông gió vang lên liên tục.

Bộp..bộp..bộp

"Anh ơi, em nhờ chút được không?". Tiếng nói vẫn vang lên khe khẽ.

Thầy H"Nue lùi lại, đưa Bách ngồi xuống.

Anh thì thầm: "Cậu hít sâu, phình bụng ra nhé."

Bách bối rối làm theo. Thầy H"Nue rút ra một chiếc hộp sắt tròn, bên trong có một thứ mỡ màu đỏ. Thầy lấy hai ngón tay, vẽ 2 đường ngang trán của Bách.

Thầy H"Nue ra hiệu Bách vén áo lên. Thầy lại vẽ 1 vòng quanh rốn Bách.

"Anh ơi! Anh!!!" Giọng nói ngoài kia vẫn mè nheo.

Bách thở khê ra. Hai người cứ ngồi im như thế trong bóng tối. Một lát sau, tiếng động trên cửa sổ dần im bật. Mãi tới 5 phút, thầy H”Nue mới đứng dậy thở phào.

“Sao..sao thế ạ? Có chuyện gì?” Bách hỏi khê.

“Hzzz. Đạo gần đây...có những sự lạ ở quanh khu vực này. Tôi cảm nhận được mùi tanh tươi, nhưng chưa một lần nào bắt gặp, cũng không dám liều lĩnh. Nó lần theo mùi hương của những người trẻ tuổi, đơn độc để tấn công. Là một loại ma quỷ nào đó. Tôi đang định tìm bắt trước khi nó gây thêm họa gì lớn.”

“Vậy anh vừa làm gì tôi vậy?”

“Yểm hồn lại cho cậu, khiến cậu trở thành tảng hình trước những thế lực như thế. Tạm thời thôi. Người H”Mông chúng tôi quan niệm mỗi người có ba phần hồn. Một ngự trên đầu, trong trí óc, hai là nằm ở lục phủ ngũ tạng, ba là điều khiển đôi chân. Khi mất đi, linh hồn đầu tiên sẽ trở về với tổ tiên, linh hồn thứ hai sẽ chạy đi nơi khác để đầu thai làm người, làm vật, còn linh hồn thứ ba ở lại để canh mộ của thân chủ...Những con ma này đang nhắm tới phần hồn thứ hai trong con người, tôi thấy linh hồn cậu dao động...Vì thế nên tôi phải quét chút sập này để nó không còn thấy mùi hương nữa! Thôi cậu ngủ đi, giải thích thêm chỉ rối rắm khó hiểu. Mai chúng ta sẽ bắt đầu...” Thầy H”Nue đứng dậy về phòng.

Bách nằm co rúm trên chiếc phản, nghĩ lại những giây phút vừa rồi mà nổi da gà. Thế nhưng nhờ tiếng động đó chỉ là một người nào cần giúp đỡ thật?

Sáng ngày hôm sau, Bách dậy sớm khi tiếng gà trong bản gáy lên từng hồi. Anh bước ra cửa, phát hiện ra thầy H”Nue còn dậy chuẩn bị sớm hơn anh, đã tắm tất trong bộ đồ lễ vải nâu sồng. Thầy đun một nồi nước xanh đen, bốc hơi nghi ngút rồi bê vào trong căn phòng ngủ của mình. Thầy bảo anh vệ sinh cá nhân trước rồi vào phòng sau.

Bách lần đầu tiên bước vào căn phòng đó, thấy bên trong khá rộng rãi, có một đàn lễ ở chính giữa cùng những thứ đồ cúng kì lạ. Ở góc phòng có một khu vực giăng bạt như chiếc lều trại đi du lịch.

Thầy H”Nue đặt nồi nước nóng vào bên trong chiếc lều đó. Đoạn thầy thắp 3 nén hương khá lớn, thắp lên trên đàn lễ.

“Cậu cởi áo, ngồi vào trong đó, cho tới khi nào thấy thật nóng, không chịu được nữa thì đi ra đây nhé. Như xông hơi ấy...Hít thở đều, nhắm mắt.”

Nghe theo lời, Bách ngồi vào trong đó, khoanh chân, nhắm mắt bên cạnh nồi nước nghi ngút khói, mùi lá thuốc bốc lên khiến anh hơi ngột ngạt khó chịu.

Ngồi đầu khoảng 15 phút, thấy bức thử, Bách liền chui đầu ra ngoài. Anh đã thấy thầy H”Nue ngồi giữa căn phòng, tay xoay nhẹ chiếc chày giã trên cối nhỏ, đang nghiền thứ gì đó. Thầy vẫy tay cho anh ngồi ra phía đối diện.

Bách ngồi đối diện thầy. Thầy H”Nue lấy một chiếc thìa vét chút bột lên, trải ra hai vai của Bách. Anh cảm nhận thấy chất bột lạnh ngắt đang thấm vào trên da mình, lạnh xạo như muối. Thứ bột này trắng và gần như trong suốt.

Thầy H”Nue với lấy chiếc mõ bên cạnh, bắt đầu gõ nhẹ và lẩm nhẩm gì đó. Bách cứ ngồi im không nói gì.

Một lát sau, xong một bài kinh, thầy H”Nue mới khéo léo gạt những lớp bột xuống một tấm bảng vuông màu xám. Bách ngạc nhiên khi thấy ở trên đó là những mảng bột có màu sắc khác nhau: xanh nhạt, cam, vàng, đỏ tươi chứ không còn là tinh thể trắng như ban đầu..

“Đây rồi...”. Thầy H”Nue khéo léo gạt những mảng bột nhỏ màu đỏ vào trong một chiếc hũ. Thầy nâng một chiếc la bàn hình tròn, to hơn la bàn thường một chút lên, rồi đổ chút bột đỏ vào một chiếc lỗ nhỏ ở bên cạnh, đóng lại. Thấy bột công tắc nhỏ xíu bên cạnh chiếc la bàn, một chiếc đèn đỏ bắt đầu nhấp nháy.

Thầy giơ chiếc la bàn lên trên đầu lắc nhẹ 9 cái rồi để lên trên lòng bàn tay, mở ra, chiếc kim khê xoay tròn rồi dần dừng lại, chệch ra phía bên ngoài kia.

“Đi thôi...” Thầy H”Nue nói. “Mặc áo vào rồi đi với tôi luôn...Có năng lượng tương thích bên này...”

“Vâng..thế là tìm ra hương của cháu rồi ạ?” Bách vui mừng nói.

“Tôi đã mất gần 5 năm trời để chiết xuất ra được thứ bột lưu lại năng lượng trên con người đấy...” Thầy H”Nue lẩm bẩm rồi đi ra ngoài cửa.

Bách đi theo.

Bước ra giữa đường bản, thầy H”Nue nheo mắt về phía cây kim chỉ.

“Hừm...không ở gần đây. Nếu như vậy thì...không muốn dự cũng phải dự thôi..”

“Dự gì cơ ạ?”. Bách hỏi.

“Lễ Lại gia của bản Mường bên kia núi..đi nhé..”

Bách theo thầy H”Nue đi ra khỏi bản, hai người đi bộ ngoằn nghèo, xuyên qua mấy khu rừng tối mới tới được một con đường mòn sáng sủa, dẫn sang phía bên kia núi. Thầy H”Nue vẫn chăm chú nhìn chiếc bàn là trên tay, đi phăm phăm dẫn đường.

Bách nghe thấy từ xa xa tiếng người huyền ảo, tiếng trống từng từng và tiếng nhạc réo rắt, nghe như tiếng khèn.

Thầy H”Nue quay sang nói: “Đúng hướng này rồi...Tôi cũng nghi ngờ lắm..Ở bản làng này có nhiều phong tục kì quái..Chuẩn bị tâm lý nhé.”

Bách theo thầy bước vào cổng bản, nơi đây có treo chiếc cờ tua rua trên chiếc cây cao thông báo lễ hội. Bản Mường có những ngôi nhà sàn san sát nhau, mái lợp màu vàng hay nâu sẫm, cái cao cái thấp, nằm san sát nhau.

Ở con đường bản, nhưng nhúc nhúc những người.

Thầy H”Nue nói: “Càng đi gần càng mạnh...Chắc là ở gần bản này đấy...”

Mới bước vào con đường bản, Bách đã thấy choáng ngợp vì những người dân đi lại chật như nêm. Không chỉ có những người trong bản mà dường như còn rất đông những người khác tụ hội về đây. Có vẻ như đây đích thực là một lễ hội lớn của người Mường.

Bách dẫn sâu vào trong đám đông. Một gia đình ba người đang đi ngược trở lại, suýt va vào anh. Anh giật mình ngẩng lên. Cảnh tượng đập vào mắt khiến anh thấy kinh hoàng.

Gia đình đó có một bà mẹ đã lớn tuổi, đi bên cạnh là người con trai gầy gò, mặc đồ dân tộc, cuối cùng là một người đàn ông gầy trơ xương trong bộ quần áo vải suông.

Thế nhưng, đó không phải là người.

Người đàn ông trong bộ quần áo vải đó vốn dĩ chỉ là một cái xác với hốc mắt đen ngòm, nước da vàng, dính chặt vào khung xương, hằn lên những đường vân vằn vện, gò má nhô cao, mái tóc đen khô cong bết nằm trơ trên hộp sọ. Bách lật bật lùi lại.

Bất ngờ thầy H”Nue quay lại, nói với Bách: “Cúi chào đi.”, đồng thời ông cũng cúi chào người chào chiếc xác khô đó.

Bách bối rối làm theo nhưng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hai người đi tiếp trong đám đông. Thầy H”Nue lẩm bẩm: “Tôi quên dặn cậu, mãi tìm hướng đi quá. Đây là lễ lại gia của những người đã mất trong gia đình. Người ta đào mộ những người thân lên từ đêm qua, đưa về gia đình và đối xử như khi còn sống trong ba ngày. Gặp ai thì cúi chào một cái, nếu không người ta sẽ theo về...”

Bách nổi da gà khắp người. Anh đảo mắt nhìn quanh khung cảnh trước mắt. Ở giữa con đường làng, một vòng vây người dân đứng vây lại, nghe múa hát, tiếng chuông vang lên leng keng hòa cùng tiếng trống tiếng khèn vui tai. Ở trước sân nhà sàn, trên cầu thang, đầu đầu cũng thấy những chiếc xác khô đang đứng, đang nằm, được người sống vuốt ve, chải đầu chải tóc, thay quần áo,...Một cảnh tượng không thể tin nổi, nếu không nhìn kĩ có thể nhầm họ thành người thường, đáng vẻ vẫn nguyên vẹn như khi còn sống, chỉ khác là gầy quắt lại. Anh đi ngang qua

“Đi nhanh thôi..Tôi thấy gần lắm rồi..” Thầy H”Nue giục. Anh và người thầy tiếp tục đi ngang qua bản Mường. Những người dân vẫn mang theo xác người thân, có người đàn ông còn đội xác đứa trẻ con lên vai công kênh đi.

“Sao họ lại có thể nguyên vẹn như thế?”

Thầy H”Nue lắc đầu: ”Tôi cũng không hỏi rõ được, vì đó là bí mật của dân tộc họ. Nghe nói là ướp bằng được thảo rồi chôn xuống vùng đất có chất đặc biệt. Thực ra người Mường ở những nơi khác không có tục Lại gia này. Chỉ đặc biệt có bản này có, từ cách đây lâu lắm rồi, vào tháng 8 hàng năm. Nghe nói là do truyền thống thầy Mo ở đây...”

Bách và thầy H”Nue đi đến cuối gần cuối bản, trời đã đổ về trưa, nắng rơi xuống đỉnh đầu. Nắng tháng 8 trên cao vẫn vô cùng nóng rát. Thầy H”Nue vẫn đi về hướng chiếc kim la bàn chỉ, giờ đã chúc dần sang bên trái, theo hướng Tây.

Bất chợt một tiếng tù và rất lớn vang lên, kéo thành 3 hồi. Tất cả người dân ồ lên cười nói vui vẻ. Bầu không khí có sự thay đổi. Người dân dần dần ra thành 2 bên dọc con đường trong bản. Bách không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Từng hồi tù và như thúc giục, đồng loạt toàn bộ người dân giơ hai tay lên trời, có những người chỉ giơ 1 tay, tay kia vẫn giữ chiếc xác khô ở bên cạnh.

Thầy H”Nue kéo áo Bách: ”Mau đi thôi, Mo Xa Tích đến đây...”

“Sao..sao cơ...”

Bách nhìn thấy từ xa một thứ gì đó đang tiến vào, cờ, tán lọng vẩy lên trong gió.

Người dân đồng loạt vỗ tay trên không theo nhịp một một.

Bách và thầy H”Nue quay lưng bỏ đi.

“Anh Nue! Ô cũng ở đây à?” Một giọng nói vang lên từ phía sau. Thầy H”Nue quay lại.

“Ồ..Ông Bắc?”

Bách nhận ra người đàn ông đi cùng thầy H”Nue anh vừa gặp hôm qua.

“Anh vội đi đâu thế? Không ở lại lấy lễ vật Xá Uế à?”

“Có việc gấp lắm, giúp người này. Có dịp tôi sẽ kể sau...”

“A, hóa ra là người này...Cần giúp gì cứ bảo nhé. Tôi còn phải học hỏi nhiều...Tôi muốn thử lễ vật Xá Uế năm nay.” Ông Bắc cười hiền, rồi quay lưng hòa vào hàng người chờ đợi.

Thầy H”Nue cùng Bách lại tiếp tục đi, bỏ mặc đoàn người háo hức phía sau. Tiếng trống, tiếng tù và vang lên mạnh mẽ hơn nữa.

Đang đi bỗng nhiên thầy H”Nue đứng sững lại. Chỉ còn 1 căn nhà sàn nữa là ra khỏi bản.

“Sao thế?” Bách hỏi.

“Mất...mất rồi...”

“Mất gì thế ạ?”

“Mất tia năng lượng tương thích chỉ dẫn...”

Mặt Bách biến sắc. “Tức là sao? Liệu có chuyện gì..”

“Thường là có năng lượng gây nhiễu che lấp, hoặc là...bản thân người đó...”

”Con trai tôi làm sao rồi à??? » Bách hoảng loạn.

“Anh bình tĩnh đi...tôi nghĩ có lẽ là...do bà ta, năng lượng tâm linh quá mạnh chẳng?”. Thầy H”Nue quay đầu lại phía sau nhìn.

Một người đàn bà mặc váy vải đen, trông tướng hình có chút mập mạp, đang bước xuống một chiếc kiệu gỗ nhỏ có tán lọng ở phía xa xa. Tay phải bà ta cầm một chiếc gậy chống đầu tròn bằng gỗ có đeo chuông lớn.

Bà ta uyển chuyển bước tới con đường phía trước, theo sau có hai cô gái nhỏ nhắn đi theo, đeo khăn che nửa mặt, tay bưng hai chiếc hũ tròn. Ở vị trí xa, Bách không thể đoán định người phụ nữ ấy già hay trẻ.

Bà ta đang ghé tới từng người đứng hai bên đường bản. Khi bà ta bước tới nơi, ai nấy đều cúi sâu người, ôm mặt. Bà thầy Mo đeo găng đen, mở hũ tròn mà những cô gái đang bưng, lần lượt bôi ra sau tai những xác chết. Bách đứng trân trân ngắm nhìn cảnh tượng kì lạ.

Thầy H “Nue kéo Bách đứng gọn sang 1 bên giống như những người dân bản. Thầy nói: ”Bây giờ không có lối quay lại rồi, đành phải đợi lễ hội này văn bót, cũng phải tầm giữa chiều...Bản này nằm sát sườn núi, không có đường mòn nào khác ngoài cách đi qua bản này...”

“Vậy thì còn con tôi? Có khởi động nó lại được không?”. Bách chỉ chiếc la bàn.

“E là hôm nay không kịp rồi...Mai ta bắt đầu lại...Chỉ sợ không còn nhiều năng lượng vương lại nữa...”

Bách và thầy H”Nue đứng yên lặng trong sự bức bối, chờ đợi bà Mo Xa Tích đi một vòng làm điều kì lạ đó.

Xong xuôi, thầy Mo đi về vị trí cũ. Đồng loạt người dân quỳ sụp xuống chắp tay lên trán. Tiếng vỗ tay đều đều vang lên. Thêm đó là tiếng lầm rầm vang lên thật lớn. Một bài ca?

Thầy Mo cầm chiếc gậy giộng từng hồi xuống nền đất.

Tục lệ thật kì quái.

Và rồi sự việc tiếp theo diễn ra khiến Bách cảm thấy kinh hoàng không sao tin nổi.

9. Chương 9: Mo Bản

Từ từ dần dần, như những cỗ máy, những chiếc xác chết khô bắt đầu cử động. Chúng bước từng bước rất chậm, dè dặt, tiến ra giữa con đường làng. Những xác chết cao lớn, già nua, thấp bé đều đang khục khặc tiến dần lên trên, lại gần phía người thầy Mo đang đứng.

Bách kinh ngạc không thốt nên lời. Cảnh tượng này anh chỉ có thể nhìn thấy ở trên phim truyện chứ không ngờ mình có thể nhìn thấy ở ngoài đời thực. Vậy mà, những người dân bản này vui vẻ và hạnh phúc như đây là chuyện rất thường tình, không có gì đáng sợ. Trông họ thật u mê và kì quái.

Bà ta dang hai tay nói:

“Crang! Có khoảng hai giờ thôi, mọi người hãy trò chuyện và ở bên nhau nhé!...Hôm nay là ngày thứ hai của Hội..Chúng ta cùng hướng tới Vua cha Ngọc Hoàng, cảm tạ trời đất đã đưa ông bà tổ tiên, cha mẹ anh em về lại với chúng ta, đoàn tụ sau những tháng dài xa cách...!Mong Tổ tiên xá tội cho những người còn sống để vong linh những người đã khuất có thể an tâm về trời...”

Từ đầu bản, những người thanh niên cao lớn, da rám nắng, cỡi trần, mặc quần vải đen đeo khóe viền thổ cẩm khệ nệ cùng nhau khiêng vào một chiếc bàn lớn. Theo sau đó là những chiếc mâm trên đựng lễ vật lớn: nào đầu lợn, bánh kẹo, cốm, xôi đồ vàng ươm...

Những người thanh niên của bản dựng chiếc bàn lễ sơn son thếp vàng ở giữa con đường làng, ngay trước mắt bà thầy Mo. Đồ lễ được khéo léo bày trên đó, không có bát hương.

Những người nhạc công dân tộc lại bắt đầu nổi nhạc lên, những điệu nhạc réo rắt trong khung cảnh ghê rợn đó, tiếng trống vang lên từng từng.

Bà thầy Mo bắt đầu nhảy múa trước đàn lễ. Bà ta liên tục giơ hai tay lên trời, lắc chiếc gậy trong tay nghe leng keng hòa theo điệu nhạc. Mọi người xung quanh im lặng đứng cúi đầu.

Bà thầy Mo bắt đầu khấn lên những tiếng nói khó hiểu của người dân tộc.

Bằng những động tác dứt khoát, bà ta nhặt từng chiếc hương được đưa ra bởi những cô gái, tay cắm vào từng mâm lễ vật. Lần lượt cứ như vậy.

Bà Mo rút ra một lá bùa dài và to, thổi nhẹ vào đó 1 cái, chiếc bùa cháy bùng lên trước sự ngạc nhiên của Bách.

Thầy Mo khoát chiếc bùa một đường dài lên những chiếc hương. Chúng bắt lửa và cháy ngọt. Đồng thời đúng lúc đó tờ bùa dài trên tay bà Mo cũng biến mất không còn dấu vết.

Mọi người đồng loạt vỗ tay.

Bà Mo quay lại leo lên trên chiếc kiệu nhỏ. Đoàn người ủa ra giữa đường như đón chờ.

“Xá Uế! Xá Uế!” Người dân reo lên.

Nhưng người khênh kiệu bắt đầu nâng kiệu lên. Tiếng trống từng từng vang lên.

Bà Mo đứng trong kiệu, bắt đầu rải những hạt màu vàng ra khắp không gian. Người dân điên cuồng lao vào nhảy múa mà hứng lấy. Những cô gái theo hầu bà đồng Mo cũng cởi chiếc khăn che mặt bí hiểm xuống, mang lên những chiếc xúc xắc mà trình diễn, khoe những cánh tay trắng ngần. Đúng là con gái dân tộc, thật là duyên dáng.

Nhìn cảnh tượng cả người cả tử thi cùng lao vào đám đông mà hứng lấy thứ hạt kì lạ đó mà Bách không khỏi bị đả kích. Anh cứ liên tục quay sang nhìn thầy H“Nue lo lắng, sợ mình bị lôi vào những tục lệ kì lạ ở đây mà không có cách nào thoát ra. Thầy H”Nue đứng trầm mặc như cây rừng, tránh xa đám đông, tay vẫn mân mê chiếc la bàn của mình để suy nghĩ.

“Anh...bao giờ chúng ta được đi về?” Bách nói bằng giọng run run. Anh lo sợ đây là một trò lừa đảo. Anh sẽ bị lôi lên kia làm vật tế thần, bị mổ bụng moi gan hay sao?

“Sắp qua đoạn lễ hội rồi...Chúng ta có thể lách về...”. Thầy H”Nue vẫn điềm tĩnh nói trong khi Bách lo lắng đến toát mồ hôi. Đường như thầy chẳng còn bận tâm đến cảnh tượng đó nữa.

“Mo Xa Tích sẽ tặng cho mọi người 3 lá bùa may mắn! Hãy để tùy duyên nhé! Đừng tranh giành, tổ tiên sẽ không vui đâu!” Một cô gái hét lớn để thông báo.

Mo Xa Tích đứng trong kiệu, giơ tay lên chuẩn bị tung ra những chiếc cầu mây nhỏ. Bách liên tưởng đến những lần bắt tú cầu chọn chồng của những cô gái Trung Quốc.

Người dân nháo nhào lên.

Thầy Mo quăng chiếc cầu mây đầu tiên lên cao. Người dân ở dưới đón bắt, tranh giành nhau. Cuối cùng một người phụ nữ ôm được vào lòng, chạy rút ra khỏi đám đông, miệng cười phá lên khàn khàn.

Quả thứ hai được tung ra cũng tương tự, đám đông nháo nhào chạy ra xa đón cầu, suýt xô cả vào anh và thầy H”Nue.

“Hay là đi ra xa đi?” Anh nói.

Bất chợt lúc đó, một thứ rơi đập vào chân của anh. Ngay lập tức một đám đông nhào tới phía anh khiến anh hoảng hồn. Quả cầu mây cuối cùng văng vào chân anh

“Dừng lại! Hãy để tùy duyên đi!” Cô gái ở phía xa nói.

Mọi người ngáp ngừng rồi lùi lại. Anh nhìn vào ánh mắt của những người đó. Trong đó có cả sự điên dại lạ kỳ.

Anh khê khàng nhặt quả cầu mây dưới chân mình lên. Nhìn vào đó anh thấy một lá bùa nhỏ màu đỏ dc gói gọn trong một chiếc túi ni long kéo khóa.

Thầy H“Nue quay sang cười cười đáp: ”Không ngờ đấy...Tôi cũng chưa kiểm chứng những thứ bùa này...Nhưng cậu cứ thử xem...Tôi nghĩ may mắn không phải là thứ cầu được. Nhưng cứ coi như là một lễ hội đi...Cậu cứ tận hưởng. Đừng căng thẳng quá.”

Những người đàn ông của buôn làng trở lại, nâng trên vai những chiếc mâm khác, có phủ vải đen.

“Lộc của lễ Xá Uế. Lễ vật năm nay. Mỗi gia đình một quả.” Bà Mo nói lớn.

Những cô gái, chàng trai theo hầu thầy Mo lật nhẹ những tấm vải lên. Bên trong xếp đầy trên mâm là những thứ quả tròn to, mọng nước với chiếc núm như măng cụt. Dưới ánh mặt trời, thứ quả ấy bóng lên lấp lánh. Bách cảm tưởng như mình hoa mắt.

“Chúc cuộc sống của mọi người sung túc, mùa màng bội thu...”

Những cô gái chàng trai đi tới từng gia đình tặng cho họ những thứ quả ấy. Bách còn chưa từng được nếm bao giờ. Gia đình người nào người nấy đều cúi rạp đầu đón nhận.

Một cô gái hầu mang hai thứ quả đó tới chỗ Bách và thầy H”Nue đang đứng. Càng lại gần, trông cô gái càng duyên dáng và xinh đẹp. Cô gái đưa cho hai người hai thứ quả đó, chờ đợi được đón nhận.

Bách quay sang nhìn thầy H”Nue.

“Cậu cứ nhận đi. Mẹ tôi thích thử chứ tôi không ham mấy thứ này...” Thầy H”Nue đáp, vẫn đang cố lắc sửa chiếc la bàn đang bị lệch kim.

Bách bèn bối rối đưa tay đón lấy. Thứ quả nằm trong tay Bách mềm mại và mát lạnh như để tử lạnh mùa hè. À hóa ra nó giống quả hồng làm nứt mà mẹ anh hay làm dưới xuôi, nhưng mà to hơn.

Xung quanh, mọi người đang chia nhau thưởng thức thứ quả đó. Mặt ai trông cũng vô cùng vui vẻ và trầm trồ.

Những thanh niên trai tráng dâng chiếc kiệu của thầy Mo Xa Tích, buông rèm và dâng tán lọng lùi về sau, khiêng ra phía đầu làng. Người dân đồng loạt cúi đầu cung tiến. Bách chưa từng thấy nơi nào có sự sùng tín tới như vậy. Bà thầy Mo đó được tôn vinh như một vị thần.

Tiếng nhạc lại tiếp tục réo rất nổi lên. Những mâm cỗ ở giữa kia lát nữa sẽ được cả dân bản ngồi quây quần với nhau ăn uống.

“Mau về thôi, sắp tới hội Té nước rồi, loạn lắm, chúng ta về thôi. Tôi sửa cái la bàn này giờ vẫn không được...Mà bà ta đi rồi...”

Những tiếng nhạc, tiếng kèn lại vang lên réo rất. Bách và thầy H”Nue đi về phía trước, chen qua đám đông. Một vài người nhận ra thầy, có chào lại

“Thầy Nue!”... “Cậu Nue cũng sang đây chơi à?”

“Ở lại chơi đi cậu Nue. Hôm nay bà tôi về đấy!”

Thầy H”Nue chỉ gật đầu chào lại.

Người dân bắt đầu nhảy múa xung quanh những tử thi người thân của mình. Những cô gái hầu ở lại bắt đầu những điệu nhảy cùng người dân. Trông vũ điệu thực vui mắt như những lễ hội các nước Châu Mỹ Bách từng nhìn thấy trên tivi.

Bách lách qua, tự dừng một bàn tay kéo anh lại.

Một cô gái với mái tóc dài mượt trong bộ váy xòe nhiều màu sắc, kéo tay anh vào tham gia một điệu nhảy nào đó. Cô nhìn anh và nhảy lên một cách uyển chuyển.

Anh lúng túng, thầy H”Nue bối rối bị đám đông vây quanh chặn lại. Mọi người vỗ tay trước vũ điệu của những cô gái. Cô gái xinh đẹp múa xung quanh anh. Một số người thanh niên khác cũng nhảy vào tham gia vũ điệu của những cô gái trong bản và những cô gái hầu. Bách đứng vỗ tay vài cái rồi lùi dần ra. Một cô gái dân tộc thấp lùn, có dáng điệu buồn cười và phả anh khi anh không để ý, đôi chân cô ta còn nhúc nhắc kì lạ như bị tật. Cô gái loạng choạng suýt ngã. Bách phải nhanh chóng đỡ cô gái dậy rồi xin lỗi.

Anh lách dần ra khỏi đám đông lúc nhúc người và xác chết. Khắp người cảm thấy run rẩy. Cô gái đó có nét cười thực giống vợ anh. Điều đó khiến anh vừa bồi hồi vừa đau đớn.

Thầy H”Nue đứng đợi anh ở ngoài. Hai người cùng đi dần về nhà khi bóng chiều đang ngả xuống dần.

Thầy H“Nue nhắc anh nghỉ ngơi rồi chạy ra mảnh ruộng gần nhà, cùng bố mẹ đập lúa để chuẩn bị cho lễ Cơm mới ngày mai. Thầy H”Nue mong anh đừng quá sốt ruột, thầy sẽ cố gắng giúp đỡ.

Chỉ còn Bách ở nhà bần thần. Trong lòng anh tiếc nuối. Đáng nhẽ hôm nay anh đã có thể ở gần nơi con mình đang bị giam giữ hơn rồi. Chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh lại cảm thấy lo lắng và tự hỏi mình ở đây có đúng hay không?

Anh rút tấm bùa trong chiếc cầu mây ra. Đó chỉ là một tấm bùa thôi mỏng, có những dòng chữ đỏ ngoằn ngoèo. Anh bắn khoắn rồi mở ví ra đút vào. Theo như họ nói thì đây là tấm bùa may mắn. Anh cần thêm một chút may mắn nữa để tìm thấy con mình chẳng?

Trên bản này sóng điện thoại rất yếu. Anh khó có thể liên lạc thường xuyên để cập nhật tình hình dưới kia. Anh nghĩ mình không thể ở đây quá lâu được. Thời gian sắp hết rồi.

Những hình ảnh kinh dị vừa rồi cứ quanh quẩn trong đầu anh. Thật ghê rợn. Tại sao họ lại cử động được khi đã chết nhiều năm như thế? Anh phải hỏi thử thầy H”Nue mới được.

Ngồi trong căn nhà vắng lặng khi chiều sắp tàn khiến lòng anh buồn quay quắt. Cô gái Mường xinh đẹp anh nhìn thấy trong điệu nhảy ấy có nụ cười đẹp, khiến anh nhớ vợ mình vô cùng. Vợ chồng anh đã phải như thế nào mới đến được với nhau chứ? Anh suýt ứa nước mắt. Anh phải tìm được con.

Ánh mắt Bách đưa quanh căn phòng khách và dừng lại ở chiếc đĩa để hai thứ quả ngay ngắn trên phản. Anh buồn bã vì chưa tìm được con nên không để mắt tới.

Tò mò, anh lại gần nâng thứ quả đó lên. Nếu giờ anh ném thử trước có thất lễ không nhỉ?

Đúng lúc đó, ngoài cửa có tiếng động. Thầy H”Nue và bố mẹ thầy đã về, kéo theo một chiếc xe lúa.

Anh đặt thứ quả xuống bàn, chạy ra giúp đỡ mọi người. Đây là lúa đầu mùa, sẽ được đồ cơm, xôi để cúng cơm mới.

Tối hôm đó, anh cũng gia đình thầy H“Nue lại chuẩn bị cơm nước vui vẻ, tươm tất. Bố mẹ thầy H”Nue rất biết cách động viên tinh thần cho anh. Anh rất quý mến họ. Anh yêu những lời nói đó hơn là những lời chỉ trích cay đắng của bố mẹ anh.

Cơm nước xong xuôi, cả nhà cùng ngồi nghỉ ngơi.

Mẹ thầy H”Nue háo hức:

“À! Hôm nay H”nue có mang về lễ vật Xá Uế bên kia đúng không?”

“Vâng mẹ...mẹ cứ ham hố làm gì?”

“Ừ...Quả đó quý lắm đấy. Là linh vật của tỉnh mình còn gì. Từ khi có công ty đó ở đây, tỉnh mình khá hẳn lên...”

“Công ty nào ạ?”

“Công ty Thiên Hồng nào đó ấy...Họ vực kinh tế vùng này dậy. Còn cho xây rất nhiều trường học, bệnh viện, chỗ vui chơi. Quả Hồng ngọc kia là sản phẩm của họ đấy, nghe nói là trồng ở vườn gần đây. Năm nay họ tặng cho dân bản Mường bên đó và thầy Mo Xa Tích. Thầy Mo cúng tạ tổ tiên rồi đem chia cho dân làng. Ăn vào cảm thấy may mắn mà công việc tốt lắm! Mẹ nghe đồn thế...”

“Mẹ đừng nghe đồn linh tinh. Có con ở đây mà mẹ còn cứ tin mấy thứ đó à. Chẳng có gì tự nhiên cả. Nó cũng là món quả bình thường thôi mà...” Thầy H”Nue ngắt lời.

Bà mẹ vẫn vui vẻ, mang đĩa hồng đó xuống, lấy dao bổ nhẹ ra. Quả hồng đã khá chín, đường cắt rất gọn. Bà chia đôi 2 quả ra làm 4 cho 4 người ăn.

“Giá như thằng Ba con Thì vẫn ở đây thì...”. Mẹ thầy H”Nue ghen ngào.

“Ui dào...chị với em ấy có thiếu thốn gì đâu mẹ cứ lo...”

“Ừ..Mẹ nhớ các con thôi. Lâu lắm thằng Ba chưa về..”

Bách đón lấy miếng hồng từ tay bà mẹ. Mùi hương thơm ngọt bắt đầu dâng lên mũi anh.

Những dòng nước chảy từ thịt quả hồng chảy dưới các kẽ ngón tay mát lạnh. Anh đưa lên miệng cắn một miếng. Vị ngọt rất thanh thấm vào lưỡi, khiến anh cảm thấy dịu đi cơn khát mùa hè. Anh cứ tiếp tục cắn, ngon và thơm hơn hồng xiêm. Miếng sật sật giòn giòn nhai rất lạ miệng, dễ gây nghiện. Ăn xong anh cảm thấy mát mẻ cả người.

Thầy H”Nue mãi ăn xong, buông bát mới cầm tới miếng hồng, ngấm ngấm.

“Họ làm thế nào mà trông nó đẹp vậy nhỉ?”

Thầy H”Nue vừa chuẩn bị đưa lên miệng thì bất ngờ ở ngoài cổng vang lên tiếng gọi thất thanh.

“Anh Nue!! Anh Nue!! Có chuyện rồi!!”

10. Chương 10: Án Mạng

Thầy H”Nue giật mình quay ra sau, tay buông miếng hồng đặt xuống. Bách cũng ngoái đầu ra nhìn theo.

Chạy xông xộc vào cánh cửa mở toang của căn nhà là người đàn ông Bách gặp lúc sáng ở bản Mường, hình như tên là Ông Bắc. Về mặt người đó thất thần, hốt hơ hốt hải chạy vào.

“Chào hai bác! Anh Nue ơi...”. Người đàn ông đó vội vàng chào bố mẹ thầy H”Nue đang ngồi ở đó và rồi thì thâm vào tai thầy H”Nue điều gì đó.

Mặt thầy H”Nue biến sắc.

“Con phải sang bản của Bắc bây giờ...lát con về nhé...Bố mẹ cứ đi nghỉ, đồ đạc để đó con sẽ dọn”. Thầy H”Nue nói rồi từ từ đứng dậy.

“Mày cứ đi đi. Có việc cứ đi. Phải chi kiếm cho bố mẹ nàng dâu thì đỡ phải lăn tăn không...?” Bố của thầy H”Nue phẩy tay, nói.

Bách vội nói: “Hai anh...có cần tôi giúp gì không?”. Anh mong rằng sẽ nắm bắt được tất cả những manh mối nhỏ nhất ở nơi chốn hoang vu này để tìm thầy đưa con trai của mình.

Thầy H”Nue ngập ngừng vài giây rồi bảo: “Có...Cậu đi cùng chúng tôi một lát cũng được...”

Bách luống cuống đứng dậy, chào bố mẹ của thầy rồi đi theo hai người đàn ông ra khỏi nhà.

Bóng tối đã bao trùm khắp mọi nơi, Trong bóng tối, những khung cảnh rừng núi xung quanh trông đầy bí hiểm. Con đường bản chỉ được soi sáng bằng những ánh đèn vàng leo lét, thiếu sáng.

Anh và Ông Bắc đứng ngoài sân đợi thầy H”Nue vào lấy đồ đạc.

Lát sau cả ba con người bước hồi hải trên con đường bản mịt mù. Bách cảm thấy khó theo kịp thầy H”Nue và Ông Bắc, những con người có đôi mắt đã quen với đường rừng.

“Có...có chuyện gì thế ạ?”

Thầy H”Nue đáp: “Ở bên thôn của Ông Bắc có một vụ án mạng...”

“Án mạng ấy ạ? Án mạng thì phải gọi công an đến chứ...”. Bách nói.

“Không...còn kì lạ hơn thế. Công an chắc phải mai mới lên tới nơi...”

Ba người rẽ sang một con đường mòn khác với con đường sáng nay thầy H”Nue đi. Con đường rẽ tắt ngang vào một khu rừng rậm rạp. Ông Bắc bật chiếc đèn pin nhỏ đi soi đường. Dường như ở quanh ngọn núi này, có nhiều bản làng của những người dân tộc.

Đi miệt mài rất lâu, đôi chân mỏi nhừ rồi Bách mới thấy ánh điện le lói ở tán cây rừng phía trước.

Một bản làng khác dần hiện ra. Những ngôi nhà vách gỗ san sát nằm lại với nhau. Trong buôn làng vọng ra tiếng nói ồn ã. Một đám đông nào đó đang tụ tập trước cửa một căn nhà gỗ gần cuối bản.

Bước chân của thầy H“Nue vội vã hơn. Thầy quay sang nói với Ông Bắc: “À...Vậy liệu có ai...đi mời Mo Xa Tích chưa?”

Ông Bắc lắc đầu: “Bà Mo đi xuống xuôi có việc rồi...mấy hôm nữa mới lên lại sao ấy...Vậy nên tôi mới gọi anh...”

Thầy H“Nue gật đầu rồi bước tiếp. Bách thấy có chút thắc mắc vì anh có cảm giác thầy H“Nue không muốn gặp người phụ nữ này.

Tới nơi, cả ba lách đám đông những người dân bản, khuôn mặt lo lắng bước vào trong. Mọi người cúi đầu chào thầy Nue.

“Sao rồi...cho tôi xem với...”. Thầy H“Nue nói. Người dân chỉ vào trong một căn phòng bên trái có ánh điện mờ mờ mà đỏ.

Có vẻ như xác người đã được đưa vào đây.

Bách run lên hồi hộp. Anh không dám hỏi kĩ. Vụ việc này liệu có chỉ dẫn được gì cho anh không?

Bên phòng trong có tiếng khóc rưng rức. Ngồi trong đó có hai người phụ nữ một già một trẻ, đang ngồi cạnh nhau méo mào. Một chiếc giường gỗ đã được tháo xếp dựa vào tường. Ở giữa căn phòng có một tấm phong bạt trải ra sẵn, phía trên là thứ gì đó bị che lên.

Bách rùng mình khi nhìn thấy ở xung quanh tấm bạt đó, có những đường máu rỉ ra tua tủa.

Ông Bắc thì thầm với thầy H“Nue: “Anh...xem thử đi...”

Thầy H“Nue chậm rãi ngồi xuống, khẽ khàng lật dần tấm bạt lên.

Cảnh tượng dần hiện ra không thể nào kinh hãi hơn. Đầu tiên là đôi chân rần rỗi của một người đàn ông hiện ra rồi đến bàn tay.

Thi thể người đàn ông nằm trên tấm bạt nát bầy. Phần bụng của người đó bị mở tung ra như bị thứ gì đó cào vào, ruột gan lộn hết ra ngoài, lộ vết cắn xé toí tả, trông hết sức khủng khiếp.

Không chỉ có như vậy, khuôn mặt của người đàn ông này cũng bị giày vò không còn ra hình dạng con người. Gần một nửa khuôn mặt bên trái bị lật ngược ra, để lộ những miếng thịt bầy nhầy và hàm răng trắng toát. Mí mắt người đó bên nhắm bên mở trông hết sức kì quái.

Bách chứng kiến hình ảnh đó thì vô cùng lợm giọng, không thể tin được cái chết nào lại khủng khiếp đến vậy.

Người phụ nữ già méo mào: “Thầy Nue, hôm trước nó bảo lên nương trồng lúa, qua một đêm sẽ về. Ấy thế mà già với con vợ nó đây, đợi 2,3 hôm rồi không thấy nó về. Mang cơm lên thì không thấy đâu, tưởng nó qua bản bạn chơi...Ai ngờ...chiều nay...bác Tư đi gặt lúa về, qua rừng mới phát hiện nó nằm sâu trong bụi cỏ, cách xa chỗ nương nhà,...mà thân thể thì thế này...”

Ông Bắc tiếp lời: “Liệu có phải hổ dữ, sói...không? Nhìn thể này nghi là thú dữ, chứ chưa chắc là án mạng,...dân bản cứ đồn ầm lên...”

Thầy H“Nue thở hắt ra, khẽ lắc đầu trầm ngâm suy nghĩ, xem xét kĩ, không dậy thi thể lại.

“Khu rừng núi này đã bao giờ có hổ đâu. Kể cả chó, sói cũng không dữ đến được như thế này...”

“Anh nhìn thấy gì không thầy H“Nue?” Ông Bắc hỏi.

“Có tia năng lượng xấu...tôi thử lấy về thử nghiệm xem sao. Khả năng cao đúng là một vụ án mạng. Nhưng thứ gây ra...có lẽ còn phức tạp hơn. Thôi trước mắt gia đình cứ đợi công an lên khám nghiệm rồi lo an táng. Xin chia buồn...”

Thầy H“Nue lại lúi húi mở chiếc túi thổ cẩm, lôi ra cây nến bấc, đốt lên rồi hơ hai bên tử thi cho đôi vai của anh ta xém lại. Đoạn thầy nhanh chóng trét thứ tinh thể lần trước lên vai của tử thi rồi chờ đợi.

Bách cảm thấy bức bí ngột ngạt, không thể chứng kiến thêm nữa bèn lách ra ngoài đứng đợi.

Đám đông tò mò vẫn túc trực ở ngoài. Lòng Bách nôn nao. Anh đứng lùi xa hẳn vài mét để trấn tĩnh lại sau những gì vừa nhìn thấy. Khi về anh sẽ hỏi thầy H”Nue kĩ hơn về những gì đã xảy ra hôm nay.

Trong lúc anh đang thần thờ chờ đợi, một đám trẻ con lôi thôi lếch thếch trong bộ quần áo dân tộc hay quần áo cotton xộc xệch của bản làng chạy ngang qua chỗ anh.

Chúng cười khúc khích, chạy chơi vô tư như không hề biết chuyện gì đang xảy ra dưới ánh đèn đường lờ mờ.

Bất chợt một cậu bé thu hút sự chú ý của anh. Cậu bé đó nhỏ nhỏ, gầy guộc nhưng mái tóc xoăn đã dài qua tai, vừa đi vừa nhảy chân sáo, lẫn trong đám trẻ xung quanh. Thằng bé mặc áo kẻ và một chiếc quần cộc rất cũ.

Mái tóc xoăn nhẹ ấy, cũng giống anh. Dáng chạy quen thuộc đó...

“Nhật!! Nhật ơi!!”

Anh vừa chạy theo vừa gọi.

Đám trẻ phía trước cứ chạy đi không để ý tới giọng nói khàn đặc của anh. Chúng đang háo hức vì điều gì đó.

“Nhật!! Nhật...đứng lại...con ơi...”.

Đám trẻ chạy thật nhanh vào trong bóng tối của bìa rừng.

Bách cố gắng hết sức để lách theo tán cây rừng rậm rạp, che lấp bóng dáng của những đứa trẻ đằng trước. Chúng đang chơi gì vậy? Có đúng là Nhật đó không? Hay do anh quá nhớ con nên thành ra hoa mắt rồi?

Bách kiên nhẫn chạy về phía trước.

“Nhật...có nghe thấy bố không?” Miệng anh vẫn gọi trong vô vọng.

Đáp lại anh là tiếng côn trùng kêu rả rích. Con đường mòn phía trước tối tăm. Anh không muốn bỏ cuộc. Nhỡ giờ anh quay về, anh bỏ lỡ mất cơ hội tìm thấy con trai thì sao?

Bách cứ thế đi theo con đường mòn. Phía trên đầu chỉ có ánh trăng khuyết đang chiếu sáng yếu ớt, bị che lấp bởi những tán cây dày. Anh hối hận vì không mượn theo chiếc đèn pin. Anh đâu biết rõ đường khu vực này.

Bóng dáng của những đứa trẻ đã hoàn toàn biến mất. Chắc chúng đã đi theo con đường mòn nào khác rồi.

Bách ngồi sụp xuống buồn rầu. Lòng anh đau thắt lại. Có phải anh lại vừa để vuột mất thằng bé?

Anh đứng lên, uể oải quay lại tìm về bản làng kia. Sau lưng anh bóng tối cũng trải dài, dường như anh đã chạy đi hơi xa.

Bách lò dò bước từng bước quay lại trên con đường mòn ngoằn ngoèo không rõ lối, bị những tán cây rừng mọc lan ra che khuất.

Anh đang đi, chợt nghe tiếng gọi khiến anh giật mình.

“Anh gì ơi...may quá...Anh gì ơi!!!”. Tiếng gọi khá yếu ớt.

Bách nhìn xung quanh xem tiếng gọi đó phát ra từ đâu.

“Đây..đây anh ơi...”

Tiếng gọi dường như phát ra ở phía trên.

Bách ngẩng đầu lên nhìn.

Ở xa xa, trên một tán cây, khuôn mặt một cô gái hiện ra.

“Anh ơi...anh đỡ em xuống được không? Nãy em trèo lên ngắm trăng, mà bọn trẻ con chạy qua nó giấu thang của em đi rồi...” Cô gái nói giọng Kinh khá sôi.

“Tôi giúp cô thế nào đây?”. Bách bối rối, đi lại gần.

Cô gái có khuôn mặt đầy thiện cảm, lấp ló sau tán cây rừng. Đôi mắt to ngây thơ, mái tóc bay phất phơ trong gió cùng nụ cười gượng vẫn toát lên vẻ đáng mến.

“À, anh tìm hộ quanh đó có cái thang gỗ nào không?”

Bách nghe lời, rồi cúi xuống cúi húi quanh bụi rậm.

“Tôi không thấy quanh gốc cây đâu...” Bách đáp.

“Vậy anh tìm thử sâu vào đó một chút...Em thấy chúng nó quăng vào đó mà...”

“Hư thật!...” Bách lẩm bẩm rồi bước sâu vào trong rừng, xa khỏi đường mòn một chút. Anh vẫn không thấy chiếc thang gỗ nhỏ nào được giấu ở đây.

Anh đang tính quay lại bảo với cô gái, thì ngay sau lưng anh, một ánh lửa bùng lên dữ dội, làm sáng lóa mắt anh và khiến anh cảm thấy nóng rất.

“Krecccccc...”. Tiếng kêu chói tai như của một con chim nào đó vang lên, những tán cây phía trên kêu loạt xoạt.

Anh chạy về phía vừa phát ra ánh sáng, không hiểu vừa có chuyện gì.

Anh ngỡ ngàng nhận ra thầy H”Nue, thầy đứng sừng sững giữa rừng cây, tay phải kẹp một lá bùa, đưa lên miệng. Tay trái thầy tung ra những hạt nhỏ màu nâu, rồi thổi bùa khiến ánh sáng gay gắt lại bùng lên sáng cả một khoảng không gian.

“Bách! Chú Bách!!! Chết rồi...” Thầy gọi tướng lên, lộ rõ vẻ lo lắng.

Bách mừng hóm, lao ra khỏi bìa rừng.

“Tôi đây thầy ơi...”

“Sao rồi...” Từ đằng sau, Ưông Bắc cũng chạy tới.

Thầy H”Nue nhìn thấy Bách cau mày nói lớn: “Cậu bị sao thế? Sao lại tự tiện chạy ra đây? Tôi đưa cậu đi theo cùng có phải để cậu đi linh tinh đâu? Cậu có biết vừa rồi nguy hiểm thế nào không? Tôi mà đến muộn hơn thì...”

“Tôi xin lỗi..nhưng tôi đang giúp cô gái bị kẹt trên cây...”. Bách bối rối.

“Tôi cũng nhìn thấy nó rồi. Hóa ra là có thật...” Thầy H”Nue nói

“Nó?” Bách vẫn lơ ngơ không hiểu gì. Anh nhìn lên tán cây không còn thấy cô gái kia đâu nữa.

“Cậu vừa bị một con ma lai dụ đấy...”.

“Là sao cơ?”

“Nếu cậu không cẩn thận, kết quả sẽ như cái xác cậu vừa nhìn. Mất tim, mất hồn, không còn toàn thân. Có người nuôi ma lai trong khu vực này..Ma lai rút ruột...”

“Ma lai rút ruột ư? Là sao? Không phải ma đâu, cô gái đó tôi nhìn rõ mà...Trước đó còn có lũ trẻ con chạy qua, tôi nhìn thấy, cô gái ấy cũng nhìn thấy...”. Bách run rẩy, không giữ vững được lập trường của mình.

“Trẻ em nào? Trẻ em trong bản nếu tôi không được đi rừng. Cả lũ thì càng không. Ngoài đường khó đi còn có rắn rết nhiều nguy hiểm. Cư dân bản nào cũng không cho trẻ em đi rừng vào buổi tối thế này...Cậu hiểu ý tôi chứ? Cậu hiểu thứ cậu vừa nhìn thấy là gì chứ?”

“Nhưng tôi nhìn thấy một cháu bé rất giống con của tôi anh ạ...”

“Nếu không tin tôi đưa cậu về bản để hỏi. Hiểu cậu muốn gì là sở trường của chúng mà...”. Thầy H”Nue bình tĩnh đáp.

Bách loạng choạng suýt ngã xuống. Lưng anh lạnh toát. Vậy là suýt nữa anh đã thành nạn nhân...

“Nhưng cậu yên tâm. Tôi thấy có mối liên hệ giữa những vụ này...” Thầy H”Nue trấn an.

“Giữa con trai tôi và vụ ma mãnh này ư? Liệu nó còn sống không?”. Bách hỏi.

“Nếu không thấy xác thì vẫn còn thôi. Cậu thấy đấy. Bình tĩnh lại đi...”

“Vậy ma lai rút ruột là thứ gì?”. Bách chờ đợi lời giải đáp rõ ràng hơn của thầy H”Nue. Anh chưa từng nghe thấy cụm từ đó bao giờ.

Anh ngày càng cảm thấy những sự kiện xung quanh mình đang rối tung lên.

11. Chương 11: Ma Lai

Cả ba người đàn ông đi chậm rãi dần dần về bản của Ưông Bắc. Chiếc đèn pin của anh ta đang cầm lại khẽ rọi sáng phía trước. Bách cảm thấy ghê rợn, đưa mắt đảo ra xung quanh liên tục. Hôm nay quả thực là quá sức đối với anh. Những điều được nghe thấy, chứng kiến thật khó tiếp thu nổi. Anh xoa xoa hai cánh tay, chỉ lo giữa những đám cây lùm cỏ kia, có thứ gì đó sẽ nhảy xổ ra.

Thầy H”Nue vừa đi vừa chậm rãi đáp: “Ma lai..thực ra là một lời đồn đại từ rất lâu ở những nơi núi rừng này. Trước cả khi tôi sinh ra. Tôi cũng không nghĩ rằng nó có tồn tại, thế nhưng những gì mà tôi vừa nhìn thấy...”

Thầy H”Nue thở hắt ra trong không gian im lặng.

Đoạn, thầy nói tiếp: “Ma lai thường là những cô gái dân tộc trong bản, chưa lấy chồng mà phải chết sớm. Những cô gái chết đi nhưng không muốn siêu thoát, ba hồn không đi hết mà bám ở lại thân thể, chỉ có hồn thứ ba được người nhà triệu đi canh mộ, còn hồn hai hồn ba không chịu đi...vì thế nên mọi bi kịch sẽ bắt đầu. Sau nhiều đêm nằm dưới mộ, cái xác không phân hủy mà dần thay hình đổi dạng. Những cô gái đó trở thành một người khác, chui lên từ nơi chôn cất và mò tìm vào các bản làng lạ để sinh sống từ đầu, như một người thường. Ma lai biến hình thành những cô gái quyến rũ xinh đẹp, ngây thơ, trộn lẫn vào như gạo với muối, không thể phân biệt rõ. Đến tối, những con ma lai xuất hồn. Từ đường cổ, những con ma lai rút ruột mình ra theo, chỉ có đầu và bộ ruột gan đi theo cùng, không có hình dạng cố định, bay tự do, đi lảng vảng vào trong rừng tìm nạn nhân. Vì chỉ còn phần hồn thứ hai nên chúng chỉ điều khiển được phần đầu và nội tạng thôi, còn đôi chân thì không thể...Khao khát có một linh hồn đầy đủ, nên chúng muốn đi bắt hồn của con người để ăn. Mà phần hồn thứ hai là có linh khí mãnh liệt nhất, chỉ cần ăn tim, ăn gan là sẽ hút được phần hồn...Chủ yếu nạn nhân sẽ là con trai, vì đó là những hồn ma trinh nữ...”

“Thật..thật sao...vậy là chỉ có cái đầu...?”. Bách rung mình liên tưởng lại khi nãy. Đúng là cô gái gọi anh từ trong bóng tối, giữa những lùm cây, chỉ hiện ra gương mặt xinh đẹp chứ những bộ phận khác anh không nhìn thấy.

“Đúng vậy...Hình dạng hết sức quái dị...”. Thầy H”Nue đáp.

“Vậy có cách nào kiểm tra ma lai không? Nếu như sống như người thường chỉ cần kiểm tra những cô gái xinh đẹp thôi mà phải không?” Bách thắc mắc.

“Theo lời đồn, những người từng thoát chết, thì họ không nhớ nổi khuôn mặt của những con ma lai. Những cô gái đó càng về tối thì cơ thể càng đẹp, khuôn mặt mỹ miều hơn, khác hẳn ban ngày, nên không tài nào phát hiện nổi, như là một người khác vậy...Ngoài điểm ấy ra thì không có điểm gì khác với người thường. Con gái xinh thì rất nhiều, sao mà biết được?” Ưông Bắc sau một hồi im ắng thì mới cất tiếng.

Bách cố hình dung khuôn mặt của cô gái mình vừa gặp. Nếu anh nhớ được thì có thể phát hiện ra chúng giữa những người thường. Thế nhưng quả thực, khuôn mặt của cô gái đó dường như đã phai nhạt trong trí nhớ của anh.

“Giờ tôi làm lễ cầu siêu cho người đó, rồi chúng ta đi về...” Thầy H”Nue nói.

Ba người trở lại bản làng, quay về ngôi nhà có người vừa mất. Bách nhìn sang những ngôi nhà xung quanh. Có một vài căn nhà trong bản vẫn sáng đèn. Đi qua những cánh cửa, Bách thoáng thấy bóng dáng của những người phụ nữ, đàn ông, trẻ em đi lại trong sân, trong nhà. Tiếng nói vang lên léo nhéo. Anh thầm cười trong đau đớn. Quả thực, những đứa trẻ anh nhìn thấy vừa rồi chỉ là những ảo ảnh. Những đứa trẻ thực sự đang ở yên vị trong gia đình của chúng, ở bên cạnh cha mẹ, ông bà, được bao bọc bảo vệ. Chỉ có anh bất tài không thể giữ cho riêng mình một gia đình, giữ được đứa con trai thân yêu ở bên cạnh.

Anh thấy nỗi tuyệt vọng đang đè dần xuống đôi vai của mình. Anh cảm thấy lạc lối. Trước đây, anh là một con người vô thần, chỉ tin vào những gì đôi bàn tay mình có thể tự tạo dựng. Lối suy nghĩ đó đã giúp anh trải qua vô cùng nhiều khó khăn gian khổ trong cuộc sống. Thế nhưng hiện giờ anh đã bất lực, đành phải bầu vùi vào những niềm tin anh luôn cho rằng không có thật. Nơi rừng thiêng núi độc này còn nhiều thứ kinh khủng hơn anh tưởng tượng.

Bách đi theo thầy H"Nuê và Ông Bắc trở vào căn nhà lần nữa. Anh thấy có lỗi khi đã tự ý bỏ đi mà không nói năng gì với thầy.. Chắc hẳn hai người còn rất nhiều việc phải làm mà lại lo lắng đi tìm anh. Lần này anh sẽ kiên nhẫn chờ đợi.

Người bên trong căn nhà đã vắng bóng. Anh nhận thấy một chiếc quan tài gỗ đã được di chuyển từ đâu, tại vị giữa căn phòng lớn ở ngoài. Chiếc quan tài này khác biệt so với những chiếc quan tài thông thường trong tang lễ của người Kinh dưới xuôi anh. Trông chiếc quan tài chật hẹp hơn, phần gỗ cũng không được mài nhẵn và xi cánh gián mà chỉ là những miếng gỗ ghép vào hay đơn giản hơn là đục từ một thân cây.

Ở trong căn phòng chứa xác chết ghê rợn kia, tiếng gỗ gõ khô khốc vang lên. Thầy H"Nuê đang ngồi quỳ chân trước thi thể người đàn ông xấu số, tay khẽ cụng mõ và miệng lầm nhẩm những tràng dài nghe khá khó hiểu. Có lẽ đó là kinh cầu siêu.

Được một lúc, một người đàn ông nào đó bước vào trong căn nhà, tay cầm theo một con gà trống lớn bị trói chặt chân, vẫn còn đang cựa quậy.

Con gà đó được mang tới cho thầy H"Nuê.

Ông Bắc thay chỗ thầy tiếp tục gõ mõ. Thầy H"Nuê lấy một con dao nhỏ sắc, khẻ cắt tiết con gà bằng một đường dao rất ngọt. Máu từ cổ gà chảy xuống một chiếc bát nhỏ. Tiếp theo đó, thầy H"Nuê mạnh mẽ lách chiếc dao vào giữa những chiếc xương ức của con gà, rạch ra và ngoáy lên. Khi thầy rút chiếc dao ra, ở đầu mũi dao dính một vật nho nhỏ: tim gà. Một người đàn ông trẻ tuổi cũng xông vào giúp thầy mổ sống con gà. Bộ lòng của con gà được moi ra, tách lấy lá gan và chút ruột non.

Tất cả những thứ đó, được thầy H"Nuê khẻ khàng đặt vào trong ổ bụng của thi thể, theo đúng thứ tự và những nơi còn trống.

Một bộ kim chỉ lớn được đưa đến. Ông Bắc nhanh nhẹn đỡ lấy rồi nhúng khẻ cuộn kim chỉ vào trong bát tiết gà.

Đặt xong, thầy H"Nuê khẻ nhúng nhẹ hai ngón tay vào bát tiết gà, vạch hai đường lên mí mắt nhắm mở của xác chết, hai đường ngang miệng và một đường ngang trán.

Xong xuôi, xác chết được đẩy lại.

Thầy H"Nuê bưng bát tiết gà vẫn còn ngấm cuộn kim chỉ tiến về chiếc bàn thờ nhỏ ngoài phòng khách, đặt lên và cắm 3 nén hương cầu khẩn. Trước chiếc quan tài, một bàn thờ nhỏ cũng đang được dựng nên.

Thầy H"Nuê nói với người nhà nạn nhân: "Tôi sẽ tìm hiểu thêm về vụ này. Những hậu sự cần thiết tôi đã làm lễ đủ cả. Cứ đúng giờ này, gia đình nhập quan. Sáng mai, sau khi công an khám nghiệm có kết quả hăng báo tôi. Trước khi an táng hay gọi tôi để tôi làm nốt...Cứ 3 canh giờ thấp 1 nén hương nhé...".

Tất cả đều gật gù, bắt tay cảm ơn thầy.

Thầy H"Nuê ra hiệu, Ông Bắc đi theo và Bách cũng tự hiểu điều đó. Con đường trở về còn xa mà trời dần trở về khuya rồi.

Quay trở về con đường cũ, Bách đi sau thầy H"Nuê và ánh đèn le lói của Ông Bắc. Đưa tiễn một đoạn, Ông Bắc nhường chiếc đèn pin lại cho thầy rồi vẫy tay chào. Anh ta quay trở lại ngôi nhà nằm trong làng.

Đi được một đoạn, Bách không giấu nổi sự tò mò, bèn đánh tiếng hỏi:

“Thầy...sao thầy nói vụ việc này có liên quan tới cháu bé nhà tôi..?”

Thầy H”Nue trầm ngâm đáp.

“Cũng là như anh thôi...tôi vô tình thấy mối liên hệ. Vương quanh xác chết ngoài sự đau đớn khổ sở, vẫn có 1 chút tia đỏ ma quái kia và năng lượng đen của các vong ma ác...Tôi đã lấy được đồng bột về rồi, tôi sẽ thử lần tìm xem là ai...chúng ta sẽ có manh mối hơn...”

Bách và thầy H”Nue trở về bản sau cả một quãng đường dài, cả hai đã mệt lử. Bước vào căn nhà vắng lặng, ba mẹ của thầy H”Nue đã đi nghỉ. Trong căn phòng khách vẫn còn mùi thơm của xôi mới đồ. Ngày mai Bách sẽ được dự lễ Cơm mới của người Mông lần đầu tiên. Thế nhưng anh nào còn chút háo hức nào. Bây giờ trong anh đè nặng nỗi buồn lẫn với sự sợ hãi. Hôm nay quả thực là một ngày quá dài.

Thầy H”Nue vẫn cẩn thận bôi sáp phép như hôm qua cho Bách. Hôm nay thầy cẩn thận hơn, còn ra ngoài vườn sau lúi húi, hái vào mấy chiếc lá cây khá to, mép viền lá uống lượn mang vào.

“Đây là lá mắc khén, hay còn gọi là lá giữ hồn, đặt dưới gối nằm ngủ rất an toàn, không bị vong âm quấy nhiễu. Bất kể thứ gì cũng tránh xa được. Đây là bí mật đi rừng của chúng tôi. Để 1 ít lá này vào ví,vào trong người sẽ an tâm hơn. Loài cây này nổi tiếng với hạt của nó, dùng để làm gia vị, nhưng không ai biết được công dụng này của lá xanh mắc khén, và chỉ đặc biệt là ở những cây trồng lâu năm hấp thụ năng lượng của núi rừng mới có...”.

Bách khẽ cảm ơn thầy. Thầy H”Nue lại lui về căn phòng riêng kì lạ của mình, để lại Bách một mình trong màn đêm trống trải.

Giờ đã là hơn 10 giờ tối, sóng điện thoại rất chập chờn. Bách chợt cảm thấy nóng ruột, cũng đã 2,3 hôm từ lúc anh bỏ lại bác Miên ở biên giới Việt Lào. Không hiểu tới giờ đã có tin tức gì chưa. Anh cảm thấy có lỗi.

Bách quyết định đứng ra ngoài cửa ra vào, bắt sóng điện thoại để gọi về cho mẹ. Trong căn phòng ngủ nhỏ bực bí kia, anh cảm Dù thế nào, anh cũng phải hỏi chút tin tức.

Bách bấm gọi vài cuộc mới bắt được sóng. Tiếng tút tút vang lên chập chờn. Một cuộc, hai cuộc,...mẹ anh vẫn không bắt máy. Liệu bà đã đi nghỉ hay là đang giận anh?

Bách khẽ thở hắt ra một mối. Anh ngồi bệt xuống hiên cửa. Tay trái bấm điện thoại liên hồi, mắt kiên nhẫn. Thêm vài cuộc gọi nữa, anh bỏ cuộc.

Anh không biết phải làm như thế nào. Tâm trí anh bị giằng xé, như cách đây 8 năm trở về trước. Ngày ấy, anh phải đứng giữa ngã ba đường, giữa chữ tình và chữ hiếu, khiến anh khổ sở đến khôn cùng.

Giờ đây đứng vào trước sự thật nghiệt ngã dường như không còn lối thoát này, anh lại điên rồ nghe theo lời nhẩn nhủ không rõ ràng của người vợ đã mất.

Anh bần thần lôi bài thơ tối nghĩa ra đọc lại để nghiền ngẫm, quả thực anh không thể nhớ nổi bài thơ. Anh lo rằng mình sẽ bỏ lỡ điều gì đó gửi gắm trong bài thơ.

Tờ giấy cứng đã có phần nhàu nát đi nhiều.

”Tháng ngày hạnh phúc trôi xa

Thịt thà máu mủ chia lìa từ đây

Tuyệt vọng tìm về hướng Tây

Cao cao dèo núi quanh quanh lưng đèo

Nằm chung với những người nghèo

Trong cơm có sạn trong êm có thù

Dọc đường nghe tiếng người mù

Thấy ao nước đọng dừng lo lắng nhiều

Tìm về nơi chốn cô liêu
Tử thi nằm ở phía trên người thường
Trái tim mách bảo đúng đường
Đừng để nhiều rồi đi xa nơi cần
Ác tâm vượt qua hồng trần
Vong ma quỷ quái hiện hình muôn nơi
Người chết trở về đi chơi
Mộc thổ thấm đẫm huyết tươi muôn đời
Khôn ngoan lại được ý trời
Ngọc thực quý giá được mời dùng ăn
Đêm đêm lặn lội bắn khoăn
Nguyệt thực năm ấy là ngày đoàn viên.”
Ánh mắt anh dừng lại ở hai dòng thơ:
”Vong ma quỷ quái hiện hình muôn nơi
Người chết trở về đi chơi...”
Cùng với lời nhắc nhở đinh ninh
“Đừng để nhiều rồi đi xa nơi cần...”

Chẳng phải thủ tục kì lạ hôm nay anh chứng kiến ở bản Mường là “người chết trở về” đó sao. Anh thấy trái tim mình đập thình thịch. Như vậy là anh đang đi đúng hướng có phải không?

Bách vò đầu bứt tai vì sự mâu thuẫn đang giằng xé trong tâm can. Một nửa anh tin sống chết rằng mình đang làm đúng. Nửa còn lại phản đối, cho rằng những điều này thực sự rất khó tin, thật vớ vẩn, rằng anh cần trở về bên gia đình của mình, cha mẹ và họ hàng để cùng những cán bộ có nghiệp vụ tìm kiếm con trai anh một cách khoa học và bài bản hơn.

Vàng trắng trên bầu trời đã dần đầy đặn hơn, nằm khuất sau mây đen. Những cơn gió liu liu khiến những mảnh cây cối tối màu xung quanh nghiêng ngả. Không gian vẫn im ắng, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rích và tiếng gió khe khẽ trên những tán cây.

Bách chăm chăm nhìn vào những nét chữ nghiêng ngả trên tờ giấy. Đầu óc anh đang trôi dạt về những năm tháng cũ.

Anh không hề nghe thấy tiếng chốt cổng vang lên khe khẽ. Kít..kít...

Và rồi rất nhanh, những thứ đó lao về phía Bách, đang ngồi không chút phòng bị.

Anh ngẩng lên và rồi sợ hãi như thể tim sắp ngừng đập.

12. Chương 12: Sợ Hãi

Cánh cổng gần như được mở toang Từ trong bóng đêm dày đặc, hai bóng người lập cập lao về phía Bách.

Anh hét lên kinh hoàng rồi lật bật đứng dậy, lùi lại chạy vào trong.

Anh nhìn kĩ thấy rõ hai bóng người đó. Đó không phải là người còn sống.

Đó chính là hai tử thi sống lại giống như anh từng nhìn thấy sáng nay ở ngôi làng bản Mường. Chúng có mái tóc lơ thơ bết vào đầu, làn da vàng bủng và hốc mắt sâu hoắm. Gò má chúng nhô cao trong khi da má hóp lại, cánh tay gầy guộc khăng khịu của chúng hơi đưa lên trên, cong lại, kết hợp với đôi chân chuệnh choạng nhưng lại khá nhanh ở dưới, tạo thành hình dáng đầy kì lạ và ghê rợn.

Chúng suýt lao thẳng về phía Bách, chỉ vượt trong khỏi một giây. Tiếng kêu thất thanh của anh đánh thức thầy H“Nue. Bách cuống cuống lao về phía cánh cửa phòng thầy H“Nue vào đúng lúc cánh cửa bật mở ra vội vã.

Thầy H“Nue nhìn thấy điều gì đang diễn ra, bèn nắm vai áo Bách kéo ngược vào trong căn phòng, đứng phía sau cánh cửa.

Thầy H“Nue nhanh chóng lách ra, định hình vài giây. Đôi mắt sâu màu nâu của thầy mở to ngạc nhiên trong chốc lát rồi nheo lại. Những tử thi chật vật ở hiên nhà, chuẩn bị leo lên được. Thầy H“Nue bình tĩnh trở vào trong, rút từ ngăn tủ ra một cây sáo gỗ đen nhỏ, đuôi có gắn một nhúm lông màu nâu.

Thầy H“Nue chỉ nói vội: "Ồ yên trong phòng..Đằng sau tấm bùa đó." Tay thầy chỉ vào bức tranh người phụ nữ dán trước cửa rồi lao ra ngoài.

Miệng thầy ghé vào cây sáo thổi lên những tiếng trong vắt xoáy vào tai. Từ trong phòng ngủ phía bên kia căn nhà, bố mẹ của thầy H“Nue cũng lật đật bước ra. Thầy H“Nue nhìn thấy, khẽ khàng lắc đầu ra hiệu. Bố mẹ thầy H“Nue đứng lại, không bước ra thêm nữa.

Những tử thi dần khựng lại như một cỗ máy bị nghẽn. Chúng ngắc ngoải cái đầu trông đến kinh khiếp.

Thầy H“Nue lững lờ bước tới trong màn đêm, vững như thạch bàn. Thầy lặng lẽ rút ra một hộp sáp đen, nhanh nhẹn dùng hai ngón tay chấm vào. Thầy lại gắn hai tử thi đó, lấy hai ngón tay vẽ hai xoáy đen vào trán hai tử thi đó.

Xong xuôi, thầy chấp hai tay tạo ấn, miệng nhắm chú, gơ về phía trước. Thầy nhắm và đối ấn trong vòng 2 phút, rất chóng vánh khiến Bách không nhìn rõ được. Sau cùng thầy đẩy nhẹ 4 ngón tay vào ngực của 2 tử thi đã gần như đứng yên, khiến chúng ngã ra sau và nằm yên xuống đất sau tiếng Bạch nặng nề.

Thầy H“Nue lặng lẽ cúi xuống xem xét, giắt chiếc sáo nhỏ ra sau lưng quần.

Bách thở ra nhè nhẹ, chân tay vẫn chưa hết run rẩy sau sự việc bất ngờ kia. Anh khẽ khàng bước trên sàn gỗ cọt két để ra sân nhìn thầy H“Nue. Bố mẹ thầy cũng tò mò đi ra ngoài, theo sau anh.

Thầy H“Nue thở hắt ra đứng thẳng dậy, bóp đầu.

"Sao thế? Sao lại có chuyện này...". Bách hỏi.

Mẹ thầy cũng tiếp lời: "Chắc là người nhà họ đi lạc sang tận đây...?"

"Làm gì có chuyện sang tận đây được. Lễ Xá Uế kết thúc thì chỉ vài tiếng sau, xác chết đã trở về trạng thái ban đầu rồi. Sang mai là lễ nhập quan tiễn biệt...Không thể hoạt động đến thời điểm này được..."

"Vậy tức là sao...?". Bách vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Có người cố tình làm chuyện này thôi. Và tôi không biết họ ám chỉ điều gì...Thôi mọi người vào đi nghỉ đi. Mai còn rất nhiều chuyện phải làm...". Thầy H“Nue hất tay. "Mai con sẽ nhờ người đưa xác về cho gia đình bên đó. Có người nuôi ma rừng, nhập hồn mượn xác sang đây, nhưng không cao tay lắm....Có vẻ nhắm tới tôi hoặc cậu...". Thầy H“Nue nhìn Bách.

Sau đó thầy gắt: "Sao cậu không ở yên trong nhà? Nơi rừng núi thế này, tôi đã làm mọi cách để bảo vệ cậu, sao cậu còn không nghe?"

"Tôi xin lỗi thầy..." Bách cúi đầu bối rối.

Bố mẹ thầy lui về đi ngủ. Thầy H“Nue đi một vòng nhà, đốt thứ hương thảo thơm ngát lên khắp các góc ngách. Thầy lấy tấm bạt phủ lên hai cái xác nằm ngoài nhà, kiểm tra lại khóa cổng. Ở trên bản núi này, con người đều mặc mặc chân thành, nhà nào nhà nấy chỉ đóng cổng chứ không phải khóa bao giờ, không lo mất trộm. Thế nhưng hôm nay thầy H“nue phải đích thân khóa cổng lại.

Bách cũng trở về căn phòng ngủ. Nằm trên tấm phản cứng, Bách nghĩ mông lung. Anh cảm giác bao quanh căn nhà này có những thế lực kinh khủng nào đó có thể bóp nghẹt anh. Hình ảnh cô gái trắng trẻo với mái tóc đen dài trong bóng tối của rừng cây hôm nay vẫn ám ảnh lấy anh. Khuôn mặt cô ta anh không nhớ rõ thế nhưng không gian kinh dị ấy vẫn dội vào tiềm thức anh những cơn run rẩy. Giọng cô gái ngọt ngào vẫn đang vang vọng trong tai anh. Anh thấy mình đã đến gần cái chết đến mức nào. Liệu anh có còn đủ dũng khí để đi đến cuối con đường này? Mạnh mẽ về phía con trai của anh ngày càng mờ nhạt. Anh cần phải sống để tìm thấy con.

Sáng sớm hôm sau, Bách giật mình tỉnh dậy vì chiếc điện thoại rung lên bần bật. Anh mơ màng với lấy chiếc điện thoại xem xét. Là số nhà gọi lại. Bách cuống cuống bấm nghe.

“Alo, mẹ ạ?”

“Bố đây. Mày ở đâu, về nhà ngay. Sắp loạn đến nơi rồi...”

“Sao thế ạ?” Bách lo lắng hỏi.

“Bác Miên vẫn chưa thấy liên lạc về. Mẹ mày lo lắng quá độ nên bất tỉnh đang nằm viện rồi. Nhà còn bao nhiêu thứ. Anh chị cũng có việc của anh chị. Về đi rồi tính tiếp...”

“Vâng...để con nghĩ...”. Bách thần thờ.

“Còn nghĩ gì nữa!! Về ngay. Tiền nong cũng sắp cạn rồi con ạ!”. Nói xong bố anh cúp máy.

Bách ngồi lặng lẽ trên phản suy nghĩ. Gia cảnh anh đang lao đao. Anh không thể bỏ mặc mọi người thêm được nữa. Nếu như thầy H”Nue nói hôm qua, có người đang đe dọa anh, muốn anh rời khỏi đây. Có lẽ anh nên làm theo ý họ trước khi mọi sự quá muộn?

Thầy H”Nue tỉnh dậy, vệ sinh cá nhân và bắt đầu chuẩn bị một ngày dài phía trước. Hôm nay thầy phải đưa người chết về lại bản cũ, lần theo manh mối của vụ ma lai bên bản Ưông Bắc và xem nó có liên quan gì tới con trai của Bách. Thầy cũng không muốn lỡ lễ Cơm mới ở nhà...

Thầy nhanh chóng đun nồi thuốc lá để tiếp tục lấy chút năng lượng trên người Bách để lần theo dấu vết.

Thầy bê nồi thuốc vào trong phòng như hôm qua, tính gọi Bách dậy thì ngạc nhiên thấy anh đang gói ghém đồ đạc.

“Cậu tính đi đâu thế?”. Thầy H”Nue ngạc nhiên hỏi.

“Tôi...tôi...gia đình tôi có việc gấp...có khi tôi phải về ngay...”

“Thật sao? Cậu không muốn tôi giúp nữa à...? Tôi đã đun xong nồi thuốc nước...Chuẩn bị xong hết rồi...”

Bách cúi đầu. Anh thở dài náo nức, đưa tay bóp trán.

“Quả thực tôi kiệt quệ quá rồi..Không biết phải vin vào đâu nữa thầy ạ...”

Thầy H”Nue khẽ nhún mày tỏ vẻ phật ý. Thế nhưng sau cùng thầy cũng thở ra, thông cảm nói: “Thôi được rồi...Dù cậu có ở lại đây hay không, tôi cũng sẽ vẫn cố gắng giúp. Giờ cậu vào để tôi lấy nốt chút năng lượng. Sau đó dự lễ Cơm mới rồi hãy về...”

Bách nghe theo, đặt chiếc túi quần áo vào lại trong phòng rồi đi ngâm thuốc.

Thầy H”Nue lại cẩn thận lặp lại những bước lấy năng lượng chuyển giao như ngày hôm qua thầy đã làm. Bách mong chuyện này thực sự sẽ có kết quả sớm. Thầy H”Nue cất cẩn thận chiếc la bàn vào túi chứ không vội đi ngay như hôm qua. Chút năng lượng duy nhất còn sót lại trên người Bách lúc này giờ là manh mối duy nhất.

Thầy H”Nue đi sang nhờ 4 thanh niên cường tráng xung quanh nhà để đưa 2 chiếc xác đang nằm trên sân qua bản Mường. Thầy không nhờ Bách đi cùng, nhờ anh ở lại giúp chuẩn bị lễ nhà.

Bố mẹ thầy H”Nue dậy, chuẩn bị đồ cúng lễ cho lễ Cơm mới ngày hôm nay. Trong lúc chờ đợi, Bách cũng lui húi xuống bếp để phụ giúp. Ở ngoài đường làng, người dân bản đi lại náo nhiệt hơn. Dường như có những người ở xa cũng về dự lễ Cơm mới của từng gia đình.

Mâm lễ ngày hôm ấy của gia đình thầy H”nue rất đơn giản: một bát canh lớn, mâm xôi, bát cơm nhỏ, một con gà luộc và một chiếc thủ lợn, 4 chén rượu nếp. Bát cơm nhỏ ấy được cắm tới tận 5 chiếc thìa xung quanh.

Thầy H”Nue về kịp lúc gần trưa, kính cẩn đưa mâm lễ lên bàn thờ tổ tiên phía trong phòng thầy. Thầy làm mâm cúng bái, thắp hương.

Xong xuôi, thầy H”Nue gỡ mâm xuống để cả nhà cùng ăn cơm.

“Hôm nay không bói chân gà hả con?” bố thầy H”Nue cười nói.

“Thôi..hôm nay con bận quá, để riêng ra, cuối ngày đi...”

Mẹ thầy H”Nue im lặng bần thần, gieo xôi vào từng chiếc lá, đưa cho từng người để ăn.

“Sao mẹ ủ rũ thế? Mừng mùa thu hoạch, gia đình người ta đang vui vẻ ngoài kia kìa, tí còn hát hò ngoài sân nữa đấy, trong khi mẹ thì cứ ảm ì như ngày mưa...” Thầy H”Nue hỏi.

“Ừ..mẹ buồn vì con Thì thằng Ba Năng không về...Gia đình người ta thì đông vui tụ họp, nhà mình chồng chổng thế này đây..À mà, Bách hôm nay định về xuôi hả? Đấy..lại chỉ trở lại hai ông bà già này. Thằng Nue thì cứ đi suốt”. Mẹ thầy H”Nue hỏi.

Bách giật mình, buông đũa, bối rối trả lời: “Vâng...”

Bách ngại ngùng tính đỡ lấy chiếc bát trên tay bà để tiếp xôi, với lấy chiếc thìa trên bát cơm trên mâm để xới.

“Ấy đừng con ơi, đây nè..nhưng chiếc thìa đó dành cho tổ tiên về chung vui mà, đừng lấy của các cụ...”. Bố thầy H”Nue đưa cho Bách chiếc muôi, cản anh lại. Hóa ra mọi thứ trên mâm đều có ý nghĩa cả.

Thầy H”Nue nói: “Lại nữa, hôm qua con bảo rồi mà. Mẹ vui vẻ lên đi! Chị Thì là dâu nhà người ta rồi, mẹ còn mong về gì! Thằng Năng nó bận lắm mà...Mẹ nghĩ nhiều làm gì cho mệt đầu..”

Bữa cơm trôi qua trong sự im lặng. Ai nấy đều có những suy nghĩ riêng.

Bách vẫn đứng ngồi bần thần không yên trong phòng ngủ của khách. Anh cảm thấy rất có lỗi với thầy H”Nue khi đã tìm tận tới đây nhờ giúp đỡ mà giờ lại quyết định bỏ đi. Thế nhưng gia cảnh anh đang rối loạn, ở lại đây chỉ thêm đau đớn mệt mỏi bởi sự trêu đùa của vong ma hồn quỷ ở đây. Ở đây có 3 ngày mà anh cảm giác như đã 3 năm trôi qua.

Sau khi dọn dẹp xong, Bách quyết định chào hỏi bố mẹ thầy H”Nue rồi đi xe xuống dưới xuôi. Anh xách chiếc túi vải dù của mình lên, từng bước đi nặng trĩu. Anh cảm giác như bản thân đang phớt lờ lời nói của vợ mình.

Thầy H”Nue chu đáo dắt xe của Bách ra cổng chờ sẵn. Thầy sẽ đưa anh tới chỗ cũ mà hai hôm trước anh đi xe lên đây. Đường xuống còn rất dài. Hai người bước đi trong im lặng.

Bách lên tiếng: “Tôi thực sự rất cảm ơn thầy..và cũng thật có lỗi...Tôi không biết phải nói sao...”

Thầy H”Nue đáp: “Không sao tôi hiểu mà. Có phải lúc nào gia chủ tôi làm lễ cũng ở bên cạnh tôi được đâu. Gia đình cậu có chuyện thì phải về thôi. Tôi cũng chưa có thời gian xem xét cho cậu, không biết có chuyện gì nghiêm trọng không?”

“Cháu trai như thế...mẹ tôi đổ bệnh thầy ạ..người bác đi cùng hôm trước cũng không thấy tin tức gì...Giờ tôi cũng không còn tâm trí nữa...”

Thầy H”Nue xin ngày sinh của bác Bách và của anh, tay bấm bấm, miệng lẩm nhẩm tính toán gì đó.

Thầy thở hắt ra: “Không sao đâu...mấy hôm nữa là có tin. Dù cũng vào nơi hiểm hóc nhưng có người giúp bác cậu sẽ về. Còn mẹ cậu không đáng lo, nên trấn an tinh thần của bà hơn. Mẹ cậu thuộc dạng nóng tánh, tâm hay bốc hỏa, dẫn đến suy nhược cơ thể...”

Bách cúi đầu cảm ơn thầy H”Nue. Đến chân núi, anh bắt tay thầy tạm biệt.

“Có tin tức gì tôi sẽ báo ngay. Cậu cứ yên tâm nhé. Tôi đã nhận giúp thì sẽ giúp đến cùng...Sắp xếp được thì cứ lên đây nhé...”

Bách chào thầy H“Nue rồi dắt con xe xuống dốc, chuẩn bị con đường về trước khi trời tối. Trước khi rời khỏi nhà thầy H”Nue, anh đã để lại tiền trong phòng của thầy H”Nue thay cho lời cảm tạ. Anh không chắc rằng mình sẽ quay lại đây nữa.

Bách đi xe chậm chậm xuống núi, vừa đi vừa hỏi đường, những con đường đèo dốc loanh quanh vắng tanh không có mấy người qua lại.

Đi đâu được khoảng 15 phút thì anh thấy chiếc xe lạng hẳn đi. Dấu hiệu của việc lốp có vấn đề. Xui xẻo hơn, những giọt mưa bắt đầu rơi lộp bộp xuống.

Bách dừng xe lại để kiểm tra. Quả thực chiếc lốp sau của anh đã gần như xẹp hết. Này anh có đi nghiêng mạnh qua vài hòn đá trên đường, có lẽ lốp đã bị thủng từ lúc đó. Nghiêm trọng thật. Giữa nơi hoang vu thế này lấy đâu ra người trợ giúp? Chẳng nhẽ anh phải dắt bộ lại quãng đường xa như vậy ư? Thật phiền quá.

Anh rút điện thoại ra xem xét. Số nhà gọi đến đã nhớ 5 cuộc, quả thực mọi người đã rất sốt ruột chờ anh về rồi. Mưa ngày càng to hơn. Anh phải làm thế nào đây?

Anh thử cố gắng đi con xe xẹp lốp xuống dưới núi xem sao. Bách vừa định dứt điện thoại vào túi quần thì điện thoại lại rung lên bần bật.

Anh ngạc nhiên nhận ra rằng đó là thầy H”Nue đang gọi. Thiêng thật, anh vừa nghĩ tới thầy xong. Chẳng nhẽ anh để quên thứ gì?

Bách bấm nghe, sóng hơi chậm chờn khiến tiếng nói của thầy trong điện thoại câu được câu mất.

“Cậu...này...cậu...”

“Alo, gì thế ạ...Tôi đây ạ...Alo...”

“Cậu...xe...quay....đi...”

“Gì cơ ạ?”

Bách đứng lùi ra phía ngoài mép đường để bắt sóng cho dễ hơn.

“QUAY LẠI NGAY ĐI. KHÔNG KỊP MẤT!”

Giọng nói cấp bách của thầy H”Nue vang lên làm anh giật nảy mình.

13. Chương 13: Trì Hoãn

Bách lắp bắp không hiểu chuyện gì. Anh vội hỏi lại:

“Thầy bảo gì cơ ạ? Quay về đâu cơ?”

“Quay lại bản đi. Không thì nguy hiểm lắm...”

“Nhưng xe của tôi đang bị xẹp lốp rồi. Muốn đi muốn về cũng không được. Thầy có thể qua giúp không?” Bách khẩn nài. Trời đang ngả dần về đêm chỉ trong khoảng chưa đầy 2 tiếng nữa.

Mưa rơi xuống như trút nước. Bách luống cuống lấy chiếc áo mưa cũ trong cốp ra để mặc, đứng chờ dưới trời mưa. Con đường đèo vắng lặng, chỉ còn vài km nữa là xuống tới thành phố, vậy mà anh lại xui xẻo thế này. Anh cảm thấy mình khổ sở hơn bao giờ hết.

Cơn mưa thác đổ dội xuống con đường dềo trơn trượt. Anh đứng giữa trời mưa trắng xóa, bần thần đau khổ giữa đi và ở. Cảnh tượng này khiến anh nhớ lại 8 năm về trước, anh cũng đứng giữa những sự giằng xé đau đớn đến khốn cùng.

Ngày đó là lần thứ hai, anh đưa Dương về gặp bố mẹ, xin phép cho anh và Dương được đi đến hôn nhân.

Không khí trong gia đình hôm đó nặng nề đến không tưởng. Anh vừa vui vẻ dẫn Dương vào phòng khách, bố anh đã đứng dậy đi vào nhà trong. Mẹ anh cúi húi quét dọn lại bàn thờ, không thèm để ý tới sự có mặt của anh và Dương, không đáp lại câu chào của cô.

Anh ái ngại, bèn vội vàng rót trà ra cốc, bảo Dương ngồi rồi lại gần kéo mẹ ngồi xuống. Mặt bà lạnh tanh.

Bách bối rối nói chuyện vui vẻ với mẹ, với Dương, bà cũng chỉ đáp lại vài câu. Sau một hồi, Bách vào thẳng vấn đề, bày tỏ mong muốn được kết hôn với Dương. Bà Mừng ngẫm nghĩ rồi nói:

“Không...mẹ nhất quyết không đồng ý. Con đưa bạn về đi.” Bà Mừng đặt nhẹ chén trà xuống bàn nước trong phòng khách, nói giọng nhẹ tênh.

Anh chết điếng người. Anh nhìn sang bên cạnh cũng thấy Dương mở to đôi mắt bần thần trước thông tin vừa nghe được.

“Sao..sao lại thế mẹ? Lần trước mẹ đâu có thế này.” Bách nói.

“Lần này mẹ đã suy nghĩ kĩ rồi. Không là không.”

Dương im lặng, sau đó mới run run cất tiếng: “Bác..cháu có thể biết lí do được không ạ? Hay là lần trước cháu đã làm gì có lỗi khiến bác hiểu nhầm? Bác có thể nói để cho cháu giải thích được không ạ?”

“Không có gì cả. Do cháu không thích hợp với gia đình cô và Bách. Mong cháu tìm được người đàn ông tốt sau này, phù hợp với cháu.” Bà Mừng thẳng thừng.

“Mẹ! Sao mẹ cứ nói như thế?”. Bách bực mình vì sự thô lỗ của bà Mừng. “Có gì mẹ cứ nói với con, sao cứ nhất thiết phải như vậy?”

“Con cứ biết thế đi, giờ đưa bạn về. Sau này mẹ không muốn nói nhiều nữa...”

“Bác không thể không cho cháu biết lý do được. Cháu cũng muốn biết tại sao...”. Dương cố gắng nói với mẹ Bách.

Bà đứng dậy, không nói năng thêm gì, tính đi vào phòng trong, để lại Bách và Dương ngồi ở đó. Bách cũng đứng bật dậy theo, anh níu lấy tay bà:

“Mẹ...mẹ đừng như thế. Không thể nào không có lý do gì mà mẹ như thế này được. Mẹ phải nói cho con biết chứ. Dương học hành tử tế, gia đình gia giáo, bọn con yêu nhau thật lòng, tại sao mẹ lại như thế chứ?”

“Như thế sẽ tốt cho con hơn. Mẹ không bảo Dương không tốt, chỉ là không thích hợp với nhà mình thôi. Con cũng sẽ có cơ hội khác tốt hơn.”

Nói xong bà đi vào phòng. Để lại anh đứng cạnh Dương chết lặng.

Lần ấy về, Dương không khóc, cô chỉ buồn. Bách cố gắng an ủi cô, anh quyết tâm sẽ thuyết phục mẹ của mình.

Những ngày tháng sau đó, Bách đều cố gắng nói nhẹ nhàng với mẹ, nói tốt về Dương cho bà Mừng nghe, thế nhưng bà vẫn 1 mực gạt đi, không chịu nói lý do. Anh vô cùng bực bội nhưng không biết làm cách nào khác. Anh không thể hỗn láo với mẹ. Anh chỉ biết cách đưa Dương về nhà thật nhiều để mọi người quý mến con người cô. Anh tin vào sự lựa chọn của mình.

Dương cũng rất cố gắng, cô vẫn kiên trì theo anh về nhà để giúp đỡ, một tháng đôi lần, làm thân với mọi người mặc cho sự lạnh nhạt của mẹ anh. Bà luôn tìm cách tránh mặt Dương. Bố anh mỗi lần đáp lại Dương đều bị mẹ anh lườm nguýt khiến ông cũng ái ngại.

Đỉnh điểm của cuộc xung đột diễn ra vài tháng sau lần mẹ anh từ chối Dương. Hôm đó cũng là một ngày mưa như trút nước thế này.

Dương cúi húi dưới bếp, mang đĩa lên để gọt hoa quả bày biện sau bữa ăn. Mẹ anh từ nhà họ hàng đi về, nhìn thấy cô thì nhăn mặt khó chịu. Bà lại gần giật phắt chiếc đĩa khỏi tay của Dương rồi quát lên: “Cô vẫn cứ xuất hiện ở đây à? Tôi không ngờ cô mặt dày đến thế! Tôi đã tỏ thái độ như vậy để cô biết đường mà lui đi, vậy mà cô vẫn cứ như vậy, bắt tôi phải bất lịch sự. Giờ cô về đi, đừng ở đây dính lấy con trai tôi, làm phiền gia đình tôi nữa!”

Dương phản kháng lại: “Cháu không bám dính ai cả. Cháu và anh Bách tự nguyện ở bên nhau. Cháu không làm gì có lỗi, cháu sẽ khiến bác hiểu. Bác đừng xúc phạm cháu như vậy!”

Bà Mừng chẳng nói chẳng rằng, nắm lấy tay áo Dương kéo xềnh xệch ra ngoài. Cô gái nhỏ nhắn bị lôi đi dưới sức kéo của người đàn bà trung niên khỏe mạnh. Cô cố gắng chùn chân đứng lại. Hai người giằng co nhau trước hiên nhà.

Bách chạy từ nhà dưới lên đúng lúc bà Mừng cúi ngả Dương xuống nền đất mưa xối xả. Anh buông rở hoa quả mới rửa, chạy lại đỡ cô.

“Mẹ làm gì thế mẹ!”. Anh gào lên.

“Mày có phải con tao nữa không! Tao nói rờng rã như vậy mà mày vẫn dẫn nó về đây! Đừng khiến mẹ phải nhần tâm!”

“Tại sao mẹ lại như thế! Tại sao mẹ phải làm khó con như vậy?”. Anh ngâm trong nước mưa, che cho Dương, vai áo anh ướt lướt thướt.

“Nó là thứ ác tinh! Mày lấy nó về, sẽ không có con cái gì hết, nếu đưa nó vào nhà này, nó cũng sẽ bòn rút hết của cải của mày, phá nát cái gia đình này, hiểu không hả? Mày nghĩ là người làm mẹ lại làm điều xấu cho mày hả?”. Bà Mừng trong lúc giận dữ đã tuôn hết những điều giấu trong lòng ra.

“Mẹ nói cái gì cơ? Ai nói như vậy?” Bách thẳng thốt trước những điều phi lý mẹ mình thốt ra.

“Tao đã đi xem rất nhiều chỗ, ai cũng bảo vậy. Nói tóm lại là tao không chấp nhận. Tao không thể làm hại gia đình của mình được”. Nói xong, bà quay ngoắt lưng bỏ đi.

Dương vẫn ngồi sụp dưới nền sân ướt. Những giọt nước mắt đầu tiên bắt đầu lăn dài trên má cô - người phụ nữ vẫn luôn kiên cường. Bách cũng ôm lấy Dương, lòng thất lại. Mẹ anh trước giờ luôn bảo thủ và cố chấp, nếu bà đã có niềm tin vô lý đến thế, làm thế nào để thay đổi được đây? Từ bé đến giờ, bà luôn nói “Có thờ có thiêng, có kiêng có lành.” Bách vẫn luôn tôn trọng tín ngưỡng dân tộc, anh để mặc bà làm những gì bà mong muốn. Thế nhưng anh đâu ngờ bà lại u mê đến thế.

Dương vùng đứng dậy, quay lưng bỏ đi trong màn mưa ướt lướt thướt, nỗi tự ái, tủi thân đã dâng đầy trong lòng cô. Bách chạy theo níu cô lại, Dương một mực giằng tay ra khỏi anh và bước đi. Nỗi bất lực đè nặng lên vai anh. Đã mấy tháng ròng anh cố gắng nhưng không thể thay đổi được mẹ mình. Anh lấy gì tự tin để níu cô lại đây?

Bách quỳ sụp dưới trời mưa, nhìn bóng cô liêu xiêu bước đi xa dần.

Những ngày tháng đầy chông gai đó đã để lại vết sẹo lớn trong lòng Bách. Đó là sự trợn lặn của nỗi đau phải từ bỏ người mình yêu, bất lực trước người mẹ của mình cùng nỗi dằn vặt về sự vô dụng của bản thân. Đó cũng chính là lí do khiến anh vô cùng ghét những điều vô căn cứ như tâm linh bói toán.

”ẦM ẦM...Tiếng động lớn sau lưng làm anh giật mình dứt ra khỏi dòng hồi tưởng miên man.

Tiếng động từ phía con đường trước mặt vang lên, lan dần tới chỗ anh đang đứng. Từ trên đèo dốc cao, những dòng nước lớn cứ ào ào đổ xuống theo cơn mưa, kèm theo đó là những viên đá rất to lăn xuống, bùn đất văng tung tóe, nhấn chìm những chiếc cây bụi cỏ mọc trên dốc đèo.

Bách hoảng hốt lùi lại thật nhanh trước khi chính bản thân anh cũng bị đè nát bởi những khối đá đó.

Đó chính là một trận lở đất.

Bách luống cuống với lấy chiếc xe chạy thật nhanh về phía sau. Tiếng ầm ầm vẫn đuổi sát phía sau lưng khiến anh run rẩy.

Trong màn mưa, một chiếc xe máy xé toang không gian ảm đạm tới gần Bách. Anh nhận ra thầy H”Nue đang đeo theo một người đàn ông tới, mặc chiếc áo mưa giấy xanh.

“Lên đây...lên đây nhanh lên...đá còn lở xuống nhiều nữa...” Thầy H”Nue hét.

Người sau xe nhảy xuống, chạy lại đỡ chiếc xe cho Bách. Cả hai cũng đẩy xe lên dốc dào, chạy thật nhanh trước khi đá lở xuống thêm nữa. Bách nhận ra khuôn mặt Ông Bắc lấp ló trong chiếc áo mưa

Chiếc xe được hai người đàn ông đẩy chệnh choạng lên dốc, thầy H”Nue dơ xe bên cạnh. Lên tới nơi cao hơn, Bách mới bật xe chậm chậm, để Ông Bắc ngồi sau đẩy lên.

Qua chỗ nguy hiểm, ba người cố gắng đưa hai chiếc xe về lại bản cũ.

Chật vật mãi tới tận sẩm tối, Bách cùng thầy H”Nue và Ông Bắc mới về được tới nhà thầy. Mưa đã ngớt hơn nhưng vẫn nặng hạt.

Bách dựng chiếc xe vào góc sân, xách đồ đi vào trong nhà, ngồi bệt xuống, thở hắt ra vì quá mệt.

Thầy H”Nue và Ông Bắc bước vào, giữ chiếc áo mưa để ngoài.

“Cậu đi thay quần áo đi không ốm.”

Lúc Bách thay bộ quần áo khác đi ra, thầy H”Nue với Ông Bắc đã ngồi ở đó, rót chén trà nóng uống cho ấm người.

“Hai bác đâu rồi ạ?”. Bách hỏi.

“Bố mẹ tôi đang ở bản bên, dự lễ Cơm mới của nhà bạn. Mưa thế này, lát tôi đi đón hai cụ về.”

“Vậy tại sao lúc này thầy gọi cho tôi ạ...? Có phát hiện gì mới ư?”

“Tôi cũng không chắc nữa. Linh cảm thôi. Nhờ cái này này.” Thầy H”Nue mở một gói đồ trong học tủ, lôi ra một chiếc chân gà.

“Cái này là?”

“Tục bói chân gà của dân tộc tôi. Sau lễ Cơm mới thường có tục bói chân gà do thầy Mo đảm nhận cho mỗi gia đình. Thầy của tôi cũng dạy cho tôi tục bói chân gà này nên tôi hay xem cho nhà mình và các hộ xung quanh. Bói này sẽ cho biết vụ mùa năm tới như thế nào, gia cảnh ra sao...Này tôi xem thấy ruộng đồng của nhà tôi bị mất trong đầu mùa, tức là vài ngày tới đây...mà giờ lại mưa lớn. Hướng ruộng nhà tôi ở gần phía cậu đi xuống thành phố. Tôi sợ có lở đất, lũ quét xảy ra. Rất may là tôi đã đoán đúng, nếu không...không biết chuyện gì đã xảy ra. Buồn là, thửa ruộng be bé của nhà tôi chắc giờ tan hoang hết cả rồi.”

“À..tôi nhớ là thầy chưa kịp xem lúc sáng. Chắc là thầy vừa xem ạ?”

“Ừ, vừa về đến nhà, tôi tranh thủ xem luôn...Thầy không ổn tôi gọi cho cậu luôn. Ở lại thêm vài ngày còn hơn là đi liều mạng như thế.”

Bách run rẩy. Nếu như lúc này cậu cứ phăm phăm mà đi thì chắc giờ có thể đã nằm sâu dưới vài lớp đất đá. Cũng may chiếc lốp xe bị xìt đã hãm tốc độ của anh lại.

“Tôi đang tính đi điều tra tiếp vụ của bé Nhật nhà anh, thế nhưng thời tiết quá xấu nên mai hẵng bắt đầu. Để đường thông cũng phải mất 1 ngày, cậu cũng phải ở đây, ngày kia đỡ bão rồi hẵng về. Mai theo tôi đi dò tiếp...Mà này...” Thầy H”Nue rút từ trong túi áo ra một cọc tiền gói ghém kĩ.

“Cậu đừng có mà dầm dúi để lại tiền cho tôi mà không nói thế này. Tôi không vui đâu. Tôi còn chưa giải quyết đâu ra đâu...Để tiền đó lo việc khác tốt hơn.”. Thầy nhét cọc tiền vào tay Bách.

Anh nở nụ cười méo xệch: “Vâng...cũng phiền thầy mấy hôm nên...xin lỗi thầy...”

Bách bất đắc dĩ phải ở lại. Dường như cả trời đất cũng không muốn anh trở về. Bách gọi điện thoại báo cho bố rằng mình phải vài ngày nữa mới có thể quay về nhà.

Ngày mai, anh lại tiếp tục đi tìm con.

14. Chương 14: Thăm Dò

Sáng hôm sau, sau bữa sáng, Bách lại theo thầy H”Nue và chiếc la bàn kì lạ để theo dấu năng lượng còn sót lại của đứa con mình. Trời vẫn mưa lâm thâm nhưng không quá nặng hạt. Chiếc áo mưa lúc này không cần thiết.

Hướng la bàn vẫn chỉ theo con đường cũ, phải đi qua bản Mường có phong tục kì quái hôm trước Bách bắt đầu dĩ phải dự. Anh vẫn còn cảm thấy ghê rợn sau lần đó.

“Thầy...lẽ Lại gia gì đó...đã kết thúc chưa ạ?” Bách tò mò hỏi thầy H”Nue.

“Haha. Cậu yên tâm, kết thúc từ hôm qua rồi mà. Hôm nay mọi thứ đã trở về bình thường, không còn ai cản trở chúng ta đâu. Lát nữa tôi gọi cả Ông Bắc đi cùng, thêm nhân lực, rút ngắn thời gian!”

Hai người đi theo tín hiệu của chiếc la bàn, Ông Bắc đã kịp đón ở bìa rừng. Cả ba người lại cùng đi như hôm trước, tiến về hướng Tây. Lần này, đi qua bản Mường kia, Bách lại thấy có sự yên bình khác lạ so với khi diễn ra tục lệ u mê lần trước. Người dân đi lại, giã gạo che lúa trên sân, trò chuyện với nhau vui vẻ trên đường làng, mọi thứ trở lại với nhịp sống bình dị, chỉ còn chiếc cờ hội vẫn treo phất phơ ở đầu bản như đánh dấu một lễ hội đã qua. Khung cảnh vắng vẻ hơn nhiều vì thời tiết nắng mưa thất thường.

Chiếc la bàn vẫn cứ nhấp nháy đỏ nhiều hơn khiến lòng Bách cảm thấy hứng khởi. Giá như mọi chuyện được xử lí xong trong vài ngày tới, anh sẽ được gặp con ngay thôi.

Chiếc la bàn dẫn ba người đi ra sau bản Mường, đi qua một đoạn rừng dài nữa. Bước ra khỏi bìa rừng, khung cảnh trước mắt làm Bách cảm thấy choáng ngợp.

Sau bản Mường là cả một khoảng dốc dào thoải, chạy dài xuống dưới, xanh mượt những cỏ và một vài gò đá khắp khếnh. Xung quanh, một số cây cổ thụ lớn tỏa bóng che lấp cả một khoảng cỏ, một số cây khác đã chết khô, vạch lên nền trời những đường ngoằn ngoèo của cành nhánh. Trông cảnh vật hoang sơ như chưa từng có người đặt chân đến. Phía bên tay trái của Bách, một ngọn núi sừng sững hiện ra, trải xuống phía xa như một bức tường thành. Lúc này trời hửng nắng nhàn nhạt.

Thầy H”Nue mạnh dạn bước xuống dốc dào thoải, mắt vẫn nhìn theo chiếc la bàn khi tín hiệu ngày càng mạnh hơn. Có vẻ như anh đã đến rất gần bé Nhật rồi. Anh bước phăm phăm về phía trước, cỏ mọc cao cọ vào bắp đùi anh buồn buồn. Ra đến giữa trảng cỏ, thầy H”Nue đột ngột đứng khựng lại khiến anh và Ông Bắc cũng dừng lại theo.

Thầy H”Nue lắc lắc đầu, tay khẽ vỗ vỗ chiếc la bàn. Ông Bắc lên tiếng: “Chết, sao thế anh?”

“Từ từ gượng đã...tự nhiên ra tới đây mất tín hiệu...”

Bách cau mày lo lắng: “Hay là bị hỏng hã thầy?”

“Không...từ nãy giờ vẫn rất bình thường, Chiếc la bàn này theo tôi từ rất lâu rồi, không có dấu hiệu hỏng hóc gì cả. Đến đây tín hiệu rất mạnh, gần như là tiếp cận được rồi, vậy mà tự dưng ngắt một cái, không thể hiểu nổi. Có sự gây nhiễu ở đây chăng?”

Thầy H”Nue cố gắng đi đi lại lại ở trảng cỏ ấy nhưng không thể tìm thấy gì hơn khi tín hiệu chỉ dừng lại ở giữa trảng cỏ mênh mông ánh nắng.

“Hay là...thằng bé bị giam giữ dưới đất này?”. Bách ngồi thụp xuống lấy tay lần mò cuống cuống như người điên.

“Cậu nhìn xem...tôi không thấy có dấu hiệu đào bới gì ở đây cả. Cỏ mọc cao thế này thì cũng phải vài năm không cắt tỉa rồi...Chắc là do năng lượng của cậu nhiễu tán quá lâu trong những ngày qua...nên không còn chính xác nữa...”. Thầy H”Nue thở dài.

“Vậy giờ làm thế nào ạ?” Bách chán nản hỏi.

“Giờ cần tìm cách tiếp cận với nguồn năng lượng mới mẻ và nguyên thủy hơn. Chút năng lượng còn sót lại của cậu này...Không dùng được nữa rồi..”

“Tìm bằng cách nào ạ?”

“Chúng ta sẽ đi săn. Săn con ma lai đã gây ra vụ việc kia. Tia năng lượng cũng rất giống, tôi đã nói với cậu hôm trước rồi. Ở nơi này việc nuôi ma lai đáng tội chết. Rất có thể tôi sẽ lỗi được kẻ chủ mưu phía sau ra, dù cách này nguy hiểm hơn cách vừa rồi rất nhiều...”

Ba người lại lui thủi quay về. Bách nhìn băng quơ qua ngọn núi phía xa và hỏi: “Ngọn núi này có tên không nhỉ?”

Uông Bắc đáp lời: ” Ngọn núi đó là ngọn núi thiêng của người dân bản Mường này đó, tôi cũng không nhớ rõ tên là gì, nhưng bà Mo hay lên đó làm lễ. Ít ai được vào...”

“Ui chao, thiêng gì thật hay không thì tôi không biết. Chứ chỉ mới vài năm trước, người ta leo núi mới phát hiện ra cái động đó. Từ đấy mọi thứ mới được thổi phồng quá lên...”

“Động gì hả thầy?”. Bách tiếp chuyện,

“Động có lưu lại dấu tích của tục Huyền táng, du nhập từ bên Trung Hoa sang đó. Tục huyền táng là việc giữ thi thể người đã khuất ở trên cao để tỏ lòng thành kính, muốn thi thể được bảo toàn, linh hồn được yên tĩnh siêu sinh mãi mãi. Nói đơn giản hơn đó là những chiếc quan tài treo, có xác người trong đó. Quan tài treo càng cao thì thân phận của người mất càng có vị trí trong xã hội...Mấy năm trước chính quyền định phá núi mở đường, đi khảo sát thì phát hiện ra khe núi trên cao đó, không dám đi dờ. Sau cùng lại giao cho cư dân bản tự tiếp quản, mà là bà Mo chứ ai...”. Thầy H”Nue tặc lưỡi đáp.

Bách im lặng, anh vừa đi vừa ngoái lại nhìn hẻm núi xa xa đó, có đôi chút rùng mình. Vốn dĩ trước giờ anh thấy tục lệ chôn cất và bốc mộ của người Kinh đã có phần khủng khiếp rồi. Vậy mà giờ những thứ đáng nhẽ không nên nhìn thấy như quan tài của người chết lại được treo lơ lửng trước mắt, đúng là ghê rợn.

Quãng đường đi về vẫn còn xa xôi so với Bách. Có lẽ đi thêm vài lần nữa là anh có thể nhớ được đường tới nơi này.

Để không tốn thêm thời gian nữa, thầy H”Nue vừa về đến nhà đã vội lao ngay vào trong phòng riêng, gõ bả bột cũ ra khỏi chiếc la bàn, lấy khăn lau sạch. Bách chứng kiến cảnh đó cũng không khỏi chạnh lòng. Chút bột còn sót lại đó cũng chính là chút năng lượng cuối cùng mà đứa con trai yêu dấu của anh để lại. Giờ đây, anh quả thực không còn chút liên hệ nào với thằng bé nữa. Thế nhưng lòng anh vẫn tin rằng, thằng bé đang ở rất gần đây. Không phải tự nhiên mà năng lượng tương thích lại chỉ tới chỗ đó.

Bách và Uông Bắc đứng ở ngoài chờ đợi. Anh cũng chưa có nhiều dịp nói chuyện với người đàn ông này. Anh ta thấp bé hơn thầy H”Nue, có đôi lông mày khá rậm, da ngăm ngăm cùng ánh mắt nâu trong, trông khá hiền lành. Uông Bắc cũng rất nhiệt tình giúp đỡ Bách trong những ngày qua, chỉ tiếc rằng năng lực của anh ta không bằng thầy H”Nue thôi. Bách còn không chắc người đàn ông này có năng lực gì không vì anh ta chỉ giúp thầy H”Nue những phần cơ bản trong các buổi lễ, thế nhưng tiếp xúc nhiều với anh ta, Bách cảm thấy người đàn ông này khá dễ mến, dù anh ta cũng ít nói y như thầy H”Nue.

Thầy H”Nue lôi từ trong tủ ra lọ bột hôm trước thầy đã lấy được từ xác chết của người đàn ông xấu số. Thầy lặp lại những động tác cơ bản, đổ 1 ít bột ra một cách cẩn thận. Sau khi đổ ra xong, chiếc lọ thầy đút vào ngực áo. Lần này màu bột có sẫm hơn, pha trộn giữa đỏ đen ra một màu đỏ đậm như máu khô. Một lát sau, chiếc la bàn mới bắt đầu phát tín hiệu.

“Lại đi thôi”. Thầy H”Nue thở dài.

Hướng đi của chiếc la bàn chỉ tới lại lặp lại con đường cũ khiến mọi người hơi ngạc nhiên. Bách vẫn có ý nghĩ rằng chiếc la bàn có khi hỏng rồi nhưng anh chẳng dám nói với thầy H”Nue. Anh chỉ biết đi theo phía sau thầy, trở lại con đường ngoằn ngoèo anh vừa đi xong. Hai chân anh mỏi rã rời. Đường rừng núi quả thực anh không quen chân, khoảng cách giữa các bản khá xa, khó mà có thể đi phẩm phẩm liên tục như những người đã quen địa hình ở đây như thầy H”Nue hay Uông Bắc được.

Cố gắng đi một hồi, chiếc la bàn chẳng chỉ đi hướng nào khác ngoài bản Mường kia. Như vậy rất có thể thực thể ma lai đang ẩn náu giữa những con người của bản đó. Vậy là vừa rời khỏi nơi đó chưa bao lâu, ba người lại phải quay lại. Điều khó nói đó là vào ban ngày, âm khí của những con ma lai đội lốt người thường không hề mạnh nên rất khó dò ra chính xác được.

Thầy H “Nue quay sang nói với Bách và Ưông Bắc: ”Đi qua lại đây nhiều cũng không tốt, hai người thể hiện vui vẻ tự nhiên, coi như không có mục đích thăm dò gì, như đi chơi thăm bạn thôi nhé!”

Ưông Bắc gật đầu. Bách cũng đồng tình nhưng không hiểu lí do tại sao. Một người thầy pháp có tiếng trong vùng như thầy H”Nue lại phải lén lút như vậy. Có lẽ đó là do thầy phải sang hoạt động ở địa bàn của người khác: Mo Xa Tích, một bà đồng uy lực không kém cạnh gì.

Thầy H “Nue khẽ giấu chiếc la bàn vào trong túi quần, vừa đi vừa khẽ nhìn. Càng vào trong bản, tín hiệu càng phát mạnh hơn. Thầy H”Nue đi qua bản, mọi người đều chú ý và cúi đầu chào. Thầy H”Nue mỉm cười rất tự nhiên và gật đầu chào lại như không có chuyện gì bất thường.

Chiếc la bàn dẫn hai người và những ngách sâu hơn trong bản, tới những ngôi nhà nằm gần rừng cây, cách xa đường chính.

Tín hiệu phát ra rất mạnh khi tới gần những ngôi nhà sàn ở cuối dãy. Một căn ở ngay cạnh dốc rừng cây, và căn nhà sàn nhỏ hơn nằm ở bên cạnh đó là đáng nghi hơn cả. Trong nhà vẫn có người ra kẻ vào, giọng nói văng vẳng tuôn ra. Thầy H”Nue ra dấu hiệu cho 2 người cùng nấp vào một bụi cây lớn gần đó để theo dõi thêm. Giờ có thể kiểm lí do để hỏi dò những người trong những căn nhà đó, nhưng cách làm đó chẳng khác nào bứt dây động rừng, không nên.

Ở căn nhà sàn cạnh dốc rừng, bất chợt có hai bóng người đi ra: một già một trẻ. Người con gái trẻ đội chiếc thúng trên đầu, vàng trán thắt chiếc khăn nhỏ, mái tóc buông dài. Cô gái đội thúng xuống, cười nói vui vẻ với người phụ nữ già kia.

“Kìa..kìa..là một cô gái.” Ưông Bắc nói.

Cô gái khẽ quay mặt ra ngoài, Bách chợt giật mình. Anh nhận ra đó chính là cô gái xinh đẹp từng kéo tay anh lại lôi vào điệu nhảy ở lễ Lại gia hôm trước.

Cô gái đi sang nhà bên cạnh, í ới gọi lên. Ở trong nhà có hai đứa trẻ ừa chạy ra, bám lấy váy cô gái, chuẩn bị đi đâu đó. Một người phụ nữ cũng bước ra từ căn nhà ấy với dáng đi tập tễnh, khuôn mặt đen nhem khuất sau chiếc mũ khăn dày, đứng ở lan can nhìn xuống, nói với theo như dặn dò.

Cô gái xinh xắn cùng hai đứa trẻ đi dọc theo con đường bản xa dần.

“Tôi tưởng chỉ cần nhìn cổ những cô gái xem ai có ba ngón không, thì đó là ma lai?” Ưông Bắc thắc mắc.

“Cậu nghĩ gì. Chẳng nhẽ những ai có cổ ba ngón đều là ma lai hết hả? Phải quan sát cẩn thận những yếu tố khác nữa. Liệu trong nhà còn ai nữa không nhỉ?” Thầy H”Nue lẩm bẩm.

“Rất có thể là còn nữa...Thế nhưng anh nghĩ là ai chính là con ma đó?”

“Tôi nghĩ chỉ có thể là căn nhà sát rừng này. Vị trí thuận lợi cho việc di chuyển trong rừng rình bắt người. Vả lại căn nhà bên cạnh có trẻ em. Trẻ em khó có thể tiếp xúc lâu với ma cổ được, chúng sẽ sinh đau ốm bệnh tật. Cô gái vừa đi rất có thể chính là nó. Chúng trà trộn vào giữa người thường nên thật khó phát hiện. Cậu Bách, cậu có thấy chút gì quen thuộc không?”

Bách khẽ lắc đầu. “Không...tôi không tài nào nhớ ra được khuôn mặt của con ma đêm hôm đó. Cô gái này thì quả thực xinh đẹp, tôi có gặp hôm trước rồi. Nhưng cũng không chắc nữa...Trông cô ấy khá bình thường...”

“Thôi được rồi. Đứng đây theo dõi thêm 1 lát xem có gì bất thường không. Rất may rằng chúng ta cũng xác định được địa điểm trú ẩn của con ma này rồi. Nếu tôi không có đôi mắt kì dị này thì chắc có lẽ rất khó để rình bắt được nó. Tìm được nơi trú ẩn thì có thể tiêu diệt nó bất cứ lúc nào, chỉ cần đợi lúc mặt trời lên thôi. Tìm được dấu bùa trên người nó là tôi có thể phát hiện ra người yểm bùa nuôi ma...”

Ba người đứng tĩnh lặng trong lùm cây, nhìn chăm chăm vào căn nhà sàn đáng ngờ kia. Bên trong căn nhà dường như im ắng hẳn đi.

Đang tập trung yên tĩnh, bỗng nhiên một tiếng thét lớn vang lên: “AAAAA...” rồi một lực lớn đẩy mạnh phía sau lưng Bách khiến anh ngã nhào ra đằng trước. Anh chỉ kịp nhìn thầy H”Nue đang ngồi cạnh anh cũng ngã ra theo. Áo anh bắn bê bết bởi con đường ẩm ướt sau trận mưa lớn.

“Rắn...rắn độc!!!”. Bách nhận ra giọng Ông Bắc đang gào lên.

Anh ta tiếp tục nắm cổ áo lôi anh và thầy H”Nue dậy chạy ra phía trước. Lùi ra khá xa, ba người thở hồng hộc, nhìn về phía sau. Bách nhìn thấy bóng của một con rắn màu xanh lục nhỏ đang trườn trên mặt đất theo những đường ngoằn ngoèo. Đuôi con vật cong lên, ánh lên sắc đỏ. Một con rắn lục đuôi đỏ cực độc.

“May quá...suýt chết rồi...Bị rắn lục cắn mà đưa được tới viện cũng toi đời...Ở đây xa bệnh viện quá...” Thầy H”Nue nói. “Thảo được ở đây cũng không đủ sơ cứu.”

“Tôi đang ngồi...bỗng dưng thấy lạnh gáy..nhìn ra sau thì thấy nó đang trườn tới rất gần. Đúng là may quá...trong lúc bất ngờ đẩy hai anh ra phía trước, xin lỗi nhé...”. Ông Bắc lấp bắp.

“Tôi nợ anh một mạng đấy.” Bách cảm kích vỗ vai Ông Bắc. Suýt chút nữa anh đã chẳng còn cái mạng mà đợi con về.

Thầy H”Nue chép miệng: “Không ngờ ở đây còn có cả rắn độc nữa. Có vẻ cứ ngồi ở đây không phải là cách hay. Thà chúng ta chủ động dụ chúng còn hơn. Tối nay tôi sẽ chuẩn bị đồ đạc. Đêm mai sẽ lùng bắt luôn. Giờ đi về thôi...”

Ông Bắc chia tay hai người đi về phía bản của mình. Anh và thầy H”Nue đi về nhà của thầy. Anh sẽ giúp thầy chuẩn bị đồ đạc. Lần này nếu thành công có thể đưa những bí mật khủng khiếp ra ngoài ánh sáng. Anh sẽ biết được con trai mình đang ở đâu và mục đích cậu bé bị giam giữ là gì.

Thầy H”Nue bước về nhà, vào trong phòng chuẩn bị nghỉ ngơi ăn cơm tối. Bách cũng quay về căn phòng ngủ cạnh đó của mình. Anh đang ngồi bóp đôi chân mỏi nhừ thì bỗng thấy thầy H”Nue hốt hoảng xông xộc lao ra từ phía căn phòng của mình.

Anh đứng bật dậy hỏi: “Sao thế ạ?”

“Mất...mất rồi. Chết tôi mất.” Thầy H”Nue vò đầu.

“Mất gì cơ ạ?”. Bách bèn hỏi.

(còn tiếp)

15. Chương 15: Săn Lùng

Thầy H”Nue luống cuống đáp:

“Tôi đánh rơi mất lọ bột quý rồi. Chắc rơi trên đường đi hoặc lúc ngã ra. Tôi phải đi tìm lại đây...nếu không thì không còn cơ hội nào chiết xuất thêm nữa đâu...”

Bách thở dài thườn thượt. Cậu không còn sức mà đi cùng nữa rồi.

Thầy H”Nue lao đi. Bách ở nhà ngồi chờ đợi trong thấp thỏm. Sao lại xui xẻo như thế không biết.

Ở nhà, anh lại giúp đỡ bố mẹ thầy H”Nue chuẩn bị cơm tối. Cuộc sống bình dị ở đây khiến anh nhớ về những ngày tháng đầm ấm trước kia. Mẹ thầy H”Nue có hỏi dò về tiến triển của việc tìm kiếm bé Nhật nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu chán nản của anh.

Đến gần sập tối thầy H”Nue mới từ từ bước dần về phía ngôi nhà từ con đường làng ngoằn ngoèo. Trông dáng thầy mỗi một thấy rõ.

Bách vội đứng dậy khỏi chỗ bấm rau, lại gần hỏi thầy: “Sao rồi ạ? Có tìm thấy không?”

Thầy H“Nue khẽ nói: ”Tìm huyệt cả hơi, cũng không thấy đâu. Tôi với Ông Bắc lùng sục cả chỗ đó cũng không thấy, thật quái lạ. Trên đường về cũng không có. Đi lại nhiều cũng phát mệt...”

“Sao lại mất được nhỉ, nếu như không ai cầm thì đáng nhẽ ra vẫn phải ở đâu đó chứ?”

“Chắc nó lặn vào hang cùng hốc hẻm nào rồi...Xui xẻo thật. Thôi, chúng ta cứ như dự định mà làm.”

Xong xuôi bữa cơm, dọn dẹp tươm tất, thầy H”nue mời Bách vào phòng của thầy ngồi để bàn bạc. Thầy lấy một chiếc điều thuốc lòn trong góc nhà ra, nhét nhùi thuốc vào rồi đốt lên, rít hai hơi thật dài. Thầy cũng rớt ra hai chén trà đặc, mời Bách uống sau khi ăn tối.

Bách hộp ngậm trà, nhìn từng làn khói dày đặc phả ra từ miệng thầy H”Nue, trôi lảng bồng xung quanh căn phòng. Thầy H”Nue nhường điều thuốc cho Bách, định bụng bảo anh thử rít một hơi.

Bách lắc đầu từ chối. Anh đã bỏ thói quen hút thuốc từ lâu.

Thầy H”Nue cười đáp: ”Căng thẳng quá thì nên thử một hơi cho thư giãn đầu óc. Tôi cũng không hay hút, nhưng vì mấy ngày nay đau đầu quá nên phải lấy lại tinh thần. Thuốc này tôi cũng già cỗi với vài loại lá đặc biệt trên này, vị không giống dưới xuôi đâu, sảng khoái hơn nhiều...”.

Bách vẫn xua tay. Từ khi ở bên cạnh Dương, anh đã không còn những sở thích đó nữa.

Thầy H”Nue lúc này mới dựng chiếc điều, đứng dậy, lại gần gần tủ gỗ của mình, lục lọi, lôi ra một cuộn giấy khá dày, màu cũ, được cuộn lại và buộc cẩn thận bằng một sợi dây da kèm một chiếc bút chì.

Thầy H”Nue rút dây ra rồi mở tờ giấy. Đó là một tấm giấy lụa khá lớn, bên trong có những hình vẽ ngoằn ngoèo.

Thầy H”Nue trải rộng ra sàn, để lộ rõ đó là một tấm bản đồ. Thầy H”Nue bắt đầu giải thích cho Bách hiểu:

“Đây là bản đồ của khu rừng núi này với 4 bản lân cận. Tất cả là 5 bản. Bản của chúng tôi ở đây. Bản của Ông Bắc nằm chéo góc này, còn kia là bản Mường có ma lai đang cần săn lùng. Bản đồ này còn chỉ rõ những vùng đất nhiễm âm khí và diện tích các vùng rừng...Chúng ta phải dụ con ma đó đi xa khỏi nơi trú ẩn một chút...” Thầy H”Nue vạch một đường kẻ chì dài từ bản Mường ra vùng rừng giáp giữa bản Mường và bản của nhà thầy.

“Đây..chỗ này là tiện nhất. Vừa gần nhà chúng ta, vừa không quá gần bản Mường. Ở khu rừng này, cậu có nhìn thấy dấu hiệu 3 hòn đá này không?” Thầy H”Nue chỉ chỉ.

Bách quan sát chiếc bản đồ, trong dấu hiệu vùng rừng có những khoảng không được kí hiệu bằng màu khác nhau trong đó có dấu hiệu 3 hòn đá. Anh liền gật đầu.

“3 tảng đá này nhìn ở ngoài thì to hơn, tạo thành hình tam giác, bao một khu này, khá sâu trong rừng. Khu vực này tụ âm khí do thiếu ánh sáng chiếu xuống. Ba hòn đá này được gọi là Tam Quan sư, đánh dấu khu vực đó. Người dân trong vùng không ai biết những khu vực này, chỉ có chúng tôi mới biết rõ. Người thường đi vào thì chóng mặt đau đầu thôi, khi không còn bị ma rừng trêu. Nhưng dụ ma lai vào khu vực này là hợp lý nhất...”

“Vậy thì mai thế nào ạ?” Bách tò mò hỏi.

“Việc dễ thì cậu làm. Việc khó để chúng tôi. Chỉ cần chút can đảm thôi. Khi ma lai rút ruột khỏi người nó thì nó sẽ bay đi tìm mồi. Chúng tôi sẽ dẫn dấu máu để dụ nó đến nơi đó. Cậu sẽ là người chờ nó tới, việc rất đơn giản, cậu chỉ cần thổi còi thông báo khi nó đã bị dụ tới nơi. Trong đêm tiếng còi sẽ lan rất nhanh. Chúng tôi phải kết hợp vào nhà, lật ngược chiếc xác nó lại rồi dựng kết giới. Tôi và Ông Bắc sẽ làm...”

Bách hơi rờn rợn. Vậy là anh phải ngồi chờ một mình trong rừng để dụ con ma lai tới.

Bách chăm chăm nhìn chiếc bản đồ. Có vẻ chiếc bản đồ này được vẽ khá lâu rồi, bao quát hết cả vùng rừng núi xung quanh đây. Bách ngạc nhiên khi nhìn thấy cả dãy núi dài phía sau bản Mường được đánh dấu và một vùng khoanh đỏ ẩn sâu trong khu vực rừng cây đá núi.

“Ồ..ở dãy núi này có gì đặc biệt không thầy? Cả điểm khoanh đỏ này nữa...?”

“À...vùng khoanh đỏ đó là khu vực sinh sống của thầy tôi...Còn vị trí đánh dấu ở dãy núi đó là hang động chứa quan tài của người dân tộc cổ mà thầy tôi đã chú ý từ lâu. Ai ngờ tới năm ngoái nó mới bị phát hiện ra....”

“Thật vậy sao? Chắc thầy của anh giỏi lắm. Vậy giờ thầy của anh đang ở đâu rồi?”. Bách hỏi chuyện.

Thầy H”Nue đặt nhẹ chiếc bút chì xuống, với lấy cốc trà đặc hớp một ngụm, mắt nhìn xa xăm, thở dài.

“Thầy tôi mất rồi. Mất đột ngột cách đây hơn 10 năm về trước. Tôi không hiểu có chuyện gì...”

Bách giật mình. “Tôi...tôi xin lỗi...”

“Có gì đâu...nhắc về thầy của mình, tôi tự hào chứ. Thầy từng là thầy Mo nổi tiếng nhất vùng này, nhưng sau một thời tuổi trẻ tung hoành thì thầy ở ẩn trong núi nhiều hơn. Tôi cũng thật may khi gặp thầy đúng lúc, nếu không tôi đã chịu kiếp mù dờ cả đời này rồi...”

Thầy H”Nue kể cho Bách nghe về sự tích năng lực đặc biệt của mình khiến Bách chỉ biết mở to mắt lắng nghe. Đây là lần đầu tiên thầy trải lòng với anh về cuộc đời của mình. Từ mấy hôm nay, anh vẫn chỉ biết rằng thầy là một thầy pháp hay đi đây đó để giải quyết chuyện thiên hạ, có đôi mắt kì lạ và không được quá trọng vọng trên chính quê hương của mình. Bây giờ anh mới có dịp để hiểu thầy hơn.

“Thầy tôi vốn dĩ rất khó tính trong việc gặp gỡ người khác. Thầy luôn muốn tránh xa thị phi hồng trần, nhận tôi làm đệ tử đã là bất đắc dĩ lắm. Những bài học thời trẻ khiến ông ấy từ biệt mọi thứ như vậy. Ngày đó, mấy hôm giờ tôi không thấy ông đi ra thăm thảo như thường ngày nên mới đánh liều vào xem...Mới thấy ông đã mất rồi...Không để lại điều gì...Tôi rất đau buồn. Trước đó, tôi chỉ biết ông có trận cãi vã lớn với người bạn thân duy nhất.”

“Chia buồn với thầy...Như vậy cũng bí ẩn thật. Tôi cứ thắc mắc, nếu thầy không phải thì thầy bỏ qua nhé...Tại sao thầy không ở lại đây đảm nhận vị trí thầy Mo của những bản làng xung quanh mà cứ đi đây khắp nơi vậy? Thay vào đấy lại là bà thầy Mo gì đó...?” Bách thắc mắc.

Thầy H”Nue cười nhạt: “Bà ta, chính là bạn thân của thầy tôi đó. Mo Xa Tích. Hai người quen nhau từ thời trẻ, sau này bà ta cũng theo nghiệp của gia đình rồi thế nào cứ dính lấy thầy tôi để học hỏi trao đổi thêm. Sau khi thầy tôi mất, bà ta đứng lên thay thế, rồi càng ngày càng được trọng vọng. Tôi thấy thế cũng không muốn tranh giành gì cả. Hai người cứ như hai đường thẳng song song thôi, tôi không muốn dây dưa gì hết...Tôi có hỏi bà ta về vụ tranh cãi trước đó, nhưng bà ta nói rằng chỉ bất đồng về cách xử lý một vài trường hợp tâm linh đặc biệt thôi. Tôi càng không có cảm tình...Dù sao cũng là tiền bối. Tôi thế nào cũng được...”

Thầy H”Nue cúi xuống nhìn trân trân tấm bản đồ, ngón tay khẽ xoa xoa mép tấm giấy cũ. Ở đó có ghi bằng nét mực nhỏ: Khane và In Xa.

Thấy Bách cứ nhìn vào nét chữ đó, thầy H”nue mới nói tiếp: “Đây là tấm bản đồ thầy tôi đã dành rất nhiều tâm huyết vào đó, để nghiên cứu và khảo địa, chỉ ra từng vị trí có luồng khí xấu, có những cây thuốc quý dùng làm bùa tránh tà, làm thuốc. Mo Xa Tích cũng góp phần vào, hai người vẽ nên tấm bản đồ này. Thầy tôi đã đưa lại cho tôi để sau này có khi cần thì dùng tới...”

Sau khi cất chiếc bản đồ đi, Bách cùng thầy H”Nue mới đi chuẩn bị đồ dùng cần thiết cho buổi săn lùng vào ngày mai. Thầy H”Nue đã xin bắt ở đâu được hai con gà trống lớn, đem giết đi, cắt lấy hai bát tiết đầy.

Thầy moi hết bộ lòng 1 con gà ra, rửa sạch, thắt lấy một đầu ruột. Thầy lấy chiếc phễu ra, nhờ Bách giữ chặt chiếc phễu và bộ lòng rồi đổ một bát máu tươi vào những đoạn ruột.

“Tôi cần 1 chút máu tươi của người, cậu có thể trích lấy 1 ít không? Sẽ nhạy hơn là dùng máu động vật đấy...” Thầy H”Nue dò ý của Bách.

Để nhanh chóng tìm được đứa con của mình, anh có ngại ngần gì.

Bách với lấy chiếc dao nhỏ, nhắm mắt nghiền răng chịu đau rồi khứa một đường khá sâu vào lòng bàn tay trái. Máu nhỏ tong tong xuống dưới chiếc bát con. Thầy H”Nue lấy máu nhỏ vào trong lòng gà, bôi ra ngoài bộ lòng. Tất cả những gì còn lại, thầy cho vào chiếc túi nylon, buộc chặt. Ngày mai thứ đồ tanh tươi đó sẽ được đem vào bìa rừng.

Thầy H”Nue khéo léo mang chiếc túi để vào tủ đá trong nhà để bảo quản. Kết thúc một ngày dài mệt mỏi, hai người chìm vào giấc ngủ sâu.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Bách tính đứng ra hiên nhà hít chút khí trời cho mát mẻ. Người anh hơi uể oải, dấu hiệu của cảm cúm sau cả ngày đội mưa đi lại tìm kiếm hôm qua. Vừa đi qua căn phòng khách, anh đã thấy bác trai ngồi ngoài cửa, khẽ nheo mắt nhìn ra ngoài hiên trời vẫn mưa nhẹ. Người đàn ông đeo chiếc kính lão trên sống mũi, hai tay đang gờ tờ báo, bên phải có để một cốc chè nhỏ.

“Bác dậy rồi đấy ạ. Bác đọc báo à? Lâu lắm cháu mới nhìn thấy báo giấy...”. Bách nói rồi ngồi xuống cạnh ông. Ở cùng với gia đình này, anh cảm thấy được sự ấm áp khó tả. Cũng lâu lắm rồi anh với bố không có những cuộc nói chuyện thân mật như thế này.

“Ừ..bác đang đọc. Tầm tuần mới có báo giấy một lần, có người mang lên đây. Trên này không có mạng in tờ gì đó đâu, nên các bác toàn đọc báo giấy, chứ như mọi người bảo là toàn đọc báo trên điện thoại thôi. Bác quen rồi nên thích đọc báo giấy hơn, dù có tin gì ở dưới xuôi ra chợ là rõ hết ấy mà haha. Mất kém nên phải ra ngoài này đọc ánh sáng trời mới được cháu ạ..”

“Vâng...giờ đọc báo mạng cũng thích, nhưng báo giấy cũng có cái hay. Ngày bé cháu hay thích ngửi mùi báo giấy rồi ngồi vào lòng bố đọc...Không biết trời mưa bao giờ mới tạnh hẳn nhỉ? Không biết bao giờ mới có thể về nhà...”. Bách lẩm bẩm.

“Bác nghe nói đường được thông rồi đó. Thời tiết có tin nhỏ ở góc này này...hai hôm nữa là hết bão...”. Bác trai chỉ vào một góc nhỏ của tờ báo giấy. Bách vô thức nhìn theo. Bất chợt một dòng chữ đập vào mắt anh khiến anh chú ý. “Nguyệt thực toàn phần sau 68 năm. Xuất hiện vào giữa tuần sau!”

Anh vội xin mượn tờ báo đọc kĩ hơn. Báo nói rằng ở Việt Nam có thể quan sát được hiện tượng nguyệt thực toàn phần vào đêm giữa tuần sau. Vậy là quả thực lời tiên tri đã đúng. Anh không thể tin nổi vào mắt mình. Nhận được thông tin đó, lòng anh như có lửa đốt, vậy là chỉ khoảng hơn 1 tuần nữa là hết thời hạn rồi.

Cả ngày hôm đó, Bách được thầy H”Nue dặn dò kĩ. Thầy trang bị cho anh cẩn thận, nhét chút lá mắc khén vào trong ví. Thầy còn trỏ chỉ hai chiếc vòng cà sa màu đỏ, đeo vào tay anh để đuổi tà. Thầy đưa cho anh một cây còi nhỏ, có tiếng huýt lên rất vang, đứng từ đầu làng đến cuối làng nghe rõ mồn một.

Giữa nửa buổi tối, thầy H”Nue và Ông Bắc đưa Bách vào sâu trong khu rừng nơi có ba hòn đá Quan Sư. Thầy H”Nue cầm theo một túi máu và những đồ làm phép để trong chiếc túi đeo chéo.

Thầy H”Nue đặt bộ lòng tươi ra giữa khoảng rừng trống, vẩy máu lên xung quanh. Sau cùng thầy rắc 1 ít hương thảo lên trên, dường như là hương dẫn dụ mạnh hơn. Thầy H”Nue bảo anh nấp kín sau gốc cây, đằng sau tảng đá bên trái. Thấy ma lai, trong lúc nó tận hưởng bộ lòng gà máu tươi thì thổi lên một hồi dài. Gặp chuyện nguy cấp thì thổi hai hồi ngắn.

Nói xong, Bách trở về chỗ nấp, thầy H”Nue bắt đầu rải máu và hương thảo từ chỗ đó ra khỏi khu rừng đi khuất dần, dẫn tới phía sau bản Mường kia.

Bách ngồi im lặng trong bóng đêm ghê rợn đang bao bọc lấy mình. Anh chờ đợi thời cơ tới, mắt nhìn chăm chăm vào khoảng trống tối tăm trước mặt. Tim anh đập thình thịch nghe rõ mồn một bên tai. Anh hoảng sợ, thế nhưng để có thể tìm thấy con trai, anh bắt mình phải thật tập trung.

Sột soạt...âm thanh phát ra từ khắp nơi xung quanh. Bách đâu biết điều kinh khủng đang dần tiến đến.

16. Chương 16: Phát Giác

Trong lúc đó, thầy H”Nue và Ông Bắc đã rải xong đồng máu tươi xuống dưới chân căn nhà sàn đáng nghi vừa phát hiện hôm qua.

Hai người nấp ra xa đó, ở bụi cây đối diện ngôi nhà, cố gắng không lại gần quá để tránh nguy hiểm.

Tất cả đều phải chờ đợi.

Khoảng thời gian trôi qua dài dằng dặc. Những thanh âm cuối cùng của con người cũng dần bị màn đêm nuốt chửng, chỉ còn vầng trăng khuyết sáng vàng vạc trên cao. Đã khuya lắm rồi.

Và đúng lúc đó, thầy H”Nue thấy mùi tanh tươi xộc lên. Từ phía sau căn nhà sàn, những tia năng lượng đen hắc ám tỏa ra xung quanh. Thầy biết điều gì đang tới.

“Kìa kìa...” Ông Bắc thì thầm.

Từ phía sau căn nhà sàn, một bóng dáng hiện ra. Vật vờ. Đói khát.

Mái tóc dài thướt xơ xác của một cô gái hiện ra, nó trôi đi trong sương khói lảng bãng, trong đám bụi bay lên lẫn dưới ánh trăng mờ ảo. Phần thân dưới của chiếc đầu đó bùng nhùng, nhều nhọt: tim, phổi, ruột non ruột già bầy nhầy máu. Thực thể quái đản đó bay vào rừng lờ lờ nhẹ, theo mùi hương của máu mà thầy H”Nue đã vẽ ra sẵn.

Thầy H”Nue khẽ thầm cầu nguyện trong đầu, mong Bách sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ. Khi đánh động con ma đó, nó sẽ trở nên điên cuồng hơn. Anh và Ông Bắc phải khống chế thật nhanh trước khi nó tấn công Bách.

Bách ngồi im trong bụi cây, mong tảng đá sẽ che chắn cho mình thật tốt. Tiếng gió khẽ xao động. Đã lâu lắm rồi vẫn chưa thấy vật thể gì tiến đến bao nội tạng kia. Không biết kế hoạch có trục trặc gì không?

Bất ngờ có những giọt nước nhỏ nhẹ lên vai, lên đầu của Bách. Lại mưa chẳng? Anh khẽ đưa tay lên đầu để che. Một giọt nước khác rơi tũng xuống cánh tay của Bách.

Vết nước đỏ màu đen. Đó là máu

Bách giật mình ngược nhìn lên trên. Đúng vào giây phút đó tim anh ngừng đập.

Một mái tóc dài đang xõa gần xuống mặt anh, Lẫn trong đó là một gương mặt trắng bệch, đường nét thanh tú nhưng đôi mắt lại trợn ngược lên, sống sượng, chiếc lưỡi dài thè ra, nhe nhớn hàm răng sắc lạnh.

Phía dưới chiếc đầu đó là những mảnh nội tạng nhờn nhớt, phơi bày đến kinh dị, máu tươi liên tục nhỏ xuống dưới mặt đất. Cô gái chỉ có phần đầu nối với nội tạng phía dưới, không hề có tay chân.

Con ma cười rít lên khinh khích rồi lao xuống tấn công Bách. Hóa ra nó đã tiếp cận sai hướng và lại đứng phía Bách đang ngồi.

Bách vội vã lùi lại, lập cập chạy đi nhưng bị con ma đuổi sát đằng sau, nó thềm khát máu tươi và nội tạng của anh. Người anh run lên từng cơn như đang bị đẩy vào thế chân tường. Bách vấp ngã và đúng lúc con ma xò tới. Anh theo phản xạ giơ hai tay lên trên đầu chống cự. Hai chiếc vòng cà sa màu đỏ trên tay nóng ran lên như phải bỏng, thít chặt vào cổ tay anh đau đớn. Con ma giật ngược về phía sau.

Nhớ ra, Bách bèn cuống cuồng vớ lấy chiếc còi trong túi quần lên, thổi vội hai hồi.

Ở phía xa, thầy H”Nue đã nghe thấy tín hiệu khẩn cấp của Bách. Anh và Ông Bắc lao ra khỏi chỗ nấp, nhanh chóng phi lên cầu thang của căn nhà sàn kia để tìm vỏ xác bị bỏ lại của con ma lai.

Thầy H”Nue lấy chân đạp tung cửa, xông xộc lao vào tìm phòng trong. Thầy H”Nue và Ông Bắc mỗi người xông vào một phòng.

Những tiếng thét vang lên. Thầy H”Nue giật mình.

“AAA. Các người là ai thế? Sao lại xông vào đây? Tính làm gì...?”

Thầy H”Nue ngạc nhiên nhận ra cô gái xinh đẹp hôm qua mình nhìn thấy đang đứng cạnh giường ngủ, đứng nấp phía sau là một bà già cũng ở trong căn nhà này.

Thầy H”Nue chẳng nói chẳng rằng, vội lục soát những căn phòng khác. Ông Bắc đi ra và vội lắc đầu tỏ ý không thấy điều gì. Vậy cái vỏ xác đang ở đâu?

Ánh đèn điện bị cô gái bật lên sáng trưng nhưng thầy H”Nue vội vàng với tay tắt đèn rồi nói.

“Tôi xin lỗi...tôi là thầy H”Nue ở bản bên. Có chuyện mới phải làm thế này. Tôi không có ý xấu, chỉ là nhầm lẫn. Xin cô với bà đừng hoảng sợ...Đừng đánh động.”

Thầy H”Nue luống cuống nắm chặt tay. Anh đang rất lo cho Bách, nếu giờ không tìm thấy vỏ xác và không chế con ma lai thì Bách sẽ gặp nguy hiểm, anh không thể chạy tới kịp trong khoảng cách xa như vậy. Hóa ra con ma lai không ở trong căn nhà này. Vậy chiếc vỏ xác thực sự đang ở đâu?

Uông Bắc đi qua đi lại ở hiên nhà, lắc lắc đầu. “Tôi cũng không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra? Hay là chiếc la bàn của anh sai rồi?”

“Không...chiếc la bàn của tôi không sai...Tôi nghi ngờ có năng lượng gây nhiễu nó đi một chút”. Thầy H”Nue bứt rứt.

Trong rừng, con ma lai lại tiếp tục tiến đến. Mái tóc của nó chập chờn trong gió, khe đưa đẩy, dài dần ra và bắt đầu lan đến tay, chân Bách. Mái tóc này có thể không chế và trói chặt anh. Chiếc vòng cà sa đang nóng tới độ không thể chịu đựng được nữa. Một chiếc vòng bùng cháy lên dữ dội rồi tan ra. Vậy là anh mất đi một nửa sự bảo vệ. Anh sắp bị con ma này ăn sống rồi...

Thầy H”Nue đập mạnh tay vào trán rồi lao ra ngoài cửa như một người điên.

“Gi...gì thế?” Uông Bắc lập cập chạy theo.

Thầy H”Nue lao thẳng sang căn nhà bên cạnh và phá cửa chui vào.

Bên trong căn nhà, mùi ẩm mốc xông lên, trên trần nhà, bụi bẩn đang bám đầy...

Thầy H”Nue xông vào căn phòng phía bên trái.

Nằm ngay ngắn ở trên giường, vẫn còn đang đắp chăn là thân hình của một con người nhưng phần đầu lại hoàn toàn biến mất. Trong nhà, không có hình dáng của một đứa trẻ nào.

Thầy H”Nue vội vàng tung chăn ra, nắm lấy vai của chiếc xác rỗng và lật úp nó xuống. Thầy lấy từ trong túi ra một lá bùa thật lớn. Thầy chấp hai tay lại kẹp lá bùa ở giữa, giơ lên cao nhắm chú rồi giáng xuống, áp chặt vào lưng chiếc xác.

Bách đang cố gắng chống cự những giây cuối cùng thì con ma lai rít lên đau đớn, quần quai trên không trung, buông anh ra. Đôi mắt nó trợn ngược lên trên thành lòng trắng, chiếc lưỡi thè ra rên xiết.

Anh run rẩy đứng dậy, chạy mãi miết ra khỏi chỗ đó. Anh phải chạy thoát thân. Miệng anh liên tục dùng hơi sức còn lại thổi những hồi còi hơi liên tiếp để cầu cứu.

Chạy được một lúc thì anh đâm sầm vào một thứ. Anh hét lên khiếp đảm như mê sảng vì hoảng sợ quá độ. Người đó nắm chặt lấy vai anh.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh! Tôi đây rồi!”. Thầy H”Nue cất tiếng. Bách nhận ra mới định thần lại.

“Tôi...tôi suýt chết rồi...”. Bách khuyu xuống, đôi chân không còn đỡ nổi anh nữa.

Thầy H”Nue đã giao lại cho Uông Bắc lấy dấu bùa của người nuôi ma lai in trên thân thể nó còn thầy vội lao đi để ứng cứu cho Bách.

“Chúng tôi...đã có chút nhầm lẫn...cô gái cậu nhìn thấy hôm qua không phải là ma lai...mà chính là người phụ nữ nhà bên cạnh...”. Thầy H”Nue thở không ra hơi. “Suýt chút nữa tôi đã hại cậu vào chỗ chết rồi...”.

Bách ngạc nhiên: “Vậy chính là người phụ nữ què quặt đó?”. Anh chợt nhớ lại người phụ nữ anh đã suýt làm ngã trong lễ hội Lại gia: người phụ nữ có đôi chân tật nguyền và khuôn mặt xấu xí.

“Không thể là cô ta được..Tôi nhớ là cô ta xấu xí lắm...” Bách thẳng thốt.

“Tôi đã bảo rồi...khi biến hình ma lai xinh xắn tới mức không thể nhận ra...chúng ta đã quá chủ quan...may mà tôi nhận ra kịp. Giờ chỉ cho tôi chỗ của nó...tôi sẽ tiêu diệt nó luôn...”.

Bách vẫn còn sợ hãi nhưng đành phải dẫn lối cho thầy H”Nue quay trở lại trắng rừng cũ. Con ma lai bị phá hủy thân xác đang nằm quần quai dưới đất. Thầy H”Nue lấy một con dao lam nhỏ, lại gần, đâm một nhát

chí mạng vào quả tim đen sì của con ma. Máu tuôn ra từ miệng nó. Nó giãy giụa quằn quại trên nền đất rồi nằm im hẳn.

“Xong rồi..giờ chỉ cần Ông Bắc lấy được dấu bùa là tất cả sẽ sáng tỏ. Kẻ đứng sau con ma lai này có liên quan tới thứ năng lượng đồ giống thằng bé nhà cậu, chắc chắn kẻ đó sẽ biết thằng bé ở đâu...”

Bách và thầy H”Nue đứng ở trong rừng, bên cạnh thứ bày nhầy còn lại của con ma lai, chờ đợi Ông Bắc tới.

Bỗng nhiên từ đằng xa, có những ánh đèn lấp lánh xuyên thủng màn đêm. Hình như Ông Bắc đang tới?

Thế nhưng, Bách chợt nhận ra có đông người hơn như thế. Một đoàn người đang chạy lại gần Bách và thầy H”Nue trong những ánh đèn pin. Anh không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Những người đàn ông trong bộ quần áo vải lại gần, đứng xung quanh thầy H”Nue và Bách.

Thầy H”Nue hỏi: “Có chuyện gì thế nhỉ?” nhưng những người thanh niên đó không trả lời.

Từ xa, một người đàn bà mập mạp đi tới, bà ta để lộ ra khuôn mặt mập mạp nhưng vẫn có những nét xinh đẹp, đôi mắt ướt, tay cầm chiếc gậy gỗ dài. Đó chính là Mo Xa Tích. Lần đầu tiên Bách nhìn bà Mo gần tới vậy.

“Sao..sao bà đến được tận đây? Có chuyện gì?”. Thầy H”Nue hỏi.

“Tôi vừa mới trở về bản chứ sao, nghe đồn có người nuôi ma lai, đã gây ra một vụ thiệt mạng. Là thầy Mo cai quản bản, tôi phải xem xét thế nào chứ. Ai ngờ cậu lại lanh chanh trước cả tôi vậy...”. Bà Mo cất tiếng.

Bà ta lại gần, cúi xuống xem xét cái xác của con ma, mặt không giấu nổi nét kinh tởm. Bà ta lấy gậy chọc chọc cái xác, miệng lầm bầm: “Xử lý hơi vội đấy. Thôi nói chung đến đây được rồi, tôi sẽ tiếp quản. Cậu đi về đi. Mấy hôm nữa tôi sẽ tìm ra thủ phạm.”

Thầy H”Nue ngỡ ngàng khi bị hất ra khỏi sự việc. Những người thanh niên kia nhanh chóng lấy tấm vải bọc bọc xác con ma lai lại chuẩn bị mang đi.

Thầy vẫn cố nói: “Tôi đã xử lý xong rồi, để tôi giải quyết nốt chứ?”

Bà Mo hất tay rồi đi xa dần: “Bản của tôi, tự tôi làm được rồi, không đến phận sự của cậu đâu...”.

Thầy H”Nue có vẻ tức giận, thầy đành bắt lực đi về. Bách đi theo không khỏi bối rối. Anh mong Ông Bắc đã lấy được dấu bùa, thầy H”Nue có thể bí mật điều tra cũng được.

Anh và thầy H”Nue đi gần về tới nhà thì đã thấy Ông Bắc đứng đợi ở phía xa xa. Trời bắt đầu tờ mờ sáng.

Bách sốt ruột chạy lại gần hỏi: “Sao rồi anh ơi...có lấy được gì không?”.

Ông Bắc khẽ lắc đầu bất lực. “Tôi đang đợi dấu hiện thì người của bà ta xông vào, nói rằng tất cả mọi chuyện để đó cho bà ta xử lý rồi đuổi tôi ra!!!”.

Bách nghe thấy thông tin đó thì bức tức hết cỡ. Anh lấy chân đá tung lớp đất ở khoảng rừng cạnh đó lên. Mất bao nhiêu thời gian công sức mà đến đây mọi thứ lại bị chặn đứng.

Thầy H”Nue bóp đầu, từng đường gân xanh nổi lên trên hai thái dương. Thầy đang dồn nén sự ức chế vào bên trong lòng.

“Đúng là tôi có can dự vào việc ngoài quyền hạn của bản thân thật. Nhưng bà ta quả thật quá đáng. Chúng ta đã có công dụ dỗ ra khỏi hang mà bà ta ngang nhiên nâng tay trên, còn lớn giọng chê bai tôi. Nể tình bà ta là người quen cũ, không thể tin được là bà ta hành xử như thế!”. Thầy H”Nue nói.

“Giờ làm thế nào hả thầy...tôi quả thực tuyệt vọng quá...”. Bách ngồi sụp xuống đất. Người anh lầm thẫm những máu, mặt mũi phờ phạc, đầy đầy những vết bẩn của đất. Trông người cha mất con vô cùng tội nghiệp.

“Thông thường có kết quả xong bà ta sẽ tổ chức lễ Phán quyết...Chúng ta đành bắt đắc dĩ đi dự vậy, xem bà ta giải quyết vụ này như thế nào...”. Thầy H”Nue nói.

“Vậy ngày mai chúng ta đi dự?”. Bách hỏi

Thầy H”Nue gật đầu.

(còn tiếp)

17. Chương 17: Thác Phán Quyết

Bách về nhà thầy H”Nue, nằm vật ra tấm phản vì quá mệt. Trong lòng anh dâng lên sự ảm ức. Nếu như hôm nay thuận lợi thì chỉ vài hôm nữa là anh có thể gặp lại con miến là thằng bé vẫn an toàn. Thời hạn cuối cùng Dương về ra cho anh chỉ còn 1 tuần nữa.

Bách nằm nghĩ miên man, người anh không còn chút sức lực nào. Anh để mặc bản thân bản nhơ nhớp nằm trên chiếc chiếu cói, không thiết tắm rửa. Đến thời điểm này, anh đã dần hình dung rõ ràng ra ý tứ mà Dương gửi gắm trong bài thơ cô để lại. Ngoài sự đứng đắn rùng mình trong những câu thơ đó, trong lòng anh còn dấy lên mỗi nghi ngờ. Sự việc này diễn ra những 3 năm sau khi Dương mất, tại sao cô hiểu rõ đến như vậy? Cô nói rằng đây là tâm huyết của cả đời cô...Sao cô không nói gì với anh? Cô đã giấu diếm anh điều gì?

Anh run rẩy bởi những giả thuyết trong đầu. Quả thực ngày đó, anh với cô đến với nhau không theo cách bình thường, anh cứ ngỡ vạn kiếp không có cách trở về bên nhau thế nhưng cô lại xuất hiện.

Sau hôm cô bỏ đi, anh không tìm được cách nào liên lạc được với cô nữa. Điện thoại của cô luôn tắt máy. Mất vài ngày định thần và bình tĩnh lại, anh quyết định lên thành phố tìm cô. Anh tới phòng trọ của cô nhưng căn phòng đóng cửa im ỉm, những người trọ xung quanh nói rằng cô đã xách hành lý rời khỏi đó từ trước rồi. Hóa ra lần này cô đã quyết định chấm dứt hẳn với anh. Bách tuyệt vọng.

Anh luôn cố gắng những ngày sau đó, tìm kiếm những nơi cô thường hay lui tới: trường học, câu lạc bộ,...Ngay cả bạn bè của Dương cũng không biết cô đi đâu. Anh không biết rằng liệu có phải họ cố tình giấu anh hay không, cũng bởi sự cấm cản vô lý từ gia đình anh nên bạn bè Dương đã không còn dành nhiều sự ủng hộ cho mối quan hệ này nữa.

Sau cùng anh bỏ cuộc, nếu như Dương đã muốn đoạn tuyệt thì anh cũng sẽ không cách nào tìm ra cô. Hơn thế nữa, lòng tự trọng của một người đàn ông không cho phép anh quá bi lụy. Tất cả những gì dành cho nhau sâu đậm như thế mà cô nở lòng nào...? Vả lại, liệu lời mẹ anh nói có phần đúng thì sao...?

Chôn chặt nỗi đau vào trong lòng, anh quay trở lại guồng quay của công việc, học hành, tự nhủ rằng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả và rồi anh cũng sẽ lại có ai đó ở bên cạnh.

Gần một năm sau ngày đó, vào một ngày bình thường, anh đang làm dở dự án của sếp vừa giao cho thì bỗng nhiên điện thoại anh rung lên bần bật. Một số lạ gọi tới.

Anh bấm nghe trong trạng thái mơ màng bởi vì anh quen nghe những cuộc gọi như thế từ đối tác. Thế nhưng giọng nói quen thuộc vang lên từ đầu dây bên kia khiến anh đứng tim.

Là cô.

Dương nói bằng giọng nghẹn ngào. Cô xin lỗi và muốn gặp lại anh. Quả thực lúc đó anh không biết phải làm thế nào cả. Anh giận cô, rất giận cô, giận cô vì chẳng nói chẳng rằng bỏ anh mà đi gần một năm trời. Giờ cô còn muốn quay lại...

Anh vẫn quyết định sẽ gặp cô để giải đáp hết những thắc mắc trong lòng bấy lâu nay. Anh lo cho cô, không biết khoảng thời gian qua cô sống ra sao...Anh dự tính rằng khi gặp cô anh sẽ thật lạnh lùng, thật kiêu ngạo như dồn nén tất cả ảm ức bấy lâu nay vào đó. Vậy mà khi gặp lại Dương, vừa nhìn thấy cô gầy gò trong bộ váy màu trắng thanh khiết, tất cả mọi ảm ức khiến chấn trong lòng anh vỡ vụn.

Bằng sự thành khẩn của cô và tình cảm vẫn còn dạt dào trong lòng anh, cả hai lại trở về quấn quít bên nhau như chưa từng rời xa. Lí do cô bỏ đi ngày ấy là không thể chịu đựng được sự khinh thường của mẹ anh, sự nhu nhược của anh, cô muốn quên đi anh, muốn quên đi tất cả. Thế nhưng càng quên lại càng nhớ, cô quyết định trở về và cùng anh vượt qua sóng gió một lần nữa.

Hai người lén lút với nhau nửa năm nữa thì mọi chuyện dần lộ ra. Mẹ anh biết thì vô cùng bức tức. Cả nhà anh cơm không lành canh không ngọt, nhưng lần này anh kiên quyết không lùi bước nữa.

Bà Mừng lấy lí do Dương không thể sinh con, đem lại xui xẻo cho gia đình bà để ngăn cấm. Hai người để có bầu, Bách dẫn Dương về để nói chuyện lại với bà Mừng lần nữa. Ban đầu bà Mừng vẫn không đồng ý, vậy nhưng Bách đưa Dương đi đăng kí kết hôn rồi cắt liên lạc với gia đình để ở bên cô. Không thể nhẫn tâm bắt Dương phá đi đứa bé, bà Mừng đành lùi bước. Một đám cưới diễn ra sau bao tháng ngày rờn rã đầy đau khổ. Sau đám cưới, bà Mừng vẫn không nhìn nhận Dương. Bách đưa vợ lên trọ ở thành phố, chịu mọi cực khổ. Hai người mong khi đứa trẻ sinh ra đưa bé về thăm bà, mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu sẽ được cải thiện...

Cứ như vậy anh và Dương đã ở bên nhau trong 3 năm cuộc sống hôn nhân hạnh phúc. Anh không thấy cô đem lại điều gì xui xẻo cho anh, công việc của anh vẫn rất thuận lợi. Ngược lại, cô ngày càng héo mòn. Sau khi sinh thằng bé chưa được bao lâu, Dương phát hiện mắc bệnh Lupus biến thể. Người cô cứ yếu dần đi, nội tạng không còn đảm bảo được chức năng nữa. Anh cứ thế phải nhìn cô vuột xa tầm tay của mình.

Dương là bạn cùng trường cấp 3 của Bách, sau này lại gặp lại anh trong cùng một thành phố. Tất cả như duyên phận, như sắp đặt, nhưng cũng thật nghiệt ngã. Chuyện tình của anh với cô sâu đậm vô cùng dù thời gian hai người bên nhau không quá nhiều. Đã có rất nhiều lần cả hai đã bỏ lỡ nhau rồi lại quay một vòng trở về bên nhau.

Vậy nhưng giờ đây anh tự hỏi rằng liệu rằng bản thân anh đã thực sự hiểu rõ cô chưa? Sao cô lại đột ngột quay trở về? Hay là...cô trả thù gia đình anh?

Bách lắc đầu xua đuổi ý nghĩ quái đản đó ra khỏi đầu. Dương sẽ không đánh đổi tính mạng con trai của mình để trả thù đâu...Bí mật thật sự là gì?

Anh nằm nghĩ miên man rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Đến tận gần đầu giờ chiều, mẹ của thầy H"Nie mới gọi cả hai dậy dùng cơm trưa. Ở trong sân, ngoài đường bản, tiếng người bàn tán xôn xao. Có một đám đông nào đó đang tụ tập gần đầu bản.

Bách vệ sinh cá nhân xong tò mò đứng ra ngoài cổng ngóng xem thì thầy H"Nie tiến lại từ sau lưng, bảo rằng: "Không có gì đâu. Đúng là tin tức lan nhanh như gió thổi. Bà Mo Xa Tích đã có lời mời cư dân bản xung quanh tới dự lễ phán quyết tối nay rồi. Bà ta đúng là lúc nào cũng nhanh nhẹn thế đấy...Hôm nay nếu như ai có trong các bản mà không đến dự thì coi như tội đồng phạm đấy..."

"Một đêm thôi là bà ấy đã đủ tìm ra hung thủ rồi ư? Sao bà ta lại được tin tưởng đến vậy? Bà ta có quyền được phán xét người khác ư?". Bách tuôn ra hàng loạt những câu hỏi.

Thầy H"Nie thở dài: "Lấy đâu ra có chuyện được phép tung hoành như thế. Thế nhưng cậu cũng nghe câu "phép vua còn thua lệ làng" đó thôi. Công an, cảnh sát và chính quyền địa phương cũng rất nhiệt tình, thế nhưng họ ở dưới thành phố lên lâu quá, thành ra nhiều lúc không kịp thời. Xung quanh vùng núi cũng nhiều vụ việc xảy ra lắm rồi, từ ốm đau bệnh dịch đến ma quỷ này kia...bà Mo vẫn luôn là người giải quyết ổn thỏa tất cả nên thành ra người dân đặc biệt kính trọng...Về lý thì vẫn luôn theo chính quyền, còn về tình thì...ai mà biết được. Có những thứ hàm hồ người ta làm ra nhưng người dân như bị che mắt hết cả rồi..."

Tối hôm ấy, thầy H"Nie, Ông Bắc và Bách sẽ đi xem bà Mo Xa Tích giải quyết vụ án này. Bách thấp thỏm chờ đến tối. Nếu như tìm ra hung thủ thật sự, anh sẽ tìm cách để lấy manh mối xem Nhật đang ở đâu.

Mặt trời vừa xuống núi được nửa tiếng, thầy H"Nie đã dẫn Bách đi vào trong rừng. Bố mẹ thầy sẽ qua sau. Lần này hai người không đơn độc nữa mà cũng có rất nhiều những người dân trong bản của thầy, các bản lân cận khác cũng đang đi vào rừng, chiếc đèn pin, đuốc cầm tay lấp lánh ánh sáng. Bách cảm tưởng như mình đang tham gia vào một cuộc tìm kiếm lớn trong màn đêm.

Ông Bắc lại đợi hai người ở ngã ba đường, lần này lối đi không dẫn vào bản Mường nữa mà đi sang bên trái, vòng ra sau bản, thông qua khu rừng mới hôm qua Bách ngồi chờ đợi.

Hóa ra tất cả dòng người đều đổ về phía sau dải núi lớn mà lần trước Bách đã nhìn thấy, nơi chứa hang động kỳ lạ kia. Mọi người băng qua một thửa rừng rậm rạp rồi bước tới một con suối lớn. Phía sau dải núi kia có một ngọn thác đổ xuống, nước kêu ào ào, chảy vào con suối.

Ở hai bên bờ suối đã có rất đông những người dân đứng xem. Xung quanh đây đều là những bản nhỏ, mỗi bản chỉ có khoảng vài chục người sinh sống, nếu tụ họp hết lại thì cỡ khoảng vài trăm người.

Bà Mo Xa Tích với bộ váy màu đen và chiếc gậy quen thuộc đang đứng ở một mỏm đá lớn ngay sát con suối đó. Bên cạnh bà đã có người xếp một đồng củi lớn, rất đông những chàng thanh niên vạm vỡ đứng đó và có cả những cô gái hầu. Hai chiếc trống lớn của bản cũng được sử dụng.

Vàng trắng khuyết lên cao, bà Mo bắt đầu làm lễ. Những vũ điệu kỳ quái được bà Mo khởi xướng và những thanh niên làm theo dựa theo tiếng trống. Bà Mo liên tục giơ hai tay cao lên trời vừa hát vừa khấn những tràng dài. Đám đông im lặng như cây rừng, không hề phát ra một tiếng động nào. Bách cũng nín thở trong bầu không khí ấy.

Bà Mo vừa làm lễ vừa dùng tay hất những nhúm bột vào trong ngọn lửa khiến nó bùng lên những màu sắc khác lạ, khi thì xanh tím, khi thì đỏ cam. Nếu không trong trạng thái căng thẳng như thế này thì Bách cảm thấy những hình ảnh đó quả thực rất đẹp...

Ngọn lửa cháy bùng lên rất nhanh nhưng cũng tàn lụi đi nhanh. Ngọn lửa nguội tắt, bà Mo Xa Tích mới dùng chiếc khăn tay, bới trong đồng tro rồi túm lấy một nhúm, rắc xuống con suối rồi lấy gậy hòa ra.

Không tin vào mắt mình, từ chiếc gậy của bà Mo, những vùng nước xung quanh bắt đầu chuyển màu vàng nhè nhẹ, lan ra thành từng đợt. Một người thanh niên lấy một xô nước mang tới, múc lấy một chút rồi lẫn vào trong đám đông mất dạng.

Bà Mo lúc này tiếp tục cất tiếng: “Thác phán quyết sắp xuất hiện rồi. Tôi đã đoán được hung thủ là ai nhưng những việc lớn như thế này cần có sự công khai rõ ràng. Từng người một nhanh chóng bước xuống những hòn đá này rồi đi qua thác. Nếu vẫn ổn thì bước qua tôi lấy vòng dầu để phân biệt ai đã từng đi qua thác...Không ai được trốn cả, chiếc vòng của bản thân là một sự bảo chứng, hãy giữ cho cẩn thận nhé!”

Lúc này Bách mới để ý kĩ từ bờ bên kia có những mỏm đá nhẵn nhô lên để dẫm bước. Ngoài ra, ở phía xa xa bên trái anh cũng có một chiếc cầu tre nhỏ.

Xuất hiện từ trên đỉnh thác là người thanh niên khi nãy, anh ta giơ chiếc xô đã mang rồi đổ nước xuống dưới ngọn thác. Đúng là những thanh niên ở đây vô cùng khỏe mạnh và nhanh nhẹn, mới có chục phút đã đi hết con đường lên đỉnh thác rồi.

Từ từ dần dần, ngọn thác chuyển sang màu vàng quen thuộc. Bách vẫn không hiểu ngọn thác này sẽ “phán quyết” như thế nào?

Tiếng trống lại vang lên và những cô gái hầu, chàng trai vỗ tay giục giã. Từng người từng người một bước xuống suối và băng qua ngọn thác, người ướt sũng sũng. Dòng nước vẫn cứ như vậy không có chút gì suy xuyến. Ông Bắc, Bách và thầy H”Nue bị cuốn theo dòng người về phía trước, đi qua cầu để sang bờ bên kia. Ai cũng hồi hộp chờ đợi đến lượt mình. Tim Bách cứ đập thình thịch, anh mong chờ kết quả hơn ai hết.

Dòng người kéo dài mãi, cuối cùng Bách cũng chờ được tới lượt của mình.

Anh dẫm chân trần lên những phiến đá, tay cầm gậy, hít thở một hơi và băng qua thác. Những dòng nước mạnh xối xả dội vào đầu, hai vai lạnh toát khiến bụng anh giật đánh thót. Một cảm giác rất khó tả. Thác nước không đổi màu, Bách bèn tiến tới gần bà Mo Xa Tích lấy chiếc vòng dầu kim tuyến.

Đúng lúc đó, đám đông ồ lên, hòa theo cả là tiếng hét khiến Bách giật mình.

Anh quay lại nhìn theo đám đông và hết sức sửng sốt khi ngọn thác đổi màu khi có người vừa đi qua.

18. Chương 18: Phơi Bày

Bách quay lại, nhận ra rằng người đi ngay phía sau anh, không ai khác chính là Ưông Bắc. Ưông Bắc ướt sũng, đang ngơ ngẩn giữa lối đi. Đằng sau anh ta, ngọn thác màu vàng nhạt đã đổi dần sang màu đỏ tươi như máu, chảy từng dòng ồ ạt hòa lẫn ra xung quanh. Đám đông chết lặng. Bách không hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh bị bà Mo Xa Tích đẩy về phía trước để có chỗ trống. Anh đứng vào đám đông, nhìn chăm chăm vào Ưông Bắc.

Những thanh niên vạm vỡ đứng xung quanh đó từ trước vội sắp lại vây chặt lấy Ưông Bắc.

“Chính là cậu ta đó! Bắt lại!”. Bà Mo Xa Tích gõ gõ cây gậy xuống phiến đá ven suối.

Tiếng xì xầm vang lên từ mọi phía. Dù sao kết quả này cũng khá bất ngờ. Bách cũng không ngờ rằng mình ở bên cạnh hung thủ liên quan trực tiếp đến vụ mất tích con mình gần đến vậy. Những ngày qua anh hoàn toàn tin tưởng người đàn ông này. Bách không muốn tin vào kết quả này nhưng dòng thác đỏ đã ám chỉ điều ngược lại.

Nguồn cơn của những cơn giận dữ lại dần dâng lên trong lòng anh. Hắn ta dám lừa anh ư?

Ưông Bắc la hét, kháng cự lại nhưng bị 2,3 người thanh niên kèm chặt.

Anh ta bị gí ngã xuống mặt đá ướt. Một người thanh niên dùng dây trói trói chặt tay anh ta lại. Ưông Bắc vẫn ú ớ: “Không phải tôi...không phải...”, rồi liền bị trùm đầu bởi một chiếc túi vải, lôi đi.

Bách điên cuồng muốn tiến lại gần hỏi thẳng Ưông Bắc lí do tại sao lại hãm hại anh và đứa con trai vô tội thế nhưng đám đông xung quanh đã cản anh lại.

Bà Mo Xa Tích cất tiếng: “Thủ phạm chính tìm ra rồi. Dù tôi cũng đã một phần đoán được hành tung khó hiểu của người đàn ông này nhưng những việc hệ trọng thế này cần sự chứng kiến của tất cả mọi người để đảm bảo sự công bằng. Ngoài ra, chúng ta không thể bỏ qua những đồng phạm có thể đã ở cạnh trợ giúp anh ta những ngày qua...”.

Sau câu nói của bà Mo Xa Tích, rất nhiều ánh nhìn đổ dồn về phía thầy H”Nue đang ở bờ bên kia của con suối.

Thầy H”Nue đứng lặng, hai tay nắm chặt, cau mày rồi cất giọng nói lớn: ”Sao các người nhìn tôi? Tôi không hề biết gì về hành tung của cậu ta!”.

Bà Mo bẻ lại: “Tôi thấy các người đi đâu cũng thành 1 cặp bài trùng. Hôm trước còn bày trận vào rừng lùng bắt ma lai. Phải chăng các cậu thấy sự việc đi quá mức độ kiểm soát, gây ra cái chết cho một người mới vội vàng hủy đi chứng cứ? Giờ Ưông Bắc là người thực hiện phép chính, nhưng cậu nghĩ cậu vô can ư? Tội đồng phạm thì phải sao nhỉ?”

Những lời xì xầm ngày một lớn, những ánh nhìn hồ nghi của mọi người ngày càng đổ dồn vào thầy H”Nue như những mũi dao ngọt sắc. Thầy H”Nue không nói gì thêm nữa.

“Con trai tôi không liên quan đâu! Trước giờ nó luôn sống hiền lành như vậy!”. Giọng nói mẹ thầy H”Nue vang lên đâu đó trong đám đông.

“Tôi nguyện lấy cái mạng già này đảm bảo đấy!” Người cha của thầy cũng nói.

“Thôi, bố mẹ! Cây ngay không sợ chết đứng. Bố mẹ đừng mất công nói nhiều nữa!”

Tim Bách đã hẫng một nhịp khi nghe thấy những lời lẽ của bà Mo. Giờ anh cảm thấy mình nên đứng ra để bảo vệ thầy H”Nue, thầy là người đã giúp đỡ anh rất nhiều những ngày qua và thầy cũng rất vất vả để truy tìm dấu vết của con ma lai đó, bố mẹ thầy cũng rất tốt với anh. Thế nhưng quả thực những câu nói đó đã tác động lớn tới tư duy của anh. Thầy H”Nue có đáng tin như anh nghĩ không? Cứ khi nào anh cảm thấy tới gần được với đứa con của mình thì la bàn của thầy lại tắt. Có khi nào là thầy H”Nue cố tình, muốn giữ

anh lại để cản trở anh tìm thấy Nhật? Nhưng vợ anh ám chỉ anh cần phải đi lên trên này. Vậy sự thực là gì? Những suy nghĩ giằng xé ở trong anh.

Bà Mo nói lớn hơn: “Tội đồng phạm nuôi ma lai bừa bãi hại người thì sẽ như thế nào nhỉ?” đồng thời gõ chiếc gậy còm cộp xuống dưới chân.

“Trục...trục xuất...” Những tiếng nói ngày một lớn.

Bà Mo gật gật đầu. Những thanh niên còn lại hiểu ý, tiến lại gần thầy H“Nue. Thầy H“Nue lúc này đuối lý, thầy không có bằng chứng nào cho thấy mình không liên quan tới vụ việc của Ông Bắc vì thầy là người ở cạnh anh ta nhiều nhất. Bên cạnh đó, gia đình của Ông Bắc cũng sẽ lâm vào cảnh khốn đốn khi tin tức này lan truyền ra ngoài.

“Không, không! H“Nue!” Bà mẹ kêu lên.

Hai thanh niên sáp lại gần, thầy H“Nue giơ hai tay lên cản trở và nói lớn: “Không cần! Để tôi tự đi! Tôi đi không có nghĩa là tôi nhận tội...” Nói rồi thầy quay lưng bỏ đi.

Được hai bước bất chợt thầy quay đầu lại, nói thật lớn, hướng thẳng về phía Bách đang đứng, ánh mắt của thầy nhìn thẳng vào mắt Bách: “Chiếc la bàn của tôi không bao giờ sai! Hãy nhớ lấy! Chiếc la bàn của tôi không sai đâu! Đừng tin gì ngoài nó!”. Nói xong thầy quay lưng bước đi dứt khoát trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Thầy H“Nue sẽ đi đâu?

Những tiếng bàn tán vẫn không ngớt vang lên xung quanh Bách.

“Thằng Ông Bắc đó nuôi ma lai thật hả? Dã tâm lớn quá! Tôi không ngờ cậu ta có thể làm vậy...”

“Nhưng mà chỉ cần ngọn thác đó là chỉ ra được thủ phạm ư? Có vội vàng quá không? Cần điều tra gì thêm chứ?”

“Không...vốn dĩ ma lai là thứ khó có thể tin là có thật rồi. Những chuyện tâm linh cứ để Mo Xa Tích xử lý là yên tâm rồi...”

“Tôi không nghĩ là thầy H“Nue có liên quan đấy. Thời buổi này đúng là đáng sợ, không thể tin được ai...”

Buổi lễ phán quyết vẫn tiếp tục diễn ra đối với những người còn lại. Mo Xa Tích muốn cẩn thận kiểm tra tất cả mọi người dù hung thủ đã ngã ngũ. Bách kiên nhẫn đứng lại xem. Anh không biết có nên đuổi theo thầy H“Nue để hỏi cho rõ ràng không. Chắc là thầy chỉ về nhà mà thôi. Thực sự thầy sẽ rời khỏi nơi đây ư? Vậy còn anh thì sao?

Sau khi rà soát hết những người còn lại mà không phát hiện được gì, buổi lễ kết thúc, ai về nhà nấy. Bách không rõ số phận của Ông Bắc sẽ ra sao sau buổi lễ này. Anh muốn chạy theo phía bà Mo Xa Tích để xin được trình bày về trường hợp của mình mong được giúp đỡ nhưng không kịp, bà đã đi rất nhanh về hướng ngược lại, khuất sau ngọn núi cùng đám người theo hầu. Có lẽ ngày mai anh sẽ tự tìm đến thì tốt hơn.

Tò mò, anh bèn hỏi một người phụ nữ trung niên đứng ngay bên cạnh.

“Cô ơi...liệu cậu ta...Ông Bắc ấy...Sẽ phải chịu hình phạt gì?”

“Cái đó Mo Xa Tích sẽ xử lý. Trước giờ có tục hành quyết người mang trọng tội sau núi. Nhưng mà giờ chính quyền can thiệp rồi nên không thể giết người bừa bãi được. Tôi cũng không ủng hộ cách đó, chắc là cậu ta bị giam giữ ở đâu hoặc bị trục xuất giống như H“Nue thôi...Chỉ khổ gia đình nạn nhân, người mất rồi có lấy lại được đâu!”

Bách gật gật đầu. Anh vội theo dòng người tìm về con đường cũ, không tìm thấy bố mẹ thầy H“Nue ở đâu nữa. Anh muốn tìm gặp thầy H“Nue để hỏi cho ra nhẽ, đi đâu thì chắc thầy cũng phải qua nhà lấy đồ đạc chứ. Câu nói vừa nãy của thầy ám chỉ điều gì? Sao thầy lại nói với anh?

Đến tận khuya, anh mới về tới bản thầy H“Nue. Không gian im lìm, nhiều gia đình đã tắt điện để đi ngủ. Ánh sáng trong căn nhà của thầy le lói.

Bách khẽ bước vào trong nhà. Từ giây phút này trở đi, anh cảm thấy mọi thứ xung quanh đều tràn ngập hiểm nguy. Theo cảm tính của anh, anh vẫn muốn tin tưởng thầy H“Nue.

Mở cửa vào trong, anh khẽ nghe tiếng nói, tiếng khóc rưng rức. Ánh đèn phòng khách chỉ còn lơ mờ.

Anh nhận ra bố mẹ của thầy H”Nue đang ngồi ngoài phòng khách, xung quanh đồ đạc có chút đồ vỡ lộn xộn. Bà mẹ đang khóc còn người bố ngồi bên cạnh xoa lưng bà.

“Có chuyện gì...có chuyện gì thế ạ?” Bách lấp bắp ngồi gần bà.

“Sao mọi chuyện lại xảy ra như thế này cơ chứ...Huhu...Thằng bé hiền lành lắm mà...Sao lại bị vu oan giá họa như thế cơ chứ?...”. Bà mẹ khóc nức lên.

“Thầy...thầy H”Nue chẳng nhẽ...?”

“Nó buộc phải rời khỏi bản rồi cháu ạ. Hai bác ngăn lại nhưng không được. Nó cứ một mực thu dọn đồ đạc...Bác bảo rằng cứ ở lại rồi phân trần minh oan là được...”. Bác trai khổ sở nói.

“Vậy thầy ấy đi lâu chưa ạ??? Tại sao lại có thứ luật lệ vô lý đến như thế chứ? Quyền đi hay ở nhà mình là quyền của mỗi người, sao có thể bắt buộc được? Còn đâu có chứng cứ gì? Chuyện của Ông Bắc là chuyện của Ông Bắc, sao có thể bắt sang thầy H”Nue được?”. Bách cất tiếng nói ra suy nghĩ của mình trong vô thức.

“Khổ lắm cháu ạ...ở trên này điều quan trọng nhất là niềm tin, là uy tín. Tính thằng H”Nue coi trọng những cái đó lắm. Nó không muốn giải thích nhiều...Nó điên rồi! Đi rồi sao quay về được nữa...”. Người bố đáp.

Bách vò đầu bứt tai. Thầy H”Nue đã đi rồi. Bây giờ anh mới thấu hiểu cảm giác bị đem con bỏ chợ. Giờ anh không biết làm thế nào với mớ bòng bong này. Chắc anh phải tìm đến bà Mo Xa Tích thật rồi...

“À...bác có nhớ nó nói mấy câu trước khi đi...Nó có nhắn nhủ lại với cháu đấy...”. Người đàn ông lấp bắp.

Bách giật mình đáp: “Anh ấy bảo gì cơ ạ??? ”

Người mẹ nín dần rồi bảo: “À ừ đấy...nó có nói mấy câu gì đó. Bác cũng không hiểu nữa. Thằng này làm gì cũng có ý đồ không ai đoán được. Chẳng hiểu sao không ở lại giúp cháu nốt mà cứ nhắn nhủ làm cái gì không biết!”

“Vậy như nào cơ ạ?” Bách sốt ruột hỏi. Có khi anh lại có thể tự mình gỡ rối được.

“Nó bảo cái gì như là..nó phải đi, không đi không được. Đi thì sẽ tốt hơn. Rồi là, mọi chuyện chưa kết thúc đâu...”. Ông bố bóp trán nhớ lại. “Quả thực lúc đó lộn xộn quá, hai bác chỉ chăm chăm túm tay kéo nó lại ngăn không cho đi nên những lời nó nói không nhớ được chính xác...Bác gái thì khóc quá”.

Nhìn hai ông bà già ngồi trên chiếc phản trống trơn trong căn nhà, Bách cũng chột chạnh lòng. 3 người con thì chỉ còn có thầy H”Nue ở lại với ông bà, còn chị gái thầy đã đi lấy chồng, cậu em trai thì đi biên biệt. Người già chỉ mong con cháu quây quần thôi, mà giờ thầy H”Nue cũng đi mất, còn không biết bao giờ mới có thể trở về được. Rồi đây cuộc sống của hai ông bà sẽ khó khăn như thế nào đây, phải sống sao với ánh mắt của những người xung quanh?

“Nó...nó bảo hai bác nhất định phải sống khỏe mạnh không được nghĩ bậy bạ, đợi nó về sớm...Nó bảo để lại một số thứ quan trọng trong phòng của nó...nó bảo xem ở nơi nó cất thứ quý giá nhất. Cháu sẽ hiểu...”. Bác gái lại nức nở lên.

Bách vội vàng xông vào căn phòng bên gian phải của ngôi nhà, căn phòng bí ẩn của thầy H”Nue.

Vật quý giá nhất của thầy ư? Có lẽ là chiếc la bàn?

Bách vội mở ngăn hộc tủ lấy ra chiếc la bàn của thầy H”Nue, thế nhưng ở trong đó chẳng có gì cả, không có một lời nhắn nhủ nào. Giờ đây chiếc la bàn cũng vô dụng, thầy H”Nue đã không kịp lấy năng lượng nguyên thủy trên người con ma lai kia...

Vậy thì chỉ còn...

Anh mở một ngăn tủ khác, ngăn tủ vừa hôm trước thầy H”Nue vừa mở ra trước mặt anh. Bên trong có một chiếc hộp gỗ nhỏ hơn, chạm khắc, dài dài. Bách nhấc lên và mở nó ra. Đó chính là chiếc hộp chứa tấm bản đồ mà thầy của H”Nue đã để lại cho anh.

Bách rút dây vội mở tấm bản đồ. Bất chợt một mảnh giấy nhỏ rơi ra ngoài.

Bách nhặt lên và mở ra đọc.

Anh thấy những nét chữ vội vàng nguệch ngoạc của thầy H”Nue hiện lên.

“Gấp nhỏ, mang theo người. Xé cả tấm bùa mang theo. Ở lại. Tìm bí ẩn của tấm bản đồ vào ngày Rằm. Nhớ lại chiếc la bàn. Những chiếc cây. HÀNH TUNG BÍ MẬT.”

Có vẻ như thầy rất vội khi đưa ra những mệnh đề cụt lủn, còn đặc biệt nhấn mạnh vào chữ hành tung bí mật nữa.

Những lời nhắn quả thực quá mơ hồ. Anh phải làm gì tiếp theo? Anh có nên đi tìm gặp bà Mo Xa Tích không? Ngày Rằm...còn 1 tuần nữa thôi...

(còn tiếp)

19. Chương 19: Bắn Khoăn

Bách vẫn quyết định làm theo lời nhắn của thầy H”Nue. Anh vội lấy tấm bản đồ, gấp làm 4 rồi làm 8, đút sâu vào trong túi quần. Theo như lời thầy nói, đây là tấm bản đồ quý giá nhất của thầy, anh không thể bắt cần mà làm mất được.

Còn tấm bùa thầy H”Nue nói phải gỡ xuống, không đâu khác chính là bức tranh người phụ nữ kì lạ cười trên con hổ treo ở trước cửa phòng thầy. Anh vẫn cảm thấy đó giống một bức tranh hơn là một lá bùa. Bách cẩn thận dùng tay tháo nhẹ những 4 góc của bức tranh xuống.

Anh bỗng nhiên phát hiện ra phía sau bức tranh có những dòng chữ ngoằn ngoèo màu đỏ. Ở vị trí con mắt của người phụ nữ kia, phía sau có dính hai viên ngọc dẹt màu xanh lam. Quả thực bức tranh này phức tạp hơn anh nhìn thấy ở bên ngoài. Bách gấp bức tranh lại, cẩn thận nhét vào ví. Chiếc ví và túi quần của anh dày cộp cả lên.

Đường xuống dưới xuôi đã được thông từ hôm qua, đáng lẽ ra anh đã có thể trở về nhà. Thế nhưng ở nơi đây có quá nhiều điểm lẩn tránh khiến anh chẳng thể đi được. Đôi lúc anh cảm thấy, thời gian và địa điểm đều hết sức quan trọng. Nếu như không ở đúng thời điểm cần đến vào đúng thời gian may mắn thì mọi chuyện sẽ khác đi rất nhiều. Anh tin rằng anh ở lại đây sẽ có ích hơn là trở về nhà của mình khi tin tức chẳng có gì khác biệt. Anh vẫn còn lo lắng cho bác Miên, người bác lặn lội vì con anh mà sang tận nước Lào, giờ không biết đã trở về chưa? Còn mẹ anh không hiểu sức khỏe ra sao nữa. Mấy ngày hôm nay bị cuốn vào các sự kiện ở đây khiến anh chưa có thời gian gọi về nhà, mà giờ thì đã khuya rồi. Sáng mai anh sẽ gọi ngay.

Bố mẹ thầy H”Nue rất vui mừng khi Bách muốn ở lại đây thêm vài ngày nữa. Họ cũng thăm hiểu rằng Bách còn phải giải quyết những gì thầy H”Nue để lại.

Bách trở về căn phòng cũ, nằm nghỉ ngơi, sáng mai anh phải đi tìm tiếp manh mối.

Sáng hôm sau, dùng bữa sáng xong, anh quyết định tìm đường sang bản Mường, nơi ở của bà Mo Xa Tích để xin thêm chỉ dẫn. Những lời nhắn của thầy H”Nue, anh sẽ giữ kín. Thế nhưng anh không thể từ bỏ đầu mối mà bà Mo đang nắm giữ. Ông Bắc là hung thủ đứng sau vụ mất tích của con anh. Anh mong bà ta sẽ biết gì đó, giúp đỡ anh hoặc tốt nhất là cho anh gặp được Ông Bắc.

Từ nhỏ tới giờ, Bách có trí nhớ đường rất khá. Anh đã cùng thầy H”Nue đi con đường qua tới bản Mường này vài lần rồi, giờ anh vẫn còn nhớ mang máng. Anh cứ lần đi theo cảm giác, mãi cũng tới được bản Mường.

Gặp một người phụ nữ gánh lúa đi về phía anh, Bách vội vàng chạy lại hỏi về nơi ở của bà Mo.

“Tôi cũng không rõ lắm...Hình như bà Mo lại rời bản rồi. Nhà sàn của bà, anh cứ đi tới ngã ba giữa bản, đi thẳng, lên dốc là tới. Ở đây cũng nhìn thấy rõ kìa. Mái nhà màu hơi đen, cột nhà sơn đỏ đỏ. Còn để biết

rõ hơn, anh thử tìm vào nhà cô Ban, gần cuối bản kia. Cô Ban là cháu họ xa của bà Mo, có lẽ sẽ rõ hơn cả, vì khi không khó xin gặp được bà lắm, phải biết cách cơ...”.

Bách gật đầu cảm ơn lời hướng dẫn nhiệt tình của người phụ nữ. Anh đi về cuối bản để tìm tới nhà người phụ nữ kia.

Anh ngạc nhiên nhận ra rằng, con đường anh đang đi chính là con đường mới hôm trước anh cùng thầy H”Nue và Ông Bắc từng đi để lần theo dấu vết con ma lai. Khi rảo bước trên con đường nhánh của bản, người anh vẫn không khỏi gai gai. Nghĩ tới con ma lai sống như người thường, nói cười, làm việc giữa những con người nơi đây anh thấy thật ghê tởm.

Bước chân đưa anh tới cuối con đường, nơi có hai căn nhà anh đã từng rình ở ngoài xem.

Căn nhà bên trái có con ma lai giờ đã được dán băng dính vào kín cửa, niêm phong lại. Cầu thang dẫn lên căn nhà sàn đó giờ đã được cuốn chặt dây thép gai. Bách nghe nói căn nhà có ma lai trú ẩn sau này phải tẩy uế và cũng hiếm người thường vào đây ở lại được nữa. Ở trong căn nhà đó không hề có trẻ em. Người tạo ra ma lai đã thêm ảo ảnh đó để đánh lừa những người dân trong bản mà thôi. Người đàn bà xấu xí què cụt đó mỗi khi trời tối lại lột xác, trở nên xinh đẹp, chờ đợi đến đêm thì rút ruột thoát xác ra ngoài tìm máu tươi để ăn...

Ngôi nhà sàn người phụ nữ kia chỉ cho anh chính là căn nhà có cô gái xinh đẹp anh gặp ở lễ hội Lai gia. Bách bối rối đứng dưới chân nhà sàn gọi lên:

“Xin lỗi...cho tôi hỏi...ở trong nhà có ai không ạ?”

Bách gọi thế khoảng 2 lần, ở trong nhà mới có tiếng bước chân và cánh cửa bật mở. Cô gái xinh đẹp đó bước ra ngoài hiên và hỏi: “Ai đó ạ?”

“Cho tôi hỏi nhờ chút chuyện được không ạ?”

“Vâng anh cứ hỏi...”. Cô gái đáp.

“Cô có phải là cô Ban, cháu gái của Mo Xa Tích không ạ?”

“Vâng...đúng tôi đây, sao thế ạ?”

“Tôi có việc rất gấp cần tìm gặp bà Mo, cô có cách nào liên hệ được không?”

“À...bác tôi vừa rời bản sáng sớm nay rồi. Bà bận lắm. Tôi nghe người thân cận bảo rằng bà đang đi tới thành phố Y. Anh có thể rời bản gặp bà đi nếu có chuyện gấp, chắc phải 1,2 tuần nữa bà mới về lại đây...”. Cô gái cười nhẹ.

Bách giật mình, phần vì thành phố Y chính là nhà của anh hiện giờ, nơi bố mẹ anh đang ở tạm, 2 là vì nụ cười của cô gái rất giống với Dương, có một chiếc răng khểnh duyên dáng.

“Vậy là...tôi phải xuống thành phố Y để gặp bà sao?”

“Vâng...tôi có thể cho anh số của người đang ở bên cạnh bà. Anh nên đi luôn đi, không bà Mo khó theo lắm!”.

Bách xin số điện thoại rồi cảm ơn cô gái, quay lưng bỏ đi. Vừa được vài bước chân, cô gái đã gọi giật giọng lại: “À mà, anh ơi...!”

“Sao thế?” Bách quay đầu lại.

“Tôi quên chưa hỏi, không biết có phải hơi tọc mạch không, nhưng mà anh có chuyện gì gấp thế? Có thể tôi giúp được hơn thì sao...?”

Bách khựng lại 1 chút rồi cũng quyết định nói: “Con trai tôi mất tích hai tháng nay rồi. Vụ mất tích của thằng bé tôi có manh mối liên quan đến Ông Bắc, người nuôi ma lai vừa bị bắt tối qua..mà giờ mỗi bà Mo có thể tìm ra tung tích thằng bé. Tôi muốn gặp để...”

“À ra vậy, chia buồn với anh, mong anh sớm tìm được thằng bé. Anh cứ theo số điện thoại xin gặp bà Mo, kiên nhẫn 1 chút. Cần gì cứ tìm tôi hỏi nhé. Tôi cũng có số đây...”

“Cảm ơn cô rất nhiều...”. Bách lấy số bỏ đi. Anh không muốn nhìn vào mắt người phụ nữ này thêm nữa, nụ cười của cô gái gợi lại quá nhiều kỷ ức đau buồn.

Rời khỏi bản Mường, trở về nhà thầy H”Nue, Bách mới bình tĩnh rút điện thoại ra gọi.

Anh bước ra ngoài sân bắt sóng, đi đi lại lại.

Đầu tiên anh gọi điện về cho nhà, việc nhà đang rối ren khiến anh không thể nào yên tâm được.

Phải tới cuộc gọi thứ hai bố anh mới bắt máy.

“Bố, sao rồi ạ...? Mẹ thế nào...? Bác Miên?” Anh luống cuống hỏi thẳng vào vấn đề.

“Mày vẫn chưa về được hả? Tao nghe trên đó hết bão rồi mà? Mày mà...bác Miên về được rồi..còn chưa hoàn hồn kia kìa!”.

“Vậy rốt cuộc là sao hả bố???”

“À...bác Miên sang Lào để được đưa tới chỗ trẻ em bị bắt cóc. Thế nhưng chúng dẫn bác vào một căn nhà, giam lại rồi lấy hết tiền bạc, bỏ đói, trói lại. Có khi còn định giết bác ấy thủ tiêu. Thế nhưng bác Miên gặp may, đúng lúc ban đêm có người mò ếch đi qua, bác kêu cứu, thế là được người ta đập cửa cứu ra. Không nói chuyện được với nhau, bác đành viết lên tờ giấy chữ Viet Nam, thế là được người ta đưa ra đại sứ quán. Giờ vụ việc của bác cũng phức tạp, phải phối hợp điều tra đường dây lừa đảo đó cả bên mình và bên Lào. Nói chung chuyện dài lắm, mày về xem bác thế nào. Bác vừa về được hai hôm...Quá là may mắn...Nếu mà mày đi cùng có khi...chết dở.”

“Đấy...con bảo mà...không thể tin được lời những người kia đâu...mẹ lại tin quá thành ra...cũng may bác về được rồi...còn mẹ thì sao ạ?”

“Mẹ mày được các bác sỹ cho ra viện rồi, ở nhà theo dõi thêm. Bác Miên về rồi nên bệnh tình của bà cũng khởi sắc. Cơ mà ngày nào cũng than khóc về thằng bé...Sao rồi, có tin tức gì không? Về nhà đi xem thế nào con ạ.”

“Vâng...con sắp về rồi đây...Thằng bé vẫn chưa có tin...”. Bách ngậm ngùi, lòng thất lại.

Vậy là mọi thứ quả thật đúng như lời thầy H”Nue nói với anh hôm trước. Bác với mẹ anh đều ổn rồi.

Anh bèn lấy số điện thoại cô Ban đưa cho rồi gọi. Đầu dây bên kia nhắc máy, là giọng của một người đàn ông. Anh xin phép có được một cuộc gặp với bà Mo Xa Tích. Người đàn ông đó đáp:

“À, bà Mo đang ở thành phố Y, chúng tôi đang xử lý một số vấn đề lớn cho khách ở đây. Anh cứ về đi, rồi đợi 1,2 hôm gọi lại, tôi sẽ nhắn địa chỉ và giờ. Qua luôn đi nhé, có thể sẽ được gặp sớm hơn. Không biết chắc là lúc nào nên anh cứ ở đó đợi sẵn là tốt nhất nhé!”.

Bách hỏi về thời gian bà Mo quay lại bản. Hai tuần nữa. Như vậy là quá lâu. Thế nhưng người đàn ông này bảo anh hãy về thành phố ngay, thời gian địa điểm lại không rõ ràng.

Thầy H”Nue trong tờ giấy nhắn lại bảo anh hãy ở lại.

Vậy thì anh nên nghe theo ai đây? Thầy H”Nue vừa chứng minh với anh là thầy đã đúng. Nhưng nếu trở về thành phố thì anh có thể về nhà thăm gia đình, 1 công đôi việc. Anh thật khó nghĩ quá. Dù sao thì lời hứa hẹn của người đàn ông kia cũng không rõ ràng, anh quyết định sẽ ở lại vài hôm để nghiên cứu ý đồ của thầy H”Nue.

Thầy H”Nue đã nhắn lại rằng: ”Nghe theo chiếc la bàn”.

Vậy thì manh mối cuối cùng chiếc la bàn dẫn tới đó là cánh đồng cỏ mênh mông phía sau bản Mường. Bách nghĩ rằng anh nên lùng sục thêm ở chỗ đó.

Ngày đầu tiên, một mình Bách trên con đường đơn độc, tới bản Mường để tìm hiểu thêm. Dù cô gái tên Ban đó rất nhiệt tình nhưng theo lời dặn dò của thầy H”Nue, anh không nên tiết lộ điều gì với ai nữa.

Anh đi ra sau cánh đồng mênh mông gặt nắng, xem kĩ từng ngọn cỏ, góc ngách xung quanh nhưng vẫn không phát hiện ra manh mối gì. Cánh đồng thoải thoải dần xuống phía dưới, ra xa hơn nữa là mép vực sâu hun hút. Chẳng có gì cả. Con vực hoang sơ này không thể có người nào leo xuống đó được.

Ngoài nắng, gió và cỏ mọc rậm đến tận gần bụng, khu đồng cỏ này chẳng có gì nhiều khác ngoài những gốc cây chết khô nằm ở khắp nơi, những cây to tỏa bóng mát. Lời nhắc của thầy H “Nue cũng nhắc tới những chiếc cây, nhưng liệu là cây ở đâu, có phải là ở đây không? Anh cũng đã thử đi xem xét quanh những gốc cây ở đây, vỏ cây,...nhưng không phát hiện ra điều gì đặc biệt. Anh rất bực. Tại sao thầy H”Nue không nói thẳng ra với anh?

Vài ngày trôi qua, ngày nào Bách cũng một mình lội con đường khá xa ra sau núi đó. Anh không muốn bỏ cuộc, anh chỉ sợ mình bỏ lỡ điều gì đó. Anh không nhận ra là bản thân đã gầy gò đen sạm cả đi, mặt mũi hốc hác khó có thể nhận ra được nữa.

Ngày nào cũng cần mẫn như vậy thế nhưng thời gian đang chống lại anh. Chỉ còn 3 ngày nữa là tới đêm Nguyệt thực, ngày cuối cùng mà anh còn có thể cố gắng vì con. Tâm trạng anh như có đá đè nặng, mọi thứ đang vượt dần khỏi tầm kiểm soát.

Buổi chiều hôm ấy, quá mỏi mệt, anh ngồi thụp xuống một gốc cây ở dốc cỏ. Anh lôi tờ giấy nhắn của vợ ra đọc lại. Sống mũi anh cay xè vì bất lực, những giọt nước mắt sắp chực trào ra.

Chợt anh nhìn thấy dòng chữ: “Tử thi nằm ở phía trên người thường...” Anh giật mình. Chẳng phải thầy H”Nue từng bảo ở đây có một chiếc hang có chứa quan tài trên trong vách núi sao? Như vậy là đúng theo lời Dương đã viết...

Bách nhìn về phía vách núi bên tay trái xa xa. Anh không biết đường nào lên vách núi đó cả. Hình như hang động đó chỉ có 1 mình Mo Xa Tích biết lối lên. Anh nhìn kĩ hơn thấy một kẽ nứt khá to lấp ló ở trên cao. Anh muốn nhìn rõ hơn.

Thấy ở phía tay phải có một gốc cây chết cao lớn, Bách muốn trèo lên để nhìn về hướng vách núi. Hồi bé còn ở dưới quê, Bách đã từng leo trèo hái xoài hái ổi, chọc tổ chim, anh chẳng ngại, chỉ sợ gốc cây chết không đủ chắc khỏe để đỡ trọng lượng của anh thôi.

Bách lại gần gốc cây, tay bám chặt vào những chiếc cành chắc chắn, chân dẫm vào những chiếc bấu cây lớn xung quanh gốc cây, trèo dần lên. Miệng hang động ở phía xa dần thu vào tầm mắt của anh.

Tuy nhiên Bách chưa kịp nhìn rõ thì một tiếng Rắc lớn vang lên.

Cành cây Bách đang dẫm lên tróc dần ra rồi gãy xuống. Anh rơi thẳng xuống mặt đất trong đau đớn.

Thế nhưng, điều Bách phát hiện ra sau đó còn kinh hoàng hơn rất nhiều.

20. Chương 20: Chôn Giấu

Bách ngã sòng xoài dưới chân gốc cây lớn, người ê ẩm vì đau. Anh ngã từ trên khá cao xuống. Bách ngồi mất một lúc xoa chân xoa tay cho dịu đi cơn đau, may mà không hề hấn gì về xương cốt, chỉ bì trầy xước mà thôi. Vào lúc nước sôi lửa bỏng như thế này đúng là không thể gặp tai nạn, ốm đau được.

Vừa hoàn hồn, Bách đứng lên để tiếp tục công cuộc tìm kiếm. Cú ngã và sức nặng của anh đã xé toạc một phần thân cây mục ra, chiếc cành gãy đang lỏng lẻo ở 1 bên cây. Để cành cây lỏng lẻo thế không ổn, Bách bèn với tay giằng mạnh cành cây để nó rơi xuống đất. Lực kéo của anh khiến vết nứt càng ăn sâu vào trong thân cây. Cành cây rơi xuống và một phần vỏ cây cũng bị xé toạc ra.

Bất chợt một thứ hiện ra khiến Bách gần như hét toáng lên.

Anh nhìn ra ở vết nứt sâu trong thân cây mục đó, có thứ gì trắng trắng lộ ra với hai hõm sâu. Một chiếc đầu lâu.

Trời ơi...đây có thể nào là một vụ án mạng nào đó nữa?...Bách thầm nghĩ. Nếu như đã cố tình để chiếc đầu lâu vào đây....

Bách giơ hai ngón tay lên gõ khe khẽ lên thân cây. Có tiếng vang dội lại bên trong thân cây khe khẽ. Hình như chiếc cây này rỗng...

Bách chợt rung mình. Có lẽ ai đó đã chôn xác người vào đây...

Anh nhìn ra xung quanh, chẳng có ai cả. Việc này có nên trình báo cho ai không?

Bách tò mò, lấy hết can đảm dùng tay không khẽ nhấc chiếc đầu lâu lên để nhòm vào bên trong thân cây đen sì. Đầu anh mừng rỡ sẽ phát hiện ra một bộ xương người...

Thế nhưng điều anh nhìn thấy lại không phải như vậy.

Vừa nhấc chiếc đầu lâu lên, anh nhận ra rằng chiếc đầu lâu này khá nhỏ, trông giống như của một đứa trẻ nào đó...chứ không phải là của người trưởng thành. Anh cũng đã xem một số phim trinh thám nên anh có chút kiến thức như vậy.

Nhòm xuống dưới thân cây, anh bàng hoàng nhận ra ngay phía dưới chiếc đầu lâu nhỏ đó là một hình khối tròn trắng khác...Một chiếc đầu lâu khác...

Anh quá ghê tởm bèn đặt chiếc đầu lâu kia lại chỗ cũ, nhét thật sâu dưới thân cây mục. Anh rung mình nghĩ tới rằng có khi thân cây này chứa toàn những chiếc đầu lâu hoặc xương của rất nhiều đứa trẻ...

Có khi nào bộ tộc gần đây ăn thịt người?

Anh không dám làm âm phát hiện kinh khủng vừa rồi của mình ra. Anh sợ bản thân sẽ bị thủ tiêu. Anh không thể ngờ được ở trong thân cây đằng sau bản Mường này có chứa xương người. Hay có khi đó lại là một tục lệ kinh tởm nào khác...

Thầy H”Nue nhấn nhủ anh tìm hiểu những chiếc cây này để làm gì...? Hay ý thầy là...

Con của anh cũng là một trong những chiếc đầu lâu này? Ý thầy là con anh đã chết?

Thông tin Bách vừa nhìn thấy khiến anh gần như khụy xuống. Nếu như đó là sự thật...thì con trai anh đã phải trải qua những giờ phút như thế nào? Chắc đau đớn lắm, sợ hãi lắm, không có ai bên cạnh...Thế rồi con bị nhồi vào đây, chặt chội, lạnh lẽo...

Bách quỳ xuống thân cây, nước mắt anh chảy ra ròng ròng rồi gần như không thể kìm lại được nữa. Làm thế nào để anh đưa con về đây...Động cơ sau những hành động man rợ này là gì?

Anh không dám ở lại nơi đó lâu. Bách ôm chặt nỗi đau đi khỏi cánh đồng. Anh không biết quả thực Nhật còn hay là mất. Có lẽ anh nên xuống dưới thành phố để trình báo công an....

Đêm đó Bách không sao ngủ nổi. Nước mắt anh chảy ướt đẫm chiếc gối đang nằm. Mất bao ngày lẫn lộn vậy mà anh đã đến muộn thật sao?

Thế nhưng bài thơ của Dương cũng như lời của ông thầy bói mù Bách gặp dọc đường đều khẳng định thời gian vẫn còn. Ngày cuối cùng- nguyệt thực sẽ là ngày đoàn viên...Anh muốn tin vợ mình, tin rằng anh sẽ được gặp lại con... Hơn thế nữa thầy H”Nue còn nhấn anh phải tìm bí mật nằm phía sau tấm bản đồ...Anh có xem xét kĩ thế nào cũng không thấy gì...Đúng là phải đợi đến ngày Rằm thật sao?

Có thể anh vẫn còn thời gian...anh không nên quá bi lụy vào lúc này, phải không?

Bách kiên nhẫn chờ đợi những từng trôi qua trong bể tắc. Cơ hội cuối cùng của anh là ngày Rằm- Nguyệt thực sắp tới. Ngày nào anh cũng đi ra đi vào, lần mò thêm ở cánh đồng bất tận ấy nhưng tuyệt nhiên không dám lại gần chiếc cây nào nữa. Anh giấu nhem mọi chuyện coi như không biết gì, có vẻ chuyện chiếc cây chứa xương người chưa ai phát giác ra bởi cánh đồng đó không có ai qua lại.

Anh đi lại ở bản Mường nhiều đến mức cô gái xinh đẹp tên Ban cũng có đôi lần bắt gặp anh và tò mò hỏi: “Ồ, hình như tôi mới gặp anh vài hôm trước nhỉ? Sao rồi hả anh? Sao anh chưa đi tìm bà Mo?”.

“Tôi có chút chuyện...phải ở lại..”. Bách trả lời câu hỏi một cách lảng tránh rồi bỏ đi. Anh vẫn đề phòng, không muốn người khác biết được những bí mật mình đang nắm giữ. Cô gái đó ngạc nhiên nhìn theo anh. Có vẻ như cô gái đó rất muốn giúp...

Cuối cùng ngày Rằm cũng tới. Anh sốt ruột chờ đợi đến tối. Trong lòng anh vừa có chút hồi hộp vừa có chút sợ hãi. Anh sợ ngày này qua đi mà anh vẫn chưa tìm được con...Lỡ anh mắc sai lầm nào đó và đến muộn?

Tối hôm ấy, Bách ra cánh đồng sau bản Mường rất sớm. Anh ngồi thụp xuống ở một góc và chờ trăng lên. Hôm nay vàng trăng mờ trên nền trời đã khắc một nét tròn khá hoàn hảo. Khoảng 22h đêm, hiện tượng Nguyệt thực toàn phần sẽ xảy ra.

Bách mân mê tấm bản đồ của thầy H”Nue để lại trong tay. Mấy ngày này, đêm nào anh cũng thức mò mẫm những bí ẩn trong tấm bản đồ, dò dẫm các kí hiệu nhưng vẫn không giải được. Lí do tại sao phải đợi đến ngày Rằm?

Bách nhìn chăm chăm vào vàng trăng và chợt giật mình nhận ra.

Anh rải thẳng chiếc bản đồ ra và giơ thẳng lên trên vàng trăng. Ánh trăng xuyên thủng qua lớp giấy cũ.

Bất ngờ, điều khác lạ đã xảy ra. Những đường nét màu đỏ dần hiện lên, đánh dấu một đường dài. Hình vẽ hiển thị một mũi tên ra phía sau ngọn núi lớn bên tay trái, có thêm một hình chiếc thang và ròng rọc nhỏ. Đó chính là lối lên bí mật tới chiếc hang động kỳ quái kia.

Bách mừng như bắt được vàng. Có lẽ sau buổi lễ Phán quyết, thầy H”Nue đã nhận ra điều bí ẩn nào đó nên nhắc anh tìm tới hang động này.

Không một chút chậm trễ, Bách bèn theo chỉ dẫn, đi bộ ra phía xa sau núi. Khu vực hẻo lánh này gần như không có ai lui tới. Mực vẽ liên tục mờ đi, Bách phải soi lên ánh trăng mới đi tiếp được.

Mất một khoảng thời gian, Bách mới tìm được một chiếc ròng rọc lớn giấu kín trong một bụi cây có ba lùm đã được vẽ trong tấm bản đồ.

Bách khẽ kéo chiếc ròng rọc xuống. Tiếng động vang lên ken két. Từ từ dần dần, một chiếc thang gỗ dài từ trên cao lọc xọc rơi xuống. Bên cạnh chiếc thang còn có một hệ thống chuyển đồ bằng thang máy gỗ ở chiếc dây ròng rọc thứ hai. Bách không hiểu nơi đây ẩn chứa cái gì. Anh nhìn ngó nghiêng xem có ai đang để ý tới mình không rồi mới khó nhọc leo lên. Chiếc thang dẫn lên khá cao nhưng chắc chắn, không hề trơn trượt. Anh leo một lúc thì tới được bờ đá phía trên. Ở trên đó, có 1 con đường độc đạo dẫn tới cầu thang đá lên cao nữa.

Leo hết những bậc cầu thang, anh nhận ra hang động mà mình đứng nhìn không rõ từ phía dưới đất hiện ra.

Ở bên ngoài cửa hang động sâu hun hút ấy có hai ngọn đuốc cháy lên le lói, dẫn vào bên trong là ánh đèn vàng mập mờ. Hóa ra trên này cũng có người trông coi thường xuyên.

Anh khẽ gõ ngọn đuốc ở bên ngoài cửa ra để lấy ánh sáng bước vào trong hang động tối. Anh ngỡ ngàng nhận ra bên trong hang động lớn hơn anh nghĩ.

Cảnh tượng ghê rợn hiện ra. Ở trên tường, hình hài của những chiếc quan tài treo chỉ ngỡ có thể nhìn thấy qua phim ảnh hiện ra lồ lộ trước mắt anh. Có những chiếc quan tài treo ngang, có những chiếc quan tài treo dọc, đặt trên những thanh gỗ ngang cũ kĩ. Vô những chiếc quan tài gỗ đã tróc hết ra, thưa mục đi theo thời gian. Nơi đây là chốn yên nghỉ của vài chục nhân mạng.

Đi sâu vào trong hang động, anh nhận ra nơi này đã có sự can thiệp sâu của con người chứ không hoàn toàn thô sơ như anh tưởng. Quả thực bà Mo Xa Tích đã xây dựng nơi đây theo ý mình. Các vách đá bên trong dính một hàng bóng đèn chưa được bật lên. Hóa ra nơi này đã có cả một hệ thống điện rồi. Con đường dẫn anh vào sâu hơn, dẫn ra một sảnh khá lớn trong lòng hang động. Anh ngạc nhiên nhìn thấy ở đây có một chiếc máy trộn lớn đang án ngữ. Bên trong lòng máy trộn vẫn còn dính lại chút hỗn hợp nhuộm dính nào đó màu đỏ đỏ.

Bách hơi rờn rợn, bèn đi sang cách ngách hang xung quanh để dò tìm. Anh cảm giác mình đang ở bên trong nơi sản xuất thứ gì đó.

Ngách hang bên trái có hai chiếc bàn bên cạnh một cỗ máy lớn đồ sộ mà anh không hiểu rõ cỗ máy đó dùng để làm gì.

Chiếc bàn trong góc rải đầy những thứ dao kéo sắc nhọn và một bồn rửa đá đục khô cứng. Chiếc bàn còn lại được rải khăn nilong, dưới mặt đất còn vương vãi dây thừng.

Bách nhìn kĩ dưới chân hơn. Anh nhận ra mặt đất trong căn phòng này vương vãi bột dính chất lỏng màu đỏ như máu.

Lùi ra khỏi ngách hang đó, Bách đi sang căn phòng đối diện có một cánh cửa gỗ lớn khép hờ.

Vừa đẩy chiếc cửa bước vào, mùi tanh hôi xộc vào mũi khiến Bách cảm thấy khó thở. Căn phòng tù túng và ngột ngạt, tối om. Khắp nền đất, lẫn lộn những chiếc lồng rồng không hay dùng để nhốt gà vịt. Bách giật mình nhìn thấy một bóng người lấp ló ngồi phía cuối trong góc phòng.

Dáng người đó bất động, chỉ thấy mái đầu nghiêng nghiêng. Anh lại gần hơn để xem xét.

Hình ảnh Bách nhìn thấy ám ảnh anh từ đó đến mãi sau này.

Đó không phải là một người còn sống. Đó là xác của một đứa trẻ khoảng 8,9 tuổi, đang ngồi dựa lưng vào tường, không còn toàn thân. Mất đứa trẻ khép hờ, gục xuống thân dưới.

Thân dưới của cái xác, nói trắng ra là chỉ còn trơ mỗi xương sườn và bắp chân tím máu. Phần thịt đã bị róc ra khỏi cơ thể của cậu bé, nội tạng cũng không còn. Bên cạnh, hai cánh tay buông thõng trơ xương, từng đường gân lộ ra nối liền giữa thịt và xương. Một vài thớ thịt vẫn còn lủng lẳng ở trên những mẫu xương dài hằn đỏ những vết máu.

Máu tươi nhều nhai xung quanh nơi cậu bé đó đang ngồi. Không những thế, đôi má của cậu bé còn bị khoét mất rất sâu, để lộ ra xương hàm trắng ớn ở bên trong. Bách kêu lên khiếp hãi rồi chạy như bay ra khỏi căn phòng đó...

Bách quỳ xuống, nôn thốc nôn tháo tất cả những gì anh đã đưa vào bụng trưa nay. Khung cảnh vừa rồi quá ghê rợn khiến anh lợm giọng. Trước giờ anh chưa từng nhìn thấy tận mắt thứ gì dã man đến vậy. Nhìn đứa bé đó, rõ ràng là nó bị sát hại rồi bị khoét thịt ra, chết không toàn thân.

Anh nhìn một vòng xung quanh nơi mình đang đứng. Bách cảm nhận rõ ràng thấy một âm mưu ghê rợn nào đó. Mọi thứ dần liên kết với nhau: Những bộ xương của những đứa trẻ được lấp đầy trong những góc cây chết và xác chết cậu bé xấu số vừa rồi... Những dụng cụ mà anh nhìn thấy ở ngách hang bên kia là dùng để mổ xẻ xác của những đứa trẻ này. Xong việc... những đứa trẻ bị vứt sang bên kia như một thứ đồ bỏ.

Chúng bắt cóc lũ trẻ là có lí do riêng. Số phận của con trai anh cũng sẽ như thế này sao???

Vậy thì những đứa trẻ còn lại đang được giam giữ ở đâu?

Bách đứng bật dậy điên cuồng lần tìm mọi ngóc ngách trong hang động đó để tìm kiếm dấu hiệu của một buồng giam giữ. Anh phải nhanh lên trước khi đêm tàn. Nếu ngày hôm nay là hạn cuối thì chắc chắn cũng phải có 1 lí do nào đó. Nhật đã đợi anh rất lâu, phải chịu bao nhiêu khổ sở. Vậy mà đến bây giờ anh mới có thể mò ra bí mật này.

Anh đảo qua đảo lại hang động đó rất nhiều. Bách vứt cây đuốc lập lòe xuống đất. Anh lần mò tìm công tắc điện phía gần cổng hang động. Ánh sáng rõ ràng sẽ khiến việc tìm kiếm dễ hơn. Anh bật công tắc, cả hang động ngập trong thứ ánh sáng vàng vọt.

Bách mãi miết tìm kiếm. Ngoài ba ngách chính đó ra, hang động chỉ có một ngách cụt, không dẫn tới đâu cả, anh không tìm thấy dấu hiệu nào của một căn phòng ẩn. Anh lo sợ nơi giam giữ những đứa trẻ không nằm trong hang động này. Bách trở nên vội vã cuống cuồng. Anh phải nhanh lên trước khi có người tới.

Đúng lúc Bách chạy ra ngoài hang động thì anh nghe thấy một tiếng động nhỏ.

21. Chương 21: Nguyệt Thực

“Cạch...cạch.cạch....Cộp...cộp...”..

Tiếng động nào đó đang vang lên ở bên trong hang động. Bách lắng nghe kĩ hơn. Anh cảm giác như mình nghe thoang thoảng thấy tiếng khóc của trẻ em.

Anh lần tìm xem tiếng động đó phát ra từ đâu. Dường như đó là tiếng tay động vào gỗ hay đá, nhưng bị bóp nghẹt và ẩn sau một lớp ngăn cách nào đó.

Đi qua đi lại, cuối cùng Bách cũng phát hiện ra tiếng động đến từ một chiếc quan tài đang treo ở bên phải vách đá.

Anh áp sát vào tấm gỗ mục đó và lắng nghe.

“Ồa...hức..mẹ...mẹ...cứu...mẹ...cứu..cứu con...”. Tiếng trẻ em khóc phát ra từ đằng sau tấm gỗ đó. Bách nhìn kĩ hơn thì thấy ở bên góc trái của chiếc quan tài có thấy một ổ khóa nhỏ, bị che phủ bởi lớp bụi. Bách lại không có chìa khóa...

Dùng hết sức bình sinh, anh lấy chân đạp mạnh vào khúc gỗ quan tài mục. Dù đã cũ nhưng chiếc quan tài cũng khá chắc chắn. Những lúc thế này Bách mới cảm thấy mừng vì ngày xưa mình đã tập thể dục thường xuyên. Phải mất vài lần đạp, một tấm ván gỗ mới có dấu hiệu xô lệch đi. Bách dùng tay không cạy từng tấm ván ra. Tay anh tướm máu, chảy ròng ròng xuống dưới cổ tay. Thế nhưng Bách không hề để tâm. Bóc được chiếc nắp quan tài ra một khoảng lớn, anh nhìn vào bên trong mới nhận ra một lối đi hẹp khác khoét sâu vào lòng núi.

Bách mừng rỡ, hóa ra chiếc quan tài này chỉ là vật ngụy trang mà anh không nghĩ ra. Hành lang không dài, chỉ vài bước chân là đến bờ tường trong cùng. Tiếng kêu khóc yếu ớt vẳng lên từ dưới lòng đất. Bách nhận ra có một chiếc nắp hầm bằng đá đang được đẩy kín. Có ai đó đang động binh binh vào nắp hầm. Anh cầm tay vào chiếc lẫy rồi nhấc lên. Chiếc nắp hầm nặng trĩu được mở ra, để lộ một bậc thang kéo xuống dưới. Không khí xộc lên bốc mùi ngai ngái.

Đứa trẻ nào đó vừa nhìn thấy anh bèn ré to lên rồi quay lưng chạy xuống khiến anh không kịp nhìn rõ. Bách vội vàng lao theo.

Bước khỏi bậc thang cuối cùng, anh choáng ngợp bởi một căn phòng khá lớn chìm trong ánh đèn sáng mờ mờ, trần hơi thấp. Xung quanh căn phòng chất đầy những chiếc bồn gỗ con con, tỏa mùi trầm hương. Trong những chiếc bồn đó, Bách thấy vài đứa trẻ con trạc tuổi con anh, thân hình bụ bẫm, đầu gục xuống nghiêng nghiêng, mắt nhắm nghiền, lỗ mũi khê phập phồng. Những đứa trẻ đang ngồi ngâm trong một thứ nước nào đó màu hồng nhạt và có mùi hắc, rải vài thứ thảo mộc củ quả.

Đứa trẻ vừa chạy xuống từ cầu thang đang núp sau một chiếc bồn, co rúm lại để trốn. Bách lại gần đứa trẻ để xem xét, hình như đó là một cậu bé. Tim anh đập thình thịch, dường như anh nhận ra điều gì đó.

“Nhật...Nhật...? NHẬT PHẢI KHÔNG CON?”. Anh nhìn ra dáng dấp cậu bé không khác gì mấy so với trước cùng mái tóc khó lẫn đi đâu được, bèn hét lên và sà vào ôm con.

Thằng bé kêu gào ầm ĩ, cào cào cắn xé Bách, có vẻ như không nhận ra anh. Chính nó vừa đi lên cầu thang động cửa kêu cứu.

“Thả tôi ra...aaaaa cắt đi! Cứu con với mẹ ơi!!”. Thằng bé gào khóc.

“Bình tĩnh lại! Bình tĩnh lại! Bố đây!! Bố đây rồi con...”. Bách òa khóc theo. Anh không thể tin được rằng mình đang được ôm đứa con sau bao ngày xa cách thêm một lần nữa. Thằng bé cũng nhận ra bố và thôi khóc, bầu chặt lấy anh như chiếc phao cứu sinh.

Anh nắm chân tay con, vuốt ve mặt mũi thằng bé. Khắp mặt mũi nó sứt sẹo, tay chân thâm tím, hẳn là đã bị hành hạ rất nhiều. Hành động phản kháng vừa rồi của cậu bé cũng đủ thể hiện nó đã hoảng sợ tột độ đến mức nào.

Bách khóc và lắp bắp xin lỗi con: “Bố..xin lỗi...đã đến chậm...”.

Anh muốn nhanh chóng đưa con ra khỏi nơi kinh tởm này để về với gia đình mình, trình báo công an bắt kẻ phạm tội đứng ra chịu trách nhiệm. Anh bế thốc thằng bé lên tay rồi định leo một mạch lên cầu thang.

Anh nhìn thấy bên phải căn phòng lớn này còn có một căn phòng khác trải những tấm vải bạt sơ sài, mấy chiếc xô, bát ăn cơm nằm chỏng chơ. Công nhận hệ thống hang động trên đây cũng thật phức tạp, phải có điện nước nuôi từng này đứa trẻ...Không hiểu chúng định làm gì...Vậy mà người dân không hề hay biết.

“Bố..bố..các bạn mới...! Cứu các bạn đi bố?”. Nhật chỉ tay vào đám trẻ con đang ngủ trong bồn nước rồi nói.

“Không con, lát nữa chúng ta sẽ báo các chú công an cứu bạn, giờ chúng ta đi trước đã...”.

Vừa vui mừng dắt tay Nhật ra khỏi căn hầm bí ẩn và ra khỏi cửa hang, Bách đã nghe thấy tiếng người xô xao, anh nhìn xuống dưới bỗng thấy một đoàn người khá đông vừa leo lên khỏi chiếc thang gỗ di động.

Tim anh đánh thót một cái, rõ ràng đây là những kẻ liên quan đến vụ việc này. Anh cuống cuống tìm chỗ trốn và nấp vào trong một kẽ nứt của vách đá. Bách bảo Nhật giữ im lặng.

Đoàn người xồng xộc bước qua nơi hai bố con đứng, cười nói vui vẻ: “Haha! Đêm nay xong vụ nữa, chúng ta lại có tiền thưởng từ bà ta rồi...”

“Thằng nhóc gầy gò đó thì sao?”

“Đêm nay ngày đẹp, khí trời cũng thuận, thịt luôn đi...Lâu lắm rồi...Tao thực mất hết kiên nhẫn với nó...”

Những tiếng nói chuyện nối tiếp nhau, bàn tán rôm rả. Thật ghê rợn, đúng là lũ giết người không ghê tay...Bách thầm nghĩ. Anh không thể để chúng bắt được. Nếu bước vào đó chúng sẽ biết ngay là có người đột nhập...

Người cuối cùng vừa bước vào trong hang động, Bách vọt ra, bế theo Nhật trên tay, lao như bay xuống dưới.

Ngay phía sau có tiếng hét: “Có kẻ phá! Có đứa trốn rồi!” khiến tim Bách lại càng như muốn rơi ra ngoài.

Tới chiếc thang gỗ, anh leo xuống trước rồi hướng dẫn Nhật leo theo sau. Chiếc thang leo xuống giờ còn chông chênh hơn lúc leo lên vì độ cao của nó. Cậu bé mếu máo vì sợ. Bách phải hết sức động viên:

“Cố gắng lên con! Cứ nhìn lên thằng cho bố là được, bố ở ngay dưới con, không có chuyện gì hết! Bố sẽ đỡ, từ từ thôi, nào...”

Hai bố con leo được nửa chiếc thang thì đám người kia đuổi tới.

“Chính là nó! Chính là thằng cha kia. Tao biết ngay mà. Đừng để nó thoát...”

“Bắt thằng bé lại...” Đám người nhao nhao lên.

Một người bắt đầu dẫm xuống thang. Nhật gào tướng lên khóc vì sợ.

“Leo thật nhanh con!!!”. Bách giục. Anh bước vội xuống đất và đợi Nhật. Thằng bé loạng choạng từng bước vì cuống, tay run run.

“Coạch...” một bước sẩy chân, Nhật buông tay ngã khỏi thang. Bách vội vàng đón lấy. Hai bố con ngã mạnh xuống đất, vai Bách nghe đánh Rắc, một nỗi đau thấu trời xuyên qua anh. Cũng may là thằng bé ngã khi không còn cách mặt đất nhiều.

Đám người kia gần xuống tới nơi rồi.

Không còn thời gian chần chừ nữa, Bách nén cơn đau đứng dậy, ôm thốc con chạy ra khỏi con đường rừng, tìm về bản Mường. Con đường về nhà thầy H”Nue còn rất dài, không biết anh có thể đưa con an toàn trở về không?

Phía trên đầu anh, mặt trăng dần chuyển màu đen pha đỏ như máu...

Bách chạy hùng hục qua bản Mường, lúc này đã tắt điện gần hết và chìm trong yên tĩnh. Đám người vẫn đuổi sát phía sau.

Anh còn phải băng qua một khoảng rừng nữa.

Cơn đau thốc vào từng cơn trên vai anh khiến anh phải nín thở chịu đựng, sức nặng của Nhật làm tay anh mỏi nhừ. Phía trước là khoảng rừng tăm tối không có chút ánh sáng nào. Anh đã đánh rơi chiếc đèn pin ở đâu mất rồi...Có lẽ anh sẽ thua cuộc sao? Đường rừng này, có lẽ chúng rõ hơn anh...

Bách quờ quạng trong bóng tối, tiến về phía trước nhanh nhất có thể...Đám người mang theo gậy gộc, đèn pin lóa sáng đang ở rất gần. Nhật nằm im thín thút trên vai anh, phó mặc tất cả số phận lên vai người bố.

Bất chợt có một đôi tay giơ ra nắm lấy vai áo của anh kéo mạnh về phía bên phải khiến anh ngã lăn ra đất, Nhật cũng ngã theo.

“AAA...” Bách kêu lên nhưng nhanh chóng bị bịt miệng lại.

“Là tôi...là tôi!”. Người đó thì thào.

Bách định thần lại, cố căng mắt ra nhìn trong bóng tối xem người đang ngồi trước mặt mình là ai.

“Anh...anh H”Nue?”.

Người đó khẽ gật đầu. Lòng Bách như vỡ òa.

Thầy H”Nue kéo Bách ngồi sâu phía sau một bụi cây lớn, trốn kĩ, chờ đợi đám người xông xộc chạy qua. Bách nín thở vì hồi hộp nhưng dù sao có thầy H”Nue bên cạnh cũng khiến anh yên tâm hơn.

Đám đông chạy qua rồi, đợi chúng đi xa, Bách mới dám thì thào hỏi:

“Thầy...sao thầy lại quay lại đây? Rốt cuộc là mọi chuyện như thế nào?”

“Cậu yên tâm..giờ mọi chuyện ngã ngũ rồi...Chúc mừng cậu cứu được con, thằng bé trông lém lỉnh quá...Khổ thân nó...”. Thầy H”Nue vừa nói vừa xoa lưng Nhật. Mặt thằng bé buồn thiu nhưng đôi mắt vẫn sáng lên, cứ bầu chặt lấy tay Bách.

“Giờ...giờ trên đó...phải cứu chúng ra...như nào ạ?” Bách lấp bắp chỉ tay lên phía vách đá phía xa, anh vẫn chưa hoàn hồn.

“Trên đó có cái gì?” Thầy H”Nue hỏi làm Bách ngạc nhiên.

“Tôi tưởng anh biết? Trên đó còn một đám trẻ con bị chúng bắt lại nữa...giờ phải báo công an để cứu chúng...”

“À ra vậy...tôi cũng đã chuẩn bị hết rồi, cậu cứ đợi xem kịch hay. Giờ đi với tôi ra khỏi chỗ này đi.”

Trông dáng vẻ thầy H”Nue ung dung bước ra khỏi bụi cây khiến Bách càng tò mò dữ dội. Anh dắt Nhật đi theo, một tay ôm vai, cơn đau vẫn không ngừng tăng lên.

Ba người trở về bản cũ theo bước chân của thầy H”Nue. Về tới gần đầu bản, một đám đông nhốn nháo đã đứng tụ tập. Bách nhận ra khá đông những bộ quần áo cảnh phục màu xanh lá trong đó. Đám người vừa nãy hùng hổ đuổi theo bố con Bách giờ đã bị còng hết lại, ngồi sụp xuống đất.

Thầy H”Nue lại gần một người đàn ông đang đứng gần đó, vỗ vai, vẫy Bách lại cùng:

“Đây, nhân chứng đây rồi. Chú vật vờ rồi.”

Người đàn ông đó đang nói chuyện với công an, ngẩng mặt lên Bách ngạc nhiên thấy khuôn mặt anh ta có nét rất giống với thầy H”Nue.

“Xin chào...Anh là...?”

“Đây là thằng Ba Năng...em trai tôi. Nó đã hỗ trợ kịp thời...À, đưa ví của cậu đây đã.”. Thầy H”Nue đáp.

Bách làm theo nhưng không hiểu gì. Thầy H”Nue tìm trong ngăn ví của Bách, rút ra lá bùa may mắn Bách nhận được trong buổi lễ Lại gia, bật lửa lên đốt đi.

“Vậy...vậy..đầu đuôi câu chuyện là thế nào?” Bách ngẩn ngơ cảm tưởng như mình bị lôi vào một câu chuyện đã được sắp xếp sẵn.

“Là thế này...”. Thầy H”Nue bắt đầu phân trần và kể lại những gì thầy biết cho Bách nghe.

Vào buổi tối Phán quyết ngày hôm đó, thầy H"Nue vô tình bị lôi vào án nuôi ma lai của Ông Bắc, người mà thầy bấy lâu nay kề cận. Bản thân thầy H"Nue cũng không thể ngờ người nuôi ma rùng, ma lai lại chính là hắn. Thế nhưng bộ dạng của Ông Bắc lúc bị bắt bớ lại trông không có vẻ gì là thủ phạm cả. Ánh mắt của hắn ta có đôi chút hoảng loạn thật sự. Điểm mấu chốt của vấn đề là khi Ông Bắc bị trói gô xuống đất, thầy H"Nue chợt nhìn thấy một thứ rơi ra từ trong áo của hắn: một chiếc vòng sáp hoa ngải. Thầy H"Nue mới hiểu tại sao mình cứ cảm thấy tin tưởng khi ở bên cạnh người đàn ông này, hóa ra là anh bị trúng tà sáp hoa ngải. Loại ngải này được nuôi đơn giản, chế thành sáp, đeo thành chiếc vòng nhỏ ở cổ, trợ buôn bán, ăn nói giao tiếp, chỉ cần thoa nhẹ vào môi, không mùi không vị. Thầy của H"Nue đã hướng dẫn qua cho anh lúc thầy còn sống, loại sáp này chính thầy anh chế ra, anh không thể nhầm được. Người nắm rõ công thức này chỉ có thể là bà Mo Xa Tích. Như vậy Ông Bắc hẳn là người của bà Mo Xa Tích. Ở màn kịch lần này hắn đã trở thành vật hi sinh cho bà ta.

Sau hành động cố gắng vu vạ cho H"Nue của bà Mo Xa Tích, thầy H"Nue càng chắc chắn về việc bà Mo đứng sau tất cả, ngay cả vụ mất tích của bé Nhật. Bà ta đã để ý anh từ lâu mới gửi Ông Bắc tới để kèm cặp anh. Hôm anh bị xô ngã lúc rình mò hai ngôi nhà sàn, Ông Bắc đã phá ngang, lấy mất lọ bột quý của anh. Vùng này không có rắn lục đuôi đỏ, anh đã thấy lạ, hóa ra chính là hắn ta gọi tới. Cũng chính Ông Bắc là kẻ dẫn hai thi thể người chết qua làng của thầy H"Nue với mục đích là dọa và đuổi Bách đi khỏi đây. Tất cả những hành động hắn làm đều sơ hở và vụng về nhưng thầy H"Nue chẳng hề mảy may nghi ngờ chỉ vì lọ sáp hoa ngải kia.

Nếu như bà ta đã có ý muốn đuổi thầy H"Nue đi thì anh ở lại cũng không phát hiện thêm được gì, anh chấp nhận rồi bản ngay để đánh lừa bà ta. Anh nghi ngờ hang động trên núi của bà Mo có ẩn giấu thứ gì đó khiến bà ta nhạy cảm đến thế. Từ hồi chiếc hang động được phát hiện ra, những chiếc cây đằng sau bản Mường cứ dần chết khô đi mà chẳng ai để tâm. Anh để lại lời nhắn nhủ cho Bách tìm hiểu tất cả những điều đó, chỉ anh con đường lên hang động kia rồi rời đi.

Thầy H"Nue có nhớ thông tin của một vài kẻ thân cận bên bà Mo, thế nhưng rồi bản anh vẫn bị kèm cặp bởi tay chân của bà Mo, anh không thể tự do điều tra được. Anh bèn gọi điện cầu cứu Ba Năng, em trai mình và hướng dẫn cậu thu thập chứng cứ báo công an. Những hành động mờ ám của đội ngũ thân cận bà Mo khiến công an phải vào cuộc. Chúng liên tục có hành động rình mò những đứa trẻ ở bệnh viện, giao dịch bí mật, vào cửa sau của Tập đoàn lớn tên Thiên Hồng...

Cuối cùng cũng đến ngày hôm nay, mọi thứ dần được bóc trần, nhân chứng vật chứng đã đủ. Thầy H"Nue đã trở về giúp Bách kịp thời. Chỉ cần Bách thâm nhập vào được hang ổ của chúng, mọi thứ sẽ dễ dàng hơn. Điều quan trọng bây giờ là sự thật nằm ở trên hang động đó là gì? Bà Mo đã có những tội ác gì, mục đích làm những việc này của bà ta là như thế nào?...

(còn tiếp)

22. Chương 22:

Bách lắng nghe mà như không tin vào tai mình. Tất cả những gì anh vừa trải qua đều vô cùng may mắn. Bằng linh cảm kì lạ, anh đã không bỏ qua lời gợi ý của thầy H"Nue. Vốn dĩ bản chất thầy H"Nue không muốn nói kĩ cho anh biết, sợ anh hành động quá vội vàng sẽ bị chúng để ý hãm hại khi thầy không còn bên cạnh. Thầy H"Nue đành phải nhấn những lời hàm ý súc tích khó hiểu để Bách dành thời gian lần mò giảm sự chú ý. Xung quanh Bách vẫn còn nhiều tai mắt của bà Mo, chẳng hạn như cô cháu gái tên Ban kia, cô ta năm lần bảy lượt đều muốn hướng Bách rời bản để triệt tiêu hắn mối hiểm nguy. Giờ đây cô ta cũng đã nằm trong diện nghi phạm điều tra, bị bắt giải đi.

"VẬY...VẬY LÀ BÀ TA ĐỂ Ý TÔI TỪ ĐẦU Ừ?" Bách hỏi thầy H"Nue.

"Ừ...sau khi tách ra khỏi Ông Bắc, tôi đã suy nghĩ thấy đáo hơn. Vào buổi lễ Lại gia đó, anh đã vô tình nhận được quả cầu mây chứa lá bùa phải không?"

Bách khẽ gật đầu.

“Bà ta biết rằng cậu là bố đứa trẻ bị bà ta bắt cóc, đã lần mò lên được tận đây, chính vì thế nên bà ta cố tình bảo những cô gái hầu ném quả cầu mây về phía cậu để ép cậu nhận lấy lá bùa đó. Lá bùa đó tôi chưa xem kĩ nhưng có lẽ đã đổi đi vài chữ, không phải bài May mắn mà là bùa Theo dõi để dễ biết cậu đang ở đâu...từ đó dễ điều khiển cậu hơn. Tôi đã chủ quan để cậu nhét vào ví...Lá bùa cô gái cười hở trên cửa của tôi là bùa hộ thân và cũng triệt tác dụng của lá bùa đó nên cậu mới bình yên tới giờ...”

Bách há hốc miệng.

“Tất cả những lần cậu bị tấn công bởi ma rừng, ma lai đều nằm trong sự tính toán của bà ta cũng như tên Ưông Bắc, nhờ lá bùa này...May mà những lần đó tôi đều cứu kịp thời...”. Thầy H”Nue thở dài.

Tất cả mọi chuyện đều đã dần sáng tỏ, kẻ thủ ác cần phải được trị tội thích đáng. Thầy H”Nue tính lên hang động kia cùng với cảnh sát nghiệp vụ để xem những việc bà Mo đã làm có mục đích gì. Bách rất muốn đi theo, cộng thêm lời thuật lại của bé Nhật thì mọi thứ sẽ dễ hiểu hơn.

Thế nhưng thầy H”Nue để ý thấy khuôn mặt của Bách đã xám ngoét cả lại, mồ hôi đang túa ra ở hai bên thái dương. Tay phải anh vẫn nắm chặt tay con, tay trái không ngừng sờ nắn đôi vai.

“Anh sao thế? Lúc này có xảy ra tai nạn gì không?”. Thầy H”Nue hỏi.

“Bố...bố cháu bị ngã...”. Thấy Bách chần chừ im lặng, Nhật nhanh nhẹn cướp lời.

“Vậy anh mau đi viện kiểm tra đi, cả hai bố con luôn, việc tiếp theo để tôi giải quyết nốt sau đó sẽ báo lại cho anh...”. Thầy H”Nue giục giã.

Bách cảm thấy không thể nén chịu cơn đau được nữa bèn bắt đắc dĩ đồng ý. Anh cảm giác như xương vai mình đã bị vỡ. Bách và Nhật được hộ tống đi bởi vài người cảnh sát xuống dưới bệnh viện thành phố kiểm tra sức khỏe tổng quát. Giờ hai người là nhân chứng quan trọng.

Ở lại, thầy H”Nue cùng Ba Năng và một số chiến sĩ khác lên xem xét hiện trường trên hang động huyền túng. Giới chức địa phương đã quá chủ quan khi giao lại toàn quyền quản lý di tích này cho bà Mo Xa Tích vì đơn thuần chỉ nghĩ rằng bà ta nắm rõ những thủ tục và được người dân tin tưởng nhất. Đâu ai ngờ rằng bà ta giả trò mờ ám sau lưng tất cả mọi người.

Theo con đường cũ, đám người lên tới được hang động cần tới. Mùi xú uế bốc lên ở khắp mọi nơi. Lần cuối thầy H”Nue lên đây, hang động này vẫn còn rất sơ sài, chỉ có một ngách hang chính với vài chục bộ quần áo treo cao thấp khác nhau. Điều đó đánh dấu sự xuất hiện của một nhóm người đã từng sinh sống ở đây vài trăm năm về trước theo tục huyền túng. Những bộ xương đã được bảo quản rất tốt và gần như không cần phải làm gì thêm ngoài việc canh giữ. Thế nhưng bà Mo đã biến đổi nơi này rất nhiều: cho thêm hệ thống điện và mở nhiều ngách hang nữa.

Thầy H”Nue vừa bước vào gian chính thì vội kêu tướng lên và ngồi sụp xuống. Thầy ôm mắt quần quai ra chiều đau đớn lắm, những giọt lệ chảy dài xuống hai đôi má.

“Sao thế?”. Các chiến sĩ hỏi

“Anh lại sao à?”. Ba Năng cũng lo lắng.

Thầy H”Nue xua xua tay tỏ ý một lúc nữa sẽ đỡ, mọi người cứ đi tới trước. Họ đâu biết rằng mắt anh đang rất nhức mỏi và xót. Càng vào sâu, những tia năng lượng đỏ kì quái vương trên người Bách và con trai anh xuất hiện nhiều và ngày càng gay gắt khiến anh không thể chịu nổi.

Vừa ngồi xoa mắt một lúc cho đỡ thì H”Nue đã lại nghe thấy tiếng hét thất thanh của Ba Năng: “AAAAAA!”.

Thầy H”Nue cố gắng chạy tới xem thì chính bản thân thầy cũng thấy lợm giọng: đó là xác chết không nguyên vẹn của một đứa trẻ. Ngoài sảnh còn có cả chiếc máy trộn có chất lỏng tỏa ra tia đỏ làm chói mắt thầy. Không những thế, mùi hương tỏa ra từ chút hỗn hợp còn sót lại cũng kích thích lạ thường: thơm dịu và làm con người ta muốn ngủ mãi. Thầy H”Nue cảm thấy thứ mùi này vô cùng quen thuộc.

Sau khi xem xét tất cả, nhìn cấu kết sắp xếp trong hang động, thầy H”Nue khẳng định rằng bà Mo đã âm thầm luyện một thứ ngải nào đó từ thịt trẻ em xay nhuyễn. Chúng đã chuẩn bị sẵn cả một nơi để ướp thịt

trẻ em khi còn sống, đánh mê chúng và bắt chúng ngâm vào bồn hương thảo tạo nên thứ thịt tinh khiết nhất. Sau cùng, nạn nhân không được lóc thịt khi đã chết mà phải bị xẻo từng mớ thịt khi vẫn còn tỉnh táo cho tới khi chết mới thôi để đảm bảo độ tươi nhất có thể. Không còn một hành động nào tàn nhẫn hơn như vậy.

Thầy H“Nue xin một ít mẫu chất lỏng trong chiếc máy trộn để về nghiên cứu thêm. Chính bản thân thầy H“Nue cũng cảm thấy quả thực việc cậu bé con của Bách còn sống sót là một phép màu. Tất cả những đứa trẻ được giải cứu đều trong trạng thái mê mẩn không rõ điều gì, thân thể phì nộn vì được vỗ béo, vậy mà Nhật trông khác hẳn, cậu bé gầy gò, tỉnh táo và còn có thể gõ cửa kêu cứu đúng lúc Bách bước vào hang động. Mọi thứ trùng hợp đến khó tin. Có lẽ thầy phải gặp trực tiếp để nói chuyện với cậu bé để giải mã phép màu này.

Đúng lúc đó, một cơn gió lạnh thốc vào trong hang khiến sống lưng của thầy H“Nue lạnh buốt. Thầy ngoảnh mặt ra hướng cửa hang và chợt giật nảy mình....

[***]

Một tháng sau đó, những cảnh sát đặc vụ tỉnh Sơn La đã triệt phá xong một vụ án lớn nhất thập kỷ, gây chấn động cả nước và có liên quan đến rất nhiều các vụ án nhỏ khác: vụ án thực phẩm của tập đoàn Thiên Hồng. Tất cả ban quản trị đã bị lùng bắt và truy nã gắt gao trong nhiều tháng sau đó. Cảnh sát vào cuộc điều tra đối tác của bà Mo bản Mường là tập đoàn Thiên Hồng, phát hiện trong những nhà máy của tập đoàn này đều có tầng hầm bí mật còn máy móc đóng gói sản phẩm Hồng Ruby ở ngoài chỉ là ngụy trang. Ở trong những tầng hầm này việc sản xuất loại hồng quả kì lạ này mới thực sự diễn ra: những cây hồng được trồng trong môi trường nhân tạo, tiêm thuốc tăng trưởng cho lớn rồi liên tục được bơm từ từ những chất lỏng kì lạ được cung cấp bởi bà Mo vào trong những thớ thịt hồng. Thành phẩm thu được là những quả hồng căng bóng, thơm mọng, thịt hồng mềm như tơ, ăn vào là mãi không thể dứt ra được khiến người dân phát cuồng. Tập đoàn này bành trướng lên với tốc độ khủng khiếp. Những sản phẩm từ tập đoàn này bán ra đều cháy hàng dù có giá thành đắt đỏ. Cảnh sát phân tích mẫu vật thu được: trong những quả hồng thượng hạng nhất: Hồng Sapphire có lẫn thịt người, các phân khúc rẻ hơn Loại 2,3 có thành phần từ thịt động vật. Tập đoàn này cùng với bà Mo đã thực hiện rất nhiều các cuộc bắt cóc trẻ em trên toàn đất nước trong nhiều năm qua để nuôi giết thịt. Mục đích của việc làm man rợ này vẫn đang được các chiến sĩ vận động hỏi cung từ những đối tượng đã bị bắt.

Tin tức tung ra khiến toàn bộ người dân choáng váng, một làn sóng phản đối lớn nổi lên ở khắp mọi nơi. Người dân điên cuồng bạo động đập phá các nhà máy, cửa hàng của tập đoàn này...

Duy chỉ có thầy H“Nue là hiểu rõ mục đích của hành động bà Mo. Sau 1 tháng mày mò nghiên cứu, vào tận nơi ở cũ của thầy mình, H“Nue đã phần nào đoán ra sự thật. Bà Mo đã luyện một loại ngải rất cổ mà thầy anh vô tình tìm được từ trong đồng tài liệu cũ nói về tà thuật. Loại ngải này có sức hấp dẫn rất mạnh, tỏa ra hương thơm và đem lại rất nhiều tài lộc cho người ăn nó. Loại ngải này luyện càng nhiều thì lợi ích sẽ càng lớn thế nhưng nghiệp chướng của người hưởng cũng như người luyện vô cùng to lớn không sao gánh nổi. Do đó chỉ còn cách là để mọi người cùng san sẻ điều đó: bán nó đi rộng rãi..Như vậy, mỗi khách hàng mua sản phẩm đều sẽ có lợi ích và đều phải gánh bớt nghiệp chướng cho người bán..Đây là một hành động vô cùng thông minh và xảo trá. Điều ác độc nhất trong việc luyện ngải này chính là cần tới thịt người, đặc biệt là thịt trẻ em có năng lượng sạch. Thầy H“Nue đã đặt được cái tên cho loại ngải này: Nhục Hồng Ngải, trong đó "nhục" có nghĩa là "thịt", "hồng" là trái hồng, trái hồng làm từ thịt người...Thịt động vật tươi cũng có thể thay thế nhưng không hiệu quả bằng.

Tập đoàn Thiên Hồng này và bà Mo đã cùng nhau chế tạo ra một sản phẩm dựa trên sự vô nhân tính không sao tưởng tượng nổi chỉ vì lợi ích của bản thân. Thành công họ đã đạt được dựa trên nỗi đau khổ không cùng của những người còn sống. Những đứa trẻ bị tra tấn hành hạ và giết hại đã phải chịu đựng địa ngục khi còn sống, khi đã chết đi cũng bị bà Mo làm lễ trục xuất khỏi nhân gian không một người từ biệt...

Loại ngải ẩn trong trái hồng này không chỉ hấp dẫn người mua bởi vị ngon của nó mà thật sự loại ngải này có tác dụng khiến mọi người truyền tai nhau...Ai đã nếm thử đều cảm giác đường danh lợi, tình duyên hanh thông, mọi sự may mắn. Vì vậy dù có cái giá trên trời nhưng sản phẩm này luôn làm mưa làm gió mỗi khi hè tới và được săn lùng liên tục trong năm...Họ đâu biết rằng nhân quả đang đợi họ ở phía sau con dốc của cuộc đời.

Chắc chắn rằng tiêu chí những đứa trẻ được lựa chọn để bắt cóc sẽ rất đặc biệt, điều mà thầy H"Nue vẫn chưa thể đoán ra. Cảnh sát vẫn đang tiếp tục rà soát những sản phẩm của tập đoàn lớn này để điều tra thêm những gì nằm ẩn sau đó. Chỉ có một điều chắc chắn rằng bà Mo còn dở trò gì đó đối với cơ thể Bách khiến năng lượng của chiếc la bàn sai lệch đi, chỉ dừng lại ở đồng cỏ sau bản Mường, che giấu manh mối dẫn tới hang động kia.. Giả thuyết khả dĩ nhất chính là thứ bùa nào đó bà ta đã tẩm riêng trong quả hồng ghê tởm tặng cho Bách ăn. Thầy H"Nue có niềm tin kiên định vào chiếc la bàn của mình mới đoán ra được địa điểm thật sự nằm ở gần đó. Về phần của Bách, thầy H"Nue vẫn có chút ngạc nhiên bởi sự may mắn và quyết tâm kì lạ của anh. Bách làm một người đa nghi lại bị dọa dẫm, cản trở đủ điều nhưng anh vẫn quyết định ở lại đây. Sau cùng, thầy cũng đã biết được một phần lí do.

Điều đáng lo ngại nhất hiện giờ đó chính là bà Mo Xa Tích đã biến mất không một dấu vết. Cảnh sát vẫn chưa tìm ra bóng hình của bà ta. Vào đêm mọi thứ bị phát giác, bà Mo dự định trở về bản ngay sau khi thịt những đứa trẻ đã được chuẩn bị sẵn để luyện ngải. Ngày hôm đó là Nguyệt thực, âm tính rất mạnh, là một ngày phù hợp để đại khai sát giới, luyện ra thứ bùa ngải mạnh nhất. Tất cả những đứa trẻ hôm đó đều quá may mắn bởi nếu Bách không phát hiện ra thì giờ chúng đều đã chịu số phận như những đứa trẻ trước đó. Thế nhưng ai đó đã kịp mật báo cho bà ta để bà ta kịp thời lẩn trốn.

Những gì liên quan đến bà Mo và hành động man rợ của bà ta, thầy H"Nue đều thấy có sự ảnh hưởng rất lớn bởi người thầy đã khuất của H"Nue, những sản phẩm trí tuệ và tâm huyết của thầy. Anh chỉ chắc chắn một điều rằng khi còn sống, thầy của anh sống vô cùng hiền lương, không đua tranh với đời, không bao giờ chấp nhận những hành động ác độc này. Cái chết của thầy anh có uẩn khúc và có thể liên quan tới Mo Xa Tích...Những ngày vừa qua, trở về nơi ở cũ trong hang của thầy mình, H"Nue đã tìm được một con dao găm cán ngà voi được giấu kín dưới chân giường...Anh giữ lại bên mình như một kỷ vật nữa của người thầy.

Điều anh khát khao nhất bây giờ là biết được sự thật năm xưa từ chính miệng mẹ Mo Xa Tích...Quả thực thầy H"Nue chưa một lần tìm hiểu về gốc tích của bà ta. Bà ta thực sự là ai? Có nguồn gốc như thế nào? Tại sao lại ở vùng đất này làm mưa làm gió...? Giờ thầy có thể tìm bà ta ở đâu...

(còn tiếp)

23. Chương 23: Kịch Độc

Sau khi mọi việc vỡ lở, Bách đã đưa Nhật trở về với gia đình, chỉ còn thầy H"Nue ở lại quê hương, tiếp tục những nhiệm vụ mới. Những ngày qua, khu rừng núi vốn yên bình và cách biệt này đã trở nên hỗn loạn. Cảnh sát và những người hiếu kì xung quanh luôn tảo khắp mặt đường, đi lại chộn rộn. Hiện trường hang động và mọi thứ xung quanh được phong tỏa, khám nghiệm kĩ.

Ai nấy đều bất ngờ vì việc làm của bà Mo mà họ bấy lâu nay tôn sùng. Khuôn mặt người dân bản Mường đều thất thểu vì sốc, họ giờ như rần mất đầu, không biết nên tin vào đâu. Họ cảm thấy ghê tởm bản thân vì tiếp tay cho những tội ác không thể dung thứ của bà Mo. Những gia đình có con cháu làm tay sai thân cận của bà Mo cũng tan nát, đau khổ, phải gánh chịu những lời phán xét của người đời.

Suốt những năm qua, bà Mo đã hoạt động vô cùng kín kẽ, được hậu thuẫn bởi một tập đoàn lớn mạnh như Thiên Hồng. Mọi thứ đều được bảo mật tuyệt đối, những người làm lộ thông tin có lẽ cũng đã bị thanh lọc...Điều kinh hoàng hơn mà Bách đã nói với thầy H"Nue chính là ở trong những chiếc cây sau bản Mường có chứa rất nhiều xác chết của những đứa trẻ. Đó là lí do vì sao những cây cổ thụ lớn nơi đó cứ chết dần đi thành những chiếc cây khô. Bà Mo đã giết hại quá nhiều những đứa trẻ, bà ta khó có thể đem chôn chúng mà không bị phát hiện bởi những người dân xung quanh bản làng mình. Họ đều làm nghề nông, nền đất bị cày xới nhiều họ sẽ để ý. Bà Mo thông minh đã nghĩ ra cách đó, lấy cỏ chăm sóc cho cây cối đằng sau bản và cây rừng, âm thầm hằng đêm khoét rỗng một số thân cây lớn, tận dụng những gốc cây đã chết sẵn, mở cửa phía trên cao để làm nơi chôn xác những đứa trẻ và phần còn lại của chúng... Thêm vào đó nữa, có lẽ xuất thân của bà ta cũng ảnh hưởng tới nét suy nghĩ, thể hiện ra bởi những phong tục tập quán kì lạ bà ta đã vẽ ra cho dân làng mình: người chết đi không bao giờ được đào sâu chôn chặt ngay dưới đất mà cho vào

quan tài gỗ, ướp xác và treo trên vách núi hoặc giữ trong nhà từ 3-5 năm,...sau đó lễ Tử lại gia diễn ra xong người chết mới được chôn cất...Những đứa trẻ bà ta giết cũng không được chôn cất tử tế như thường... Cảnh sát đã khai quật ra khá nhiều những gốc cây chôn đầy xác của những đứa trẻ, phải tới hơn trăm cái xác,...

Thầy H“Nue dù đã góp phần không nhỏ vào việc phá án lần này nhưng thầy lại cảm thấy tâm tư không sao yên nổi. Một phần, thầy cảm thấy ám ảnh và bức rứt vì bao nhiêu năm qua đã không cứu nổi những đứa trẻ xấu số bị đưa về đây. Những tia năng lượng đỏ tươi kì lạ thầy nhìn thấy chính là thứ năng lượng của Nhục hồng ngải tỏa ra từ những người được ném thử thứ hồng Sapphire hảo hạng. Chỉ có loại ngải luyện từ thịt người mới tỏa ra năng lượng mạnh mẽ như vậy. Số người ném thử chúng rất ít. Còn lại những tia năng lượng cam vàng nhạt tỏa ra từ những người ném thử loại hồng thứ cấp làm từ thịt động vật, ngày càng tràn lan khắp thị trường. Năng lượng đó xuất hiện nhiều tới mức khiến thầy H”Nue phải thốt lên với Ông Bác về hiện tượng kì lạ đó mà không biết rằng hẳn ta cũng đã quá rõ sự thật. Thầy đã quá chủ quan không hề quan tâm tới mục Mo Xa Tích. Còn nhiều điều anh muốn chất vấn bà ta.

Sau nhiều ngày điều tra căng thẳng, cảnh sát cũng đã lấy cung được 1 người trong số tay sai của Mo Xa Tích. Những tay chân bà Mo bị cảnh sát bắt giữ đều đang có biểu hiện tiêu cực: gào thét khóc lóc và muốn tự vẫn như đang sợ hãi điều gì đó. Điều chúng sợ không phải là cái chết, chúng lăm bắm điều gì đó về bà Mo và việc bà ta chưa bị bắt,...Rất khó để có thể bắt chúng khai ra gì đó. Cảnh sát cũng không lí giải nổi tại sao bà ta lại có thể rù quyền chúng đến mê dại tới vậy.

Cách lựa chọn những đám trẻ cũng dựa trên một thứ tà của bà Mo chế tạo ra, trộn lẫn vào một sản phẩm bán rất chạy lúc đó của tập đoàn Thiên Hồng dành cho trẻ em: Kẹo 7 vị Gumbles. Loại kẹo đó cũng tạo nên cơn sốt bởi mẫu mã đẹp mắt và vị ngọt thanh, bổ sung chất dinh dưỡng,... Loại tà trộn trong thứ kẹo này sẽ phản ứng với cơ thể của những đứa trẻ có năng lượng thích hợp khiến chúng đổ bệnh. Triệu chứng bệnh ban đầu giống sốt phát ban nhưng có thêm đặc điểm là đôi mắt rất đỏ...Từ cách làm thông minh đó, chúng trà trộn nhân viên vào bệnh viện, trường học,...tìm những đứa trẻ có đặc điểm như vậy để bắt cóc đem đi. Một cuộc rà soát nhân sự lớn lại diễn ra khắp cả nước. Tiền lệ chưa từng có một vụ án nào gây ra nhiều phiền toái liên quan một đến vậy. Dư luận cả nước theo dõi sát sao từng giờ, yêu cầu cảnh sát phải làm tới cùng mọi chuyện.

Hàng ngày, thầy H”Nue đều trở lại căn nhà cũ đã bỏ hoang nhiều năm của thầy mình để tưởng nhớ và suy nghĩ, tìm thêm manh mối về sự thật năm xưa. Có lí do khiến anh nghi ngờ thêm nhiều điều. Đêm nguyệt thực ấy, khi chuẩn bị ra khỏi hang động, một cơn gió lạnh thốc vào đã khiến anh cảm thấy gai gai. Ngay lúc đó, một bóng hình lạ lẫm xuất hiện.

Đó là vong hồn của một người phụ nữ gần 30 tuổi tỏa ra thứ ánh sáng màu trắng nhè nhẹ của Thiện vong. Người phụ nữ đó hiện về để cảm ơn thầy H“Nue đã giúp đỡ con trai mình, cảm ơn người thầy đã khuất của anh rồi tan biến đi. Hóa ra đó chính là người vợ đã mất năm xưa của Bách, mẹ bé Nhật. Chính người phụ nữ này đã hiện về thì thầm vào tai thầy vào ngày thầy trên xe khách trở về Sơn La để gặp Bách. Cô đã van xin thầy cứu giúp một đứa trẻ nào đó nhưng không hiện hình rõ ràng... Thầy H”Nue ngạc nhiên và thất vọng tại sao cô lại biết về thầy của anh....Mối liên hệ giữa họ là gì?

Tối một ngày sau đó, hơn tháng sau khi bà Mo biến mất, thầy H”Nue đang tìm kiếm trong đồng đồ cũ của thầy thì tự dưng mắt anh đau nhói.

Từ đâu đó, những thứ ánh sáng đen len lõi xung quanh khiến anh ngạc nhiên không hiểu bắt nguồn từ đâu. Thầy H”Nue bất giác sờ tay vào túi áo ngực nhưng chợt nhận ra lá bùa hộ thân anh đã treo lại lên cửa, không còn đem theo bên mình. Có thứ gì đó đang tiến lại gần đây.

“Viuuuu”... một thứ xé gió lao tới từ phía sau thầy H“Nue. Một cảm giác đau đớn nữa lại xuất hiện ở đằng sau gáy anh. Bất chợt người H”Nue không còn sức lực nữa, anh ngã thẳng ra sau, tứ chi dần tê liệt, không một chút phòng bị nào.

Một bóng người đang tiến vào, vẫn là dáng người mập mạp uyển chuyển trong bộ váy đen không thể nhầm lẫn đi đâu được cùng năng lượng hắc ám tỏa mạnh ra xung quanh. Giờ đây, bà Mo chẳng cần gì phải che giấu dã tâm của mình nữa, bà ta để mặc tà khí lớn vốn khắp nơi. Nơi trú ẩn kín đáo của thầy H“Nue năm xưa, chỉ có rất ít người được biết, giờ chẳng còn ai ngoài bà ta có thể tìm đường vào đây. H”Nue đã có thể gặp được bà ta đúng như mong ước của anh để có thể chất vấn mọi chuyện nhưng không ngờ là trong tình

trạng bất động như vậy. Chỉ có cơ miệng anh là có thể khẽ cử động được. Bà ta đã phóng một cây kim độc nào đó vào sau gáy anh khi anh không chú tâm. H”Nue không thể ngờ rằng bà ta đủ dũng khí để quay lại chính nơi này.

Bà Mo thản nhiên bước qua cơ thể bất động của thầy H”Nue, lục lọi chính đồng đồ đặc của thầy anh để lại, đút những cuốn vở, quyển sách trong ngăn tủ vào chiếc túi đeo cạnh người.

Thầy H”Nue cố rít lên: ”Mụ..mụ kia...bà định làm trò gì...”

Bà ta cười khinh: “Nằm yên chịu chết đi, thằng nhãi con. Ta cần thu nốt đồng đồ này...”

“Đó là... tâm huyết... của thầy tôi!..

“Thầy mày ư...Ha..tình cảm thầy trò sâu sắc quá nhỉ! Bảo sao ông ta không truyền lại mọi thứ cho ta mà cứ nhất quyết nuôi dạy mày! Lão già chết tiệt, cứ tưởng là lão yêu ta....”

“Quân..khốn...nạn...”. Thầy H”Nue đau đớn. Hóa ra bà Mo Xa tích này đã lợi dụng tình cảm của thầy anh dành cho bà ta để học lấy pháp lực của thầy. Thứ độc tố kia bắt đầu lan rộng vào trong cơ thể anh, anh cảm thấy đau buốt. Thứ độc này có lần anh đã đọc qua, được chế từ những loại thảo dược trên đỉnh núi cao nhất Tây Bắc, lan dần ra các tử huyết và giết chết người trúng phải. Giờ đây anh cần phải giải phóng máu ở một tử huyết nào đó mới có thể sống sót.

“Dừng lại đi...Chính ngươi...ngươi đã làm gì...thầy ta?”. Thầy H”Nue chất vấn.

Bà Mo đứng đỉnh đáp: “Ta nào có muốn...Lão ta cứ thích ngáng đường ta đấy chứ. Một việc làm béo bở như thế. Lão ta nghiên cứu ra mà không dùng thì để ta dùng hộ! Chỉ một liều thuốc kích tim là đi thôi. Ngươi chắc hẳn không biết thầy ngươi có bệnh tim nhỉ. Lão ta đâu có muốn chữa trị gì. Chỉ cần chọc cho lão ta thật tức lên là lão ta sẽ biến mất khỏi con đường danh lợi của ta mãi mãi...Phù pháp thì lão ta rõ lắm, bùa ngải gì đều nhận ra hết nhưng chính bản thân mình thì lại không thêm phòng bị gì. Hahaha. Chỉ trách lão quá tin ta thôi, vẫn cứ nghĩ ta ngây thơ bị lừa người đó dụ dỗ...”

“Lũ người nào? Hóa ra chính là ngươi! Là ngươi...”. Thầy H”Nue tím tái đi vì tức giận. Anh phải kiềm chế bản thân lại vì cơn tức giận chỉ khiến độc tố lan đi nhanh hơn. Thật không thể ngờ, tình yêu thương có thể cứu sống một con người trong hiểm cảnh như tình yêu mẹ Nhật dành cho cậu bé nhưng cũng có thể giết chết một con người như cách người đàn bà ác độc kia đã làm với thầy anh.

“Hahaahaha” Bà ta cười lên độc ác, có vẻ hí hửng khi quét nốt kho tàng của thầy anh để lại.

“Sao ngươi lại..lại có thể làm những chuyện ác độc...không thể tưởng tượng nổi như vậy...”. Thầy H”Nue vẫn cố gằn lên nói.

“Cuộc đời là tương đối vô thường. Ngươi muốn giúp người này, ta cũng giúp người nọ. Ta giúp họ thì ta phải hại người khác thôi...Tên chủ tịch tập đoàn Thiên Hồng đó, từng là một tên khố rách áo ôm, bố bị ức hiếp ở nơi làm: nhà máy của công ty Đại Hùng gần như lớn mạnh nhất nước cách đây nhiều năm. Bố hắn ta bị bóc lột, nợ lương, gia cảnh đói rách, chịu đựng bao nhiêu khổ khổ sau cùng tự vẫn để lại mẹ con hắn. Lớn lên chút hắn cố gắng đi làm cũng không khá lên được là bao, ngôi nhà cũng bị công ty đó ép lấy mất để xây dựng trung tâm thương mại. Mẹ hắn ốm nặng triền miên. Người hắn yêu tha thiết cũng ruồng bỏ hắn vì sự nghèo đói không buông tha ấy. Lòng hận thù của hắn ta lớn ngút trời, muốn hủy diệt công ty đó. Hắn ta bắt chấp tất cả đến tìm thầy của ngươi nhưng bị lão ta thẳng thừng từ chối. Ta thì không ngốc như vậy. Hắn ta cũng đáng thương đó chứ, ta có thể giúp, miễn có lợi cho ta là được. Khả năng của ta, thêm những nghiên cứu của lão già này nữa...Ta việc gì phải sợ trời đất này...Loại ngải đó có thể đem tới sự giàu sang tuyệt đỉnh mà lại không phải gánh quá nhiều hậu quả...Chỉ vài năm, ngươi thấy đấy, tập đoàn của hắn đã nuốt chửng nền kinh tế của đất nước này...Chỉ trách lão thầy của ngươi cứ một mực ngáng đường ta!”. Bà Mo thủ thỉ mọi chuyện với thầy H”Nue vì yên tâm chỉ vài phút nữa thầy H”Nue cũng chỉ còn là một cái xác.

“Ngươi đúng là..nghịch chương! Nhân quả sẽ tìm đến ngươi sớm thôi...Đời sau, muôn vàn kiếp nữa ngươi sẽ phải trả giá vì tội ác của mình...Dùng sự ác độc để đạt lấy thành công...danh lợi...trái với luân thường đạo lý...Ngươi đáng chết một nghìn lần!”. Thầy H”Nue rít lên rồi ho sặc sụa. Độc tố đã lan mạnh.

Bà Mo giẫm chân lên ngực thầy H"Nue, nói: "Im đi...đáng lẽ ta nên bóp chết ngươi từ lâu rồi, không phải để ngươi nhờn nhợt đến tận bây giờ đâu..."

Nói xong, bà ta quay lưng, lại gần chiếc giường của thầy H"Nue lục lợi nốt rồi chuẩn bị rời đi. Nếu mất ở đây, thầy H"Nue có lẽ sẽ không bao giờ được tìm thấy...

Bàn tay thầy run run, tê tê chạm vào túi quần sau, cảm nhận được chiếc dao ngà voi của thầy anh để lại mà anh đã cất trong người. Dùng mọi sức lực có thể, thầy H"Nue rút dao ra khỏi túi, đâm thật mạnh vào tử huyệt Chí thất gần sát bên hông, cắn răng không kêu lên nửa tiếng. Máu bắt đầu tuôn ra, dòng máu đen như mực thải chất độc ra ngoài.

Bà Mo đứng dậy bước chậm rãi ra khỏi nhà hang trong màn đêm tịch mịch.

Thầy H"Nue cố gắng gượng dậy khi đã tìm lại cảm giác. Nỗi tức giận khiến máu anh sôi sục lên. Không thể để bà ta đi dễ dàng như vậy!

Từ sau lưng bà Mo, thầy H"Nue lao tới, tay run run đốt lên một lá bùa phong tỏa, định áp vào lưng bà ta để không chết.

Bất chợt, bà ta quay ngoắt ra sau, giơ đôi tay lên đỡ lấy...

(còn tiếp)

24. Chương 24: Gieo Gió Gặt Bão

Thầy H"Nue bất ngờ vì bà Mo đã đón được lá bùa của anh. Anh cứ nghĩ rằng bà ta không hề biết anh đang tiến lại gần. Có vẻ như công lực và cảm nhận của bà ta không hề tồi.

Bằng những hành động nhanh như cắt, bà ta rút từ trong chiếc túi bên mình ra một tấm kim loại lớn, có khắc hoa văn gồ ghề, giống như một loại khí cụ, đập thẳng vào ngực thầy H"Nue khiến anh bật ngã ra sau. Thầy H"Nue cảm thấy một cơn đau vô cùng bắt đầu lan tỏa từ phía vết thương bà ta đập vào. Một luồng khí nóng đang lan dần ra khiến cánh tay và chân thầy nóng rẫy lên. Hoa văn của khí cụ đó đã in hằn những vết đỏ lấp ló sau chiếc áo đen của thầy H"Nue. Đó dường như cũng là một loại tà độc nữa. Dù nặng hay nhẹ, người đàn bà cay nghiệt đó vẫn luôn cố gắng dùng những đòn chí mạng giáng vào thầy H"Nue. Anh cảm giác như mình đang bị phá hủy từ bên trong, vết đâm bên hông vẫn đang tuôn máu ra không ngừng khiến anh run rẩy. Bà ta nhanh chóng tiến lại gần anh để thực hiện điều bà ta đã ấp ủ từ lâu: giết chết anh.

Bản năng sống còn của thầy H"Nue trỗi dậy mạnh mẽ. Nếu như bây giờ anh nằm im thì cơ hội sống sót của anh là bằng không. Anh phải đứng dậy chiến đấu tới khi nào có thể dù anh biết năng lực của mình có yếu hơn bà ta. Năm xưa khi anh vẫn đang theo học phép thì thầy mất đột ngột. Thầy muốn truyền lại cho anh tất cả những bí thuật, thảo dược, bùa chú,...nhưng không thể. Sau đó, anh vẫn làm theo những lời thầy đã từng dạy, cố gắng học hỏi thêm và phát huy năng lực của mình ở đôi mắt. Nhưng đúng là câu "không có thầy đồ mây làm nên". Không có thầy, anh khó trở nên xuất sắc, vẫn như một vầng trăng bị che lấp bởi những đám mây dày...

Thầy H"Nue vùng dậy kháng cự lại bà Mo, ngăn cản bà ta rút ra thêm lá bùa nào. Thế nhưng anh đang rất yếu....

Bất chợt từ đâu, một con chim lớn bay thẳng vào trong hang động, cất lên những tiếng kêu dài. Con chim ấy có dáng hình khá quen thuộc, giống như con chim sáo ngày xưa thầy anh hay nuôi.

Trong đầu thầy H"Nue hiện lên một mảng ký ức mờ nhạt trong thần trí mê mê tỉnh tỉnh: giọng nói của thầy anh văng vẳng:

"Trong tình huống cấp bách, muốn khai thông năng lực nhanh nhất, cứ dồn chân khí vào huyệt Bách Hội. Mọi năng lực tiềm ẩn sẽ bộc phát, muốn làm gì cũng làm được cái đó...nhưng hậu quả sau đó có thể là suốt đời..."

Không dẫn đo gì thêm, thầy H"Nue buông tay bà Mo, tập trung dồn khí lực vào lòng bàn tay và đập thật mạnh vào huyết Bách Hội trên đỉnh đầu. Cơ choáng váng cực mạnh ập đến. Thầy H"Nue cảm giác như cơ thể mình đang bị xé đôi ra. Anh loạng choạng.

Bà Mo được thể áp sát đến, tay bà ta đã kịp xòe ra 4 chiếc kim bùa. Đúng lúc bà ta chuẩn bị xuyên đồng bùa vào người anh thì H"Nue đã ngẩng lên.

Đôi mắt của thầy H"Nue trắng dã và bắt đầu tỏa dần ra thứ ánh sáng cực đại. Thứ tà khí hắc ám xung quanh người bà Mo bắt đầu có dấu hiệu đảo ngược hỗn loạn. Bà ta vô tình nhìn vào đôi mắt chói chang ấy. Bên trong đôi mắt hiện lên hình ảnh của sáu cõi, nghìn đời, những khổ đau hi vọng ái ố, những cuốn phim tua nhanh của hàng vạn kiếp chúng sinh. Bà ta hét lên đau đớn vì không thể chịu nổi sự đả kích trong ánh mắt đó.

Như một cỗ máy được vận hành, thầy H"Nue bắt đầu vận ấn Kim Cương, thứ ấn xa vời mà anh chưa từng một lần học được. Bàn tay thầy đập mạnh vào những điểm cần thiết trên cơ thể bà Mo để khóa chặt luồng chân khí bên trong.

Bà Mo cũng không phải là người dễ dàng hạ gục. Bà ta có thể đoán được những ẩn điểm của loại thuật này, vô hiệu hóa một vài đường đi của thầy H"Nue, chỉ là thầy H"Nue nhanh nhẹn hơn nên vẫn tác động được nhiều phần. Cuộc chiến giằng co căng thẳng diễn ra liên tục. Những lá bùa xanh đỏ liên tục được thổi lên, bùng cháy trong hang động như pháo hoa giao thừa. Chiếc túi đồ quý giá được bà Mo quăng xuống đất để tiện giao đấu.

Bị khóa bớt luồng chân khí, bà Mo thể hiện pháp lực yếu dần đi, uy lực của những lá bùa độc bà ta thổi ra không còn được như trước. Bà ta không dám nhìn vào đôi mắt sáng lóa của thầy H"Nue thêm nữa vì vậy tầm nhìn cũng bị cản trở. Bà ta đâu ngờ rằng, một cuốn sách trong túi vải bà ta bỏ xuống đã lăn ra ngoài...

Lùi lại phía sau phòng thủ, chân bà ta đạp phải cuốn sách trơn khiến bà ta mất đà ngã ra sau. Thầy H"Nue nắm bắt cơ hội nhảy mạnh lên gờ ấn của Phật Phổ Hiền. Ánh sáng từ mắt thầy rọi qua ấn giữa các ngón tay lại tỏa ra thứ ánh sáng ngũ sắc lấp lánh.

Thứ ấn chiếu thẳng vào ngực khiến bà Mo thổ huyết. Vậy nhưng bà ta vẫn cố gắng giãy giụa, tìm điểm yếu của H"Nue để đánh vào. Thầy H"Nue lại với lấy con dao ngà voi giờ cao giáng xuống bên ngực trái của bà ta...ánh sáng của con dao loáng lên trong chớp lát....

***

Thầy H"Nue bò lết ra khỏi con đường rừng lớn. Hai hốc mắt của thầy tuôn đầy những máu. Thầy hét lên kêu cứu rồi ngất đi giữa khoảng rừng thưa. Người dân xung quanh đêm ấy đều nghe tiếng kêu lớn của một con chim sáo nào đó thê thiết trong khu rừng như thông báo điều gì...

Thầy H"Nue phải nhập viện nằm rất lâu sau trận quyết chiến đó. Dây thần kinh đôi chân của thầy đã bị phá hủy cùng rất nhiều bộ phận nội tạng tụ máu, may thay đôi mắt còn giữ lại được...

Cảnh sát đã ập vào bắt được bà Mo trong trạng thái bất tỉnh giữa hang động nằm sâu trong núi. Bà ta bị một con dao găm trước ngực nhưng không phải vết đâm chí mạng. Có lẽ thầy H"Nue đã nương tay...

Cảnh sát đã điều tra thân phận bà ta không phải là người Việt mà là gốc Trung Quốc, người dân tộc Bo đã thất truyền từ lâu. Chính bà ta được một gia đình Trung- Việt nuôi lớn và truyền lại phong tục của quê hương mình, từ huyền tạng tới các loại tà thuật cổ. Lớn lên bà ta tìm về nơi rừng núi Tây Bắc, vùng đất hợp khí để bà ta tu luyện và quen thầy của H"Nue. Từ ấy các bi kịch đảo điên cả đất nước bắt đầu. Ấn tử hình là điều chắc chắn nhưng vẫn còn là quá nhẹ với người phụ nữ tâm địa xấu xa không ăn năn hối cải này...

Mối liên hệ giữa vợ Bách với câu chuyện này vẫn còn là ẩn số.

Gia đình Bách sau biến cố lớn đã trở về nhịp sống bình thường. Tất cả đều không thể ngờ được sự may mắn của anh khi đón được con về. Những đứa trẻ mất tích lâu như Nhật khó có lòng sống sót được, nhất là dưới tay bộ máy giết người hàng loạt không còn nhân tính của Mo Xa Tích và Thiên Hồng.

Bách đã dỗ dành an ủi Nhật, chữa trị tâm lý cho cậu bé vượt qua cú sốc lớn ấy. Phản ứng của Nhật rất tích cực, hòa nhập cuộc sống bình thường khá nhanh chứ không bị ám ảnh nặng nề như những đứa trẻ khác. Bách cũng ngạc nhiên vì điều đó. Anh có nhớ lại ngày hôm ấy, Nhật đã biết chính xác lúc anh đang có ở trong hang động để kêu cứu. Bình thường cậu bé sẽ không dám làm càn như vậy vì lũ tay sai sẽ phát hiện ra và đánh đập rất dã man. Hơn thế nữa, cậu bé kêu lên rằng: “Mẹ ơi...Mẹ ơi cứu con...” chứ không phải là ai khác. Có thể đó là phản ứng bình thường của một đứa trẻ khi bị đau hay sợ hãi, nhưng mẹ Nhật đã mất 3 năm, cậu bé đã quen không có mẹ,...

Bách đem thắc mắc đó hỏi khéo con, rằng tại sao Nhật lại làm như vậy, tại sao loại thức ăn vỗ béo và thuốc mê của những kẻ thủ ác lại không tác động được đến con. Anh không muốn đào quá sâu sợ Nhật nhớ lại ký ức đau buồn, thế nhưng câu trả lời của Nhật khiến anh thật sự bất ngờ.

“Ngày nào, con cũng gặp mẹ...Bố ạ. Con ngủ thấy mẹ ngồi cạnh ôm con, mẹ dặn con không được ăn những đồ gì chúng đưa. Ăn 1 ít, vứt đi hết. Mẹ còn chỉ cho con ăn gì..Có nắm trong cái hang đó...À...hôm ấy, mẹ gọi con tỉnh dậy, rồi nói vào tai con là gõ hàm gọi kêu cứu rồi mẹ đi mất. Con gõ mãi, gõ mãi gọi mẹ mở cửa cho con. Con sợ lắm. May mà có bố tìm được con...”

Anh ôm con vào lòng, nước mắt tuôn trào.

Bách nhớ lại ngày thầy H “Nue vào thăm anh ở bệnh viện, anh phải bó bả vai mất vài tháng, thầy có nói với anh về việc thầy bắt gặp linh hồn của vợ anh hiện về nói lời cảm ơn. Thầy cũng nói rằng, việc anh nhìn thấy ma lai và ảo giác trên Tây Bắc này là điều hiếm thấy bởi không phải ai cũng dễ dàng bắt gặp và nhìn thấy chúng. Chỉ khi có một luồng năng lượng tương thích ở bên cạnh mới có thể giúp anh khai thông nhãn thuật. Điều này chứng tỏ rằng, linh hồn của vợ anh vẫn luôn sát cánh ở ngay bên cạnh để giúp đỡ và bảo vệ anh, anh mới có thể nhìn thấy, chỉ có điều rằng anh không biết mà thôi. Chỉ vì một lí do nào đó mà cô không báo mộng điều gì cho anh mà âm thầm dẫn lối, những lần thoát nạn may mắn của Bách có lẽ cũng do cô sắp đặt. Bách đã đọc đi đọc tờ giấy nhắn vợ anh để lại cho anh. Toàn bộ lời bài thơ đều chỉ rõ ra manh mối những sự kiện xảy ra nơi đó như Uông Bắc là kẻ phản bội “trong êm có thù“, hay việc trong những cây cối có che giấu tội ác tàn độc của mục Mo “mộc thổ thấm đẫm huyết tươi muôn đời...”. Vợ anh còn dặn anh không được ném thử ngọc thực được cho, anh đã bất cẩn không nghe lời mà ném thử trái hồng kinh tởm ấy, chính vì thế mà việc tìm kiếm Nhật bị kéo dài thời gian thêm rất lâu...

Hiểu ra những điều đó, Bách bật khóc như một đứa trẻ. Anh cảm động vì tình cảm bao la của Dương dành cho anh, ngay cả khi cô không còn trên cõi đời này nữa. Tất cả những gì cô làm đều là vì anh và Nhật, thế nhưng giờ lí do thật sự là gì, tại sao cô lại biết, anh không thể nào hiểu được. Những người nắm rõ sự thật năm xưa đều đã mất cả, không biết lần tìm từ đâu. Anh chỉ biết cố gắng sống thật tốt với kỉ niệm về cô đọng đầy trong tâm trí, chăm sóc Nhật nên người. Anh biết cô đã, đang và sẽ yêu anh mãi mãi, vậy là đủ.

Sự thật năm nào, có lẽ chỉ Dương hiểu rõ nhất.

(còn tiếp)

25. Chương 25: Cuối: Thanh Dương

Vào ngày mưa năm ấy, Dương bỏ đi với nỗi uất hận dâng trào. Cô cảm thấy bà mẹ của Bách thật sự quá đáng và vô lý không sao diễn tả được, trong khi anh thì quá hèn yếu không thể bảo vệ được cho cô. Từ bé tới lớn, gia đình Dương không phải hiền hách gì nhưng cô luôn cố gắng học giỏi, ngoan ngoãn, thành đạt. Tại sao cô phải nghe một người đàn bà xa lạ mắng chửi cô là ác tinh, nghiệp chướng cơ chứ? Thật vô căn cứ và ít học. Lòng tự trọng của cô đã bị xúc phạm nặng nề. Vì rất yêu Bách nên cô đã cố gắng kiên nhẫn nhưng tới thời điểm này, cô không cần gì hết nữa.

Thanh xuân không là mãi mãi, cô không thể chờ đợi một người không đem lại bến đỗ cho mình. Dương quyết tâm đoạn tuyệt quá khứ. Tình cảm trong cô đậm sâu tới mức, Dương đã khóc 3 ngày trời khi đưa ra quyết định. Nhớ tới lời đề nghị làm việc của một người bạn mà cô vừa từ chối vì Bách, cô liên lạc lại và

đồng ý. Chỉ trong vòng vài ngày, Dương chuyển khỏi chỗ ở cũ. Cô báo với gia đình nhưng dặn dò không ai được tiết lộ với Bách là cô đi đâu, ngay cả bạn bè cô cũng không nói rõ. Dương lên sinh sống và làm việc ở Thành phố Điện Biên cho chi nhánh một công ty lớn mới thành lập, chức vụ cao, cuộc sống cũng không tồi. Thế nhưng khoảng trống trong cô đâu dễ lấp đầy, nhiều lần cô tự hỏi Bách có đi tìm cô không, rồi cô lại gạt đi.

Mùa thu tới, những chiếc lá dần rụng đầy đường khiến tâm trạng của cô ngày càng trĩu nặng hơn. Chẳng phải tự nhiên mà những kỷ niệm cứ đọng đầy trong lòng, mùa đông 2 năm trước cũng là ngày cô và anh từng trở về bên nhau... Vậy còn năm nay?

Đang bước trên đường mua ít đồ ăn về, cô va phải một người đàn ông khoảng gần 40 tuổi, đứng chênh vênh dưới lòng đường, mắt ngược lên trên bầu trời, tay vắt ra sau lưng, chẳng để ý gì xung quanh.

“Em... xin lỗi...”. Dương cúi đầu.

Người đàn ông giật thót mình quay sang rồi nói: “Cô..cô nhìn thấy tôi à?”

Dương ngơ ngẩn, ông ta vừa nói gì thế nhỉ? Hay là ông ta điên?

“Aicha...Duyên phận giữa chúng ta cũng kì lạ đấy. Tôi đang ở thể xuất hồn...Chỉ có âm hồn, thần quỷ mới thấy tôi được thôi...” Người đàn ông chép miệng.

“Vâng...” Dương méo miệng không tin, tính lơ đãng rồi bước tiếp thì người đàn ông đó giật giọng:

” Kiếp đá cuội, nghìn đời tu luyện cũng không thể một lần nở hoa. Duyên đến rồi duyên đi có một lần, bỏ lỡ thì sẽ là mãi mãi. Cô còn khổ muôn trùng kiếp vì nhân duyên ái tình, nếu không ở lại lắng nghe, tôi e là cô sẽ hối hận rất nhiều...”

“Anh nói gì cơ?”. Dương thắc mắc.

“Tôi nhìn thấy, kiếp trước cô là một viên đá cuội nằm bên bờ sông. Cô được một thư sinh nhặt về để chặn giấy, trải bài luyện chữ, ôn thi tú tài. Ngày nào cũng ở bên chàng trai hiền lành ấy, cô đem lòng cảm mến rồi muốn tu luyện trở thành người. Trải qua nghìn kiếp, cô đang ở đây trước mặt tôi, nhưng dù ở bên ai cũng không thể dám chời nẩy lộc sinh con vì bản thể cô chỉ là một viên đá khô khốc mà thôi...Vào đâu sẽ ngáng đường danh lợi tài lộc nhà người đó bởi vì ”đá thành người” là chuyện hãn hữu và trái với luân thường....Nói cách khác, cô là một tinh đá.”

Dương điếng người vì những lời nói của ông ta chẳng khác gì lời mẹ Bách nói với cô, thật hết sức nhảm nhí. Cô tức giận hằm hằm tính bỏ đi. Người đàn ông bước sâu ra lòng đường, chặn mặt cô và nói:

“Nhìn này!”. Đoạn anh ta khua tay trước mặt một người đi bộ ngang qua nhưng người đó không hề chú tâm dù anh ta ở ngay đó.

“Thấy chưa, chỉ có cô nhìn thấy tôi, vì cô không phải người thường. Nãy giờ họ nhìn hiếu kỳ là vì cô đang lăm lăm một mình đấy haha! Cô có tin không? Nếu cô muốn có con sẽ được, nhưng cô phải đánh đổi...”

“Đánh đổi gì?”. Dương cuối cùng cũng chịu tin đôi chút.

“Cô không yêu không lấy ai cả đời này cũng được. Sống cuộc sống an nhàn của một kiếp người cho bố bao năm tu luyện. Thế nhưng hễ cô yêu và lấy ai thì cũng không có con được. Mà muốn có con thì cô phải chết...”

“Tôi phải làm sao cơ? Tôi vẫn chưa hiểu.”

“Tôi có gói thuốc đặc chế cho cô, chế từ rêu. Chỉ rêu mới mọc lên đá được. Cô uống và nhiệm vụ hàng ngày, sinh hoạt như thường với người chồng sẽ cần thai. Thế nhưng đứa trẻ đó cũng khó sống lâu mà mệnh cô cũng sẽ đoản, mất sớm, trở về thành viên đá cuội mãi mãi. Tùy cô lựa chọn. Và chỉ khi cô chết đi, cô mới bảo vệ được đứa con của mình. Nhân duyên kiếp này của cô chỉ đến có 1 lần, cô hãy nhớ là vậy...”

“Sao anh biết được? Anh là ai?”

“Haha..Tôi chỉ là một kẻ lăm điều, thích chơi đùa với thời gian thôi...Thân xác của tôi, cách cô khá xa về thời gian đấy. Nếu sau này tôi còn sống được mà gặp lại cô, chắc phải gọi tôi là chú bác rồi! Tôi đã học

được thuật xuyên hồn qua thời gian để biết trước các sự kiện, nắm được một số kết cục nào đó...Nghe khó tin phải không? Thời đại của con cô có lẽ sẽ rất biến động...Nếu tin tôi thì ngày 20 tới hãy đợi ở đúng chỗ này. Tôi sẽ mang quà tới...". Nói đoạn người đàn ông quay lưng bước đi đứng đĩnh.

Dương trở về và suy nghĩ rất nhiều về câu chuyện hoang đường của người đàn ông nọ. Ông ta nói rất đúng thực trạng của cô bây giờ. Nếu cô có con thật, có lẽ cô sẽ có cơ hội với Bách hơn? Cô có thể ép bà mẹ của Bách chấp nhận. Ông ta còn nói nếu cô bỏ lỡ anh, cô sẽ hối hận nghìn đời. Dương khẽ lòi 1 tập vở cũ ra khỏi ngăn kéo, đôi bàn tay gầy gò của cô nắm lấy một chiếc lá bàng khô đã được ép trong vở. Nước mắt cô chảy ròng ròng. Đây là chiếc lá kỉ niệm giữa anh và cô mà cô đã lưu giữ từ khi còn học chung trường. Quả thực cô rất yêu anh và không thể quên được anh.

Nếu thực sự có một con đường, dù có trải đầy gai, cô cũng muốn giẫm lên ngàn chiếc gai nhọn để trở về bên anh...Lời nói của người đàn ông đã cho cô thêm sức mạnh.

Về phần thầy Mân, thầy của H"Nue, sau cuộc trò chuyện với Dương, anh trở về thân xác của mình cách đó hơn 10 năm. Anh đã nghiên cứu loại bí thuật này rất lâu, dạo gần đây mới dám thực hiện. Điều này là bí mật lớn nhất của đời anh, anh không muốn ai khác biết cả. Chuyện anh gặp gỡ cô gái có xuất thân kì lạ kia cũng là hữu duyên nên anh mới ra tay giúp đỡ. Xuất hồn về quá khứ rất dễ dàng nhưng để tới tương lai thì quá khó. Bước nhảy dài nhất của anh là tới 10 năm sau, càng xa khung cảnh tương lai càng mờ mịt, cần phải tu luyện nhiều hơn nữa mới nhìn rõ. Anh chiêm nghiệm ra nhiều điều sau mỗi chuyến du ngoạn, về luân hồi, về những kiếp người. Mỗi lần làm vậy, anh đều cảm thấy cơ thể mình yếu dần và già đi. Đúng là cái giá phải trả cho việc biết trước tương lai, anh thấy như vậy còn quá rẻ. Giờ anh không tham dự vào những việc thường nhật của thế giới con người nữa mà ở ẩn trong hang nghiên cứu.

Điều khiến anh bận lòng nhất đó chính là việc anh đang kèm cặp cho một cậu bé có năng lực đặc biệt trong bản. Nhìn thẳng bé chăm chỉ cặm cụi theo học bữa chú, anh rất cảm thương. Anh biết rằng mình sẽ không thể ở bên cạnh nó quá lâu được. Thế nhưng giữa rất nhiều chiều thời gian song song, đôi khi cái chết lại là sự lựa chọn bất buộc.

Anh để lại những gì tâm huyết nhất cho nó, chuẩn bị cho H"Nue một số thứ phòng thân, dặn dò cậu bé, nhưng có lẽ nó còn quá nhỏ và đơn thuần nên sẽ không hiểu hết.

Anh đưa lại chiếc bản đồ Ánh trắng cho cậu bé để nó biết rõ đường rừng và những vùng đất có âm khí mạnh như tam đá Quan sự, Động huyền tắng. Anh để lại con dao ngà voi rất quý dưới sâu hốc giường. Con dao này ngâm trong thác nguồn và thảo dược, mài sắc vào rằm tháng 7 hàng năm, nếu đâm trúng huyết đạo sẽ phong tỏa toàn bộ năng lực, ngược lại con dao có thể giải độc nếu chạm vào máu. Thầy còn dặn dò con chim sáo thần thầy hay nuôi những điều còn lại. Anh mong rằng đến đúng thời điểm nó sẽ biết phải làm gì.

Về phần Dương, đúng ngày giờ đã hẹn, cô đứng chờ người đàn ông đó ở bên vệ đường. Ông ta xuất hiện với bộ mặt tươi tỉnh như trước, đưa cho cô gói thuốc với một lá bùa.

"Hãy nhớ, quyền lựa chọn là ở cô. Người cô yêu cũng đến với cô chỉ một lần. Đứa con hữu duyên mà đến với cô cũng là tu luyện hàng nghìn năm mới nảy nở. Cô có thể từ chối nó nếu cô sợ. Thế nhưng nếu cô lựa chọn con, hãy nhớ rằng con cô sẽ bị đặt vào hiểm cảnh sát thân vào năm sáu tuổi. Đó là hạn mức cao nhất nó có thể sống. Nếu cô hi sinh và mất đi, cô mới có thể âm thầm thay đổi mọi thứ. Khi cái chết đến gần kề, cô hãy đốt lá bùa này lên uống. Đó là bùa cảm xạ, tăng cảm nhận giấc mơ. Hãy ghi lại hết những gì cô nhìn thấy trong mơ để chỉ dẫn cho những người còn sống. Điều quan trọng nhất là cô không được nói quá rõ. Mọi sự can thiệp quá nhiều vào dòng thời gian sẽ làm mọi thứ bị xé tung ngoài tầm kiểm soát, hãy khéo léo thôi. Như tôi đây đã quá liều lĩnh rồi. Thấy cô đáng thương nên tôi mới muốn giúp. Vây thôi, tôi không thể tiết lộ thêm nữa. Chúc cô hạnh phúc. Vạn sự nằm trong tay cô." Nói xong người đàn ông lại bỏ đi.

"Khoan đã! Anh tên là gì? Ở đâu? Tôi muốn gặp cảm ơn sau này..."

"Quang Mân. Ở Sơn La...". Người đàn ông nói.

Dương dành mọi sự quyết tâm trở về với vòng tay của Bách. Cô biết rằng cả đời này cô chỉ yêu mình anh. Dự định ban đầu của cô đó là không uống thuốc để có con mà chỉ ở bên Bách để tận hưởng cuộc sống con người, nếu cần thiết sẽ xin con nuôi.

Thế nhưng Dương nhìn thấy sâu thẳm trong mắt Bách nỗi buồn mỗi khi anh nhìn thấy lũ trẻ con òa ra từ sau cánh cổng trường học. Anh khao khát có một gia đình. Anh luôn tự trách bản thân vì đã không thể cho cô một danh phận. Cô cảm thấy mình ích kỷ. Cô không muốn người mình yêu phải sống trong sầu khổ. Giờ đứa con sẽ là tấm vé cho cô tất cả mọi thứ cô không thể có được. Thế nhưng thời gian cô ở bên anh sẽ không còn nhiều.

Dương quyết định hi sinh vì Bách. Cô uống thuốc đều đặn và rồi đúng như dự đoán, lần lượt đám cưới được tổ chức, Nhật ra đời.

Dương không ngạc nhiên rằng sau khi sinh Nhật, cơ thể cô yếu đi rất nhanh. Dương đốt lá bùa uống, đêm nào cô cũng mộng mị, ngủ không ngon giấc, vì thế mà bệnh tình ngày một nặng hơn. Thế nhưng những giấc mơ đứt đoạn đã báo trước cho cô Bách và con trai mình sẽ trải qua những gì. Cô ghi lại từng giấc mơ rồi chuyển thành thơ, chép trong một tờ giấy cứng, không nói với chồng một lời. Cô thầm cầu nguyện sau này, Bách sẽ hiểu ý cô...

Dù Bách hết mực chăm sóc, cô vẫn phải ra đi, rời xa anh. Cô sẽ luôn ở cạnh hai bố con cho tới ngày hung hóa cát. Nhật và Bách là hai tình yêu lớn của cô, là điều cô mong mỏi suốt nghìn kiếp vô tri mới có được, cô vô cùng trân trọng.

Cô vẫn nhớ ngày cô vừa sinh Nhật ra, bế con trai còn đỏ hỏn trên tay, cô đã khóc. Bách luống cuống vì lần đầu làm bố, khẽ xoa đầu con, rồi hỏi cô:

“Em thích đặt tên con là gì?”

Dương ngẫm nghĩ, đoạn cô mỉm cười.

“Anh là Bách, tức là hàng vạn. Em là Dương, tức là ánh sáng. Thế theo anh, kết hợp Bách với Dương, nơi nào có hàng vạn ánh sáng?”

“Thiên đường? Hay là một căn phòng có đèn cao áp? Trần Cao Áp được không?”. Bách cười đùa.

“Không!” Dương lắc đầu rồi nhẹ nhàng nhìn xuống đứa bé đang bồng trên tay thiu thiu ngủ.

“Nó sẽ là Minh Nhật. Nơi có hàng vạn ánh sáng là một ngày đẹp trời chứ anh.”

Bách gật đầu lia lịa, rất thích cái tên đó. Trần Minh Nhật. Anh không giỏi văn nên mọi thứ giao cho cô hết.

Nước mắt Dương vẫn cứ rơi lã chã. Cô mong mãi mãi sau này, dù không có cô, anh và con sẽ được sống vui vẻ lạc quan trong cuộc sống tràn ngập ánh sáng rực rỡ.

HẾT

VẪN CÒN NGOẠI TRUYỆN VỀ BÁCH-DƯƠNG, MỌI NGƯỜI ĐÓN ĐỌC NHÉ <>

26. Chương 26: Ngoại Truyện: Thang Âm (phần 1)

Năm ấy, Bách vẫn đang là một cậu học trò lớp 12 của ngôi trường cấp 3 trong tỉnh. Bách là cậu học sinh nghịch ngợm gần nhất lớp. Cậu hay cùng những người bạn của các lớp khác đá bóng, chơi bóng rổ ở mảnh sân rộng sau trường. Sân bóng rổ của trường chỉ là một khoảng sân với hai chiếc cột cũ kĩ rỉ sắt nhưng giờ ra chơi, giờ nghỉ nào Bách cũng sẵn sàng tranh bóng với bạn bè ngoài đó. Niềm đam mê của Bách là bóng rổ. Cũng chẳng mấy ai có thể dễ dàng đưa bóng vào cột rổ của Bách.

Trong các giờ học, Bách chỉ ngồi nguệch ngoạc vài dòng vào trong vở. Những môn Bách chú tâm học chỉ là các môn khối A: Toán, Lý, Hóa, còn các môn học khác Bách không mấy bận tâm, cũng không sao nhớ hết được. Những bài toán khó luôn làm Bách thích thú và đều cố gắng giải ra bằng được, thành thử, Bách giỏi Toán nhất lớp A3 hồi ấy. Cô giáo dạy Toán cũng hết sức hài lòng. Bách mơ tới cuộc sống mới sau khi đỗ Đại học và được lên thành phố lớn sinh sống. Đó là cuộc sống mới tự do và đầy hoài bão, cậu có thể làm

những gì mình cảm thấy yêu thích, thoát ra khỏi vòng tay có phần kìm kẹp của cha mẹ. Chỉ cần cố gắng một chút nữa thôi, những ngày ấy không còn xa nữa.

Bách cứ tưởng quãng thời gian học trò của mình sẽ trôi qua êm đềm như vậy, cho đến một ngày. Hôm đó Bách đang cố gắng đưa bóng vào rổ của cậu bạn cao to bên lớp A1 thì bất chợt quả bóng bị đập văng ra ngoài. Quả bóng bay đi, đập vào chân của một chiếc ghế đá ở phía ngoài sân bóng. Mọi người đều hoảng hốt nhìn theo.

Ở trên chiếc ghế đá đó, có một nữ sinh đang ngồi, mái tóc nhẹ nhàng buông dài, thân hình gầy gò trong bộ quần áo thể dục phẳng phiu. Trên đùi cô bé còn đang đặt một chiếc đàn ghita màu nâu trầm, tay trái vẫn đang gảy nhẹ dây đàn. Một người bạn của Bách chạy tới xin nhặt bóng, cô bé ngẩng lên mỉm cười gật đầu nhẹ. Có vẻ như pha bóng vừa rồi đã làm cho cô bé giật mình. Cuộc tranh bóng lại tiếp tục diễn ra, vậy nhưng Bách không còn chú tâm vào từng đường bóng nữa. Tâm trí cậu đã trở nên ngẩn ngơ.

Hết giờ ra chơi, Bách bèn vội kêu cậu bạn đi cùng:

“Ê mày! Bạn gái vừa nãy mày có biết là ai không?”

“Sao mà không? Bạn ấy là Dương gì đó, chuyển từ trường khác về, xinh đấy, ngon đấy, nhẹ nhàng lắm, mày không thấy lúc nãy thằng Tùng tí mắt lên à!”

“Thế à? Từ lúc nào sao tao không biết nhỉ?”

“Mày thì có bao giờ để ý cái gì đâu? Chuyện con gái trong trường cũng thế! Sao hả? Thích rồi à? Haha! Này nhé, đừng có tranh với bọn tao!”. Cậu bạn tên Đức Anh cười lớn, trêu chọc Bách. Tại Bách đỏ bừng lên lúc nào không biết.

Kể từ ngày hôm đó, tuần nào chơi bóng rổ ngoài sân trường, Bách cũng chỉ chú ý tới chiếc ghế đá quen thuộc. Hầu như ngày nào cô bé đó cũng ra ấy ngồi gảy đàn chơi, thi thoảng ngồi cùng một hai người bạn. Tiếng đàn nghe trong trẻo vui tai khiến Bách rất thích. Hễ hôm nào không thấy cô bé ra, Bách lại buồn rầu lo lắng cả buổi. Bách đã lần la dò hỏi được cô bạn tên là Thanh Dương, học lớp D5 trường mình. Cậu nhận ra mình đã thích thầm cô bé, thế nhưng bản tính Bách vốn nhút nhát, chỉ biết chơi và học, quả thực không biết làm sao để tiếp cận được Dương.

Cậu chảnh mắng học hành hơn, cô giáo chủ nhiệm than phiền với bà Mừng, mẹ của Bách rằng các thầy cô giáo bộ môn không thấy Bách ghi bài nhiều, hay nghĩ vẩn vơ. Cô giáo lo Bách sẽ không qua được kì thi tốt nghiệp. Bà Mừng nghe thế giận lắm, biết con còn yếu môn Văn, bà bèn gửi con đến lớp học phụ đạo của một cô giáo giỏi trong trường. Bách chán nản lắm nhưng vẫn phải nghe theo mẹ.

Hôm ấy, vừa bước vào lớp học thêm, Bách chợt đứng hình. Cậu nhận ra Dương đang ngồi ở bàn thứ 4, nói chuyện vui vẻ với một học sinh tóc ngắn ngồi cạnh. Tim Bách đập thình thịch liên hồi. Nhìn thấy bên cạnh Dương có chỗ ngồi trống, Bách muốn ngồi cạnh đó nhưng sau cùng, cậu lại ngồi ngay bàn phía trên, đôi tay run rẩy, không biết nên làm thế nào. Từng buổi học trôi qua như vậy, Bách ngồi dưới, Dương ngồi trên, không có gì khác biệt cả. Bách đành cầu cứu thằng bạn đang có bạn gái trong trường để xin tí kinh nghiệm.

Từ đó, lần nào Bách cũng đến sớm, mua một hộp sữa, gắn một tờ giấy nhắn trên đó, để trong ngăn bàn Dương. Dương cùng người bạn thân đến học, xì xầm với nhau về chủ nhân của hành động này khiến Bách hồi hộp lo lắng. Bách tự hỏi liệu một cô gái xinh xắn như Dương sẽ có nhiều người để ý, chắc là cậu không có cơ hội đâu nhỉ...?

[...]

“Này! Này!!”. Tiếng gọi nhẹ nhàng len vào trong giấc ngủ của Bách. Bách giật mình tỉnh giấc, nhận ra mình vừa ngủ gục trên bàn của lớp học thêm. Có người vừa gọi Bách từ phía sau, chọc nhẹ búp vào lưng cậu.

Người bạn bên cạnh nói: “Cô gọi trả lời kia!”

Bách luống cuống đứng dậy, trong đầu vẫn mơ màng không biết cô giáo vừa hỏi gì.

“Cậu này mãi ngủ quá nhỉ? Trả lời cho cô xem nào?” Cô giáo giục.

“Ồ...Ồ...” Bách gãi đầu gãi tai, quả thực cậu không nghe thấy cô giáo hỏi gì.

“Con tàu này lên Tây Bắc anh đi chẳng! Con tàu này lên Tây Bắc anh đi chẳng! Là câu hỏi!”. Có tiếng nói nhỏ nhẹ ở phía sau nhắc với lên cho Bách.

Bách vội vàng lấp bắp lặp lại lời nhắc đó. Hóa ra cô giáo hỏi hình thức của câu thơ đầu tiên rồi cô bắt đầu giảng giải ý nghĩa.

“Ngồi xuống đi! Đừng có ngủ trong lớp nữa nhé!”.

Bách ngồi phịch xuống, thở phào vì trải qua được tình huống đầy bối rối. Môn Văn này quả thực cậu không sao thấm thấu nổi.

Bách quay xuống nhìn xem người nhắc mình là ai. Nhận ra ánh mắt long lanh của cô gái ngồi ngay phía sau, Bách vội nói: “Cảm..cảm ơn nhé...” rồi đỏ bừng mặt quay lên. Sau ngày hôm ấy, sau bài thơ ấy, Bách cảm giác như gần gũi hơn với Dương. Cậu tìm cách nói chuyện, mượn đồ dùng học tập của Dương và cô bạn gái ngồi sau. Bách được biết là cô bạn của Dương tên là Huyền Như, học chung lớp D5 với Dương.

Từ đó, những buổi học thêm Văn với Bách không còn nặng nề như trước mà khiến Bách vô cùng mong chờ, háo hức. Bách đã có thể trêu chọc, cười đùa với Dương và Như, bàn về chuyện trường lớp. Càng ở bên cạnh Dương lâu, cậu nhận ra cô bé là một cô gái vui vẻ, ấm áp và cũng rất cá tính. Cậu dự định thân thiết hơn sẽ bày tỏ với Dương.

Lấy hết can đảm của mình, Bách đề nghị được đưa Dương đi học thêm ở lớp đó dù cho nhà hai đứa có hơi ngược đường. Nín thở chờ đợi câu trả lời từ Dương, cuối cùng Bách cũng nhận được cái gật đầu. Trong lòng cậu vui sướng không tả xiết, Dương vừa đi khỏi là Bách nhảy cẫng lên không trung vì vui mừng.

Ấy thế nhưng, trong một lần đi trên sân trường, Bách vô tình nhìn thấy một bạn trai đang đưa cho Dương một cây kem vừa bóc sẵn, tặng cho Dương ăn. Dương cũng cười vui vẻ nhận lấy. Tim của Bách như lỡ một nhịp. Mọi sự hứng khởi trong lòng cậu cũng tắt lịm. Có phải cậu đã quá tự tin rồi không?

“Mày...đúng là hoang tưởng. Dễ dễ thế. Nên nhớ cô bạn đó có rất nhiều bạn bè xung quanh. Không quá cởi mở nhưng cũng nhiều mối quan hệ. Mày mới thế thôi chắc gì người ta đã thích mày.” Cậu bạn của Bách nghe cậu kể lại xong thì phán vậy.

“VẬY...vẬY tao cứ thế này không ổn à?”

“Mày phải nhờ bạn bè của nó, dò ý tứ nó xem thế nào, rồi tác động thêm vào chứ!”. Đức Anh nói.

Bách gật gù làm theo.

Nghe lời bạn, Bách cố gắng tiếp cận với Huyền Như, cô bạn thân hay đi học thêm cùng với Dương. Hai cô bé có vẻ như rất thân thiết với nhau, dùng chung đồ dùng học tập, cùng soi gương, thi thoảng lại có cả đồ đôi nữa. Bách dò hỏi Như về sở thích của Dương, về những mối quan hệ xung quanh cô bé. Những buổi nói chuyện cũng vì thế mà rôm rả hơn vì Như cũng góp chuyện vào. Thế nhưng Bách vẫn không dám ngồi cạnh Dương, sợ bạn bè dị nghị khiến Dương khó xử, chỉ thì thoảng, Bách khẽ khàng quay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ chăm chú ghi bài của Dương, Bách mỉm cười ấm áp rồi lại len lén quay lên. Môn Văn là môn cô bé yêu thích, cũng là bộ môn mà Dương tự tin nhất, cô miệt mài ghi chép rất đầy đủ. Bách thầm nghĩ, cậu giỏi Toán, Dương giỏi Văn, thật là hòa hợp, bù trừ cho nhau.

Mỗi lần được đưa Dương đi học, khi phanh gấp, bàn tay gầy gò của Dương khẽ bám nhẹ vào lưng áo Bách khiến cậu cảm thấy hết sức hồi hộp.

“Mưa kìa!” Bách hét lên khi thấy từng giọt mưa tí tách bắt đầu rơi. Sau khi cất xe, cậu vội vàng giơ chiếc cặp nhỏ che đầu cho Dương rồi vội vàng chạy về phía lớp học. Mưa rào rào đổ xuống đường. Dương cười khúc khích vui tai hòa vào trong tiếng mưa lách tách. Hai người vào tới hiên nhà.

“Cậu ướt hết rồi kìa!” Dương nói, phủi nhẹ vai áo cho Bách.

Bách gãi gãi đầu: “À thì...sợ cậu ướt thôi nên...”

Hai cô bé cậu bé học sinh đứng dưới hiên nhà nhìn nhau ngượng ngùng như thế. Mọi thứ tưởng chừng trôi qua tốt đẹp.

“Cậu suốt ngày nhắc về Dương thế! Hay là cậu thích nó à?” Như gắt lên với Bách khi hai người đang ngồi nói chuyện.

“À ừm thì...”. Bách im lặng một hồi rồi gật đầu thú nhận.

“Ra thế!”

“Này...Như, cậu có thể giúp tớ dò ý của Dương được không? Đi! Đi mà nhé! Ngày nào tớ cũng sẽ mua nước cho cậu!”

Như vẫn im lặng không nói gì.

Bách tiếp tục nài nỉ: “Thật đấy! Nhé nhé, đi mà!”

“Được rồi hotboy bóng rổ!” Như cuối cùng cũng lên tiếng.

Bách lấy thế làm vui mừng lắm, nhờ Như tác động nhiều hơn đến Dương.

Mấy tuần sau, Bách hẹn Dương để trả cô quyển vở Văn mà Bách đã lấy có mượn.

“Trả cậu quyển vở nhé! Chữ cậu đẹp lắm...”. Bách khê khàng đưa lại quyển vở ghi. Bằng một chiếc nhón tay rất nhẹ, Bách khê gỡ một chiếc lá nhỏ đang mắc trên mái tóc của Dương. Bách đưa cả chiếc lá và quyển vở cho Dương. Miệng Bách khê treu chọc: “Ngổ quá đi, đội lá đi trên trường này giờ!”.

Dương nhận lấy rồi áp quyển vở vào ngực, cười tươi với Bách. Nụ cười của Dương luôn làm Bách xao xuyến, ấn tượng không sao quên được. Nụ cười ấy làm sáng bừng khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương, hai chiếc má lúm đồng trinh càng thêm phần duyên dáng.

“Cậu vào lớp đi.” Dương nói rồi định quay đi.

“À...này!” Bách gọi lại giật giọng.

“Sao thế...?” Dương quay lại hỏi.

“Sau...sau giờ ra chơi ngày kia cậu ở lại một chút được không?”

“Để làm gì?”. Dương ngạc nhiên. “Cuối tuần này mới học thêm mà. Mới cả hôm đó tiết cuối tớ phải dẫn chương trình nữa.”

“Một tí thôi! Nhé!”. Bách nói. Cậu định ngỏ lời với Dương vì hôm đó chính là sinh nhật Dương, vừa tặng quà vừa tỏ tình luôn mong là trót lọt. Bách biết cô bé phải dẫn chương trình sinh hoạt cuối tuần của Liên Đoàn, chắc hẳn bận lắm. Hôm ấy Dương còn mặc áo dài nữa, Bách rất háo hức muốn nhìn Dương trong tà áo dài đặc biệt hơn áo dài trắng nữ sinh thường ngày.

Chần chừ mãi, Dương gật đầu. Cô bé quay đi, giấu kín một nụ cười nhẹ.

Gần đến ngày hôm đó, Bách vui vẻ chuẩn bị quà cho Dương, mua một bó hoa nhỏ và một hộp quà. Bách đã kì công đi rất nhiều hiệu sách, tìm lại một cuốn sách cũ mà có lần Dương từng buột miệng nói là rất thích nhưng chưa có thời gian đi mua được. Nhà Bách không quá khá giả nhưng bà Mừng vẫn luôn cưng chiều cậu, Bách vẫn dành dụm được ít tiền riêng. Cậu dồn hết tiền vào lần này để chuẩn bị cho Dương. Cậu còn mua thêm một chiếc vòng tay bạc nho nhỏ có thể chiếc chuông xinh xinh mà cậu nghĩ rằng sẽ rất hợp với Dương.

Ngày hôm đó, tâm trạng Bách vô cùng bồn chồn, vào đầu tiết 2, cậu được giao nhiệm vụ trực nhật, bèn mang giẻ lau bảng đi giặt. Nghĩ thế nào, Bách muốn nấn ná thêm một chút, khỏi phải vào lớp sớm, bèn đi vòng xuống tầng dưới, qua dãy lớp học khối D. Bước chân Bách cứ tự đưa cậu đến lớp học D5 nằm gần cuối dãy, sát cầu thang. Bách chỉ muốn đi ngang qua mà liếc nhìn Dương một chút. Giọt nắng bên ngoài hắt vào nhẹ nhẹ, chiếu theo từng bước chân khe khẽ của Bách.

Đi qua cửa lớp D5, Bách giật mình nhận ra cửa lớp khép hờ, cả lớp trống trơn chỉ còn những chiếc cặp sách để im lìm trên ghế ngồi. À, hóa ra tiết 2 lớp Dương học Thế dục nên đã xuống sân trường rồi. Vậy là người cần tìm lại không thấy được bây giờ rồi. Thế nhưng, trong lớp có một bóng người đang lúi húi làm gì đó. Bách chậm chậm đi qua nhưng vẫn cứ dán mắt vào trong cửa lớp.

Hình như chỗ ngồi đó, ở bàn thứ hai dãy ba, chính là chỗ ngồi của Dương, không sai. Vậy mà người đó? Bóng dáng đó đang lôi từ ngăn bàn của Dương ra một chiếc túi đỏ, rút từ trong đó ra một tấm vải. Đôi bàn tay của học sinh ấy nắm vai áo của tấm vải đó, trông ra dáng một chiếc áo dài hồng duyên dáng có thêu chút hoa đính trước ngực. Người ấy giơ cao lên một chiếc kéo. Bách hiểu người đó định làm gì và cũng rõ người đó là ai.

(còn tiếp)

MAI CÓ PHẦN 2 NHÉ CÁC BẠN!!

27. Chương 27: Ngoại Truyện: Thang Âm (phần 2)

Nhanh như cắt, Bách mở cửa lớp D5, xông vào bên trong. Người đó không ai khác chính là Huyền Như. Thứ cô bé đang cầm là chiếc áo dài mà Dương đã đi mượn để tiết 5 dẫn chương trình. Không hiểu vì lý do gì mà Như lại dùng chiếc kéo để cắt áo dài của Dương. May thay nhất kéo đầu tiên mới chỉ làm xước một đường nhẹ trên tấm áo.

Bách giật phăng chiếc kéo ra khỏi tay Như. Như giật mình thảng thốt quay lại, không ngờ rằng có người vào tận đây, càng kinh ngạc hơn khi nhận ra đó là Bách.

“Bách...Bách...Sao..sao cậu lại?”

Bách lôi xềnh xệch Như ra ngoài hành lang, sợ có người về lớp nhìn thấy không hay. Cậu bực tức nói với Như: “Sao lại cắt áo dài của Dương?”

“À...tớ sửa lại 1 chút...”. Như đảo mắt, lấp liếm.

“Sửa? Sửa mà nắm cả chiếc áo để cắt như vậy à? Đừng tưởng tôi không nhìn ra trò gì của cậu! Thật không ngờ là bạn thân với Dương, sao cậu lại như vậy?”

Như im lặng nhưng thấy ánh mắt Bách gay gắt tức giận, Như bèn cười khẩy: “Thân à? Thân gì nó? Nó chỉ coi tôi như bức tranh làm nền. Cái gì cái gì cũng giành hết của tôi? Tất cả? Kể cả cậu! Cậu cũng chỉ ở bên cạnh tôi vì nó! Phải không? Nếu thế, tôi làm nó bề mặt chơi! Nó sẽ chẳng bao giờ nghĩ là tôi đâu!”

Nộ khí bùng bùng, Bách đẩy mạnh Huyền Như vào tường cạnh cầu thang, một tay chống lên tường, tay kia vẫn nắm chặt chiếc kéo, trừng mắt nhìn thẳng cảnh cáo: “Tôi cảnh cáo cậu lần cuối. Nếu lần sau, cậu còn dám giở trò bỉ ổi gì với Dương, tôi sẽ không tha cho cậu đâu. Tôi không đánh con gái, cũng không muốn xen vào chuyện riêng tư các người nhưng cậu liệu hồn đấy!”

Huyền Như xanh mặt không nói thêm được câu gì. Thế nhưng Bách đâu ngờ rằng, tình cảnh lúc đó đã lọt vào ánh mắt của một người, theo một góc nhìn hoàn toàn khác.

Trở về lớp, Bách bị cô giáo phạt vì bỏ hơn nửa tiết học. Bách nín lặng cam chịu, cậu cảm thấy trong lòng rối bời, không sao yên tâm về Dương được.

Hết giờ ra chơi, Bách chờ Dương ở phía sân sau, trong lòng hồi hộp hết sức. Đợi rất lâu, Bách mới thấy dáng Dương từ phía xa lững thững đi lại. Bách muốn chạy lại đón Dương nhưng vì căng thẳng quá nên cậu đứng chôn chân chờ đợi. Khi lại gần, Bách trông gương mặt Dương buồn rầu, cau có, cậu lo lắng hỏi: “Dương à...Có chuyện gì vậy?”

Dương im lặng không nói gì, mắt có vẻ ươn ướt.

Bách vội dợm lời: “Hôm nay nhân ngày...”

Dương vội vã cắt ngang: “Thôi...tớ muốn nói là...chúc cậu hạnh phúc. Vậy thôi.”

“Là sao?” Bách sững sốt. “Cậu nói gì vậy..? Tớ muốn tặng quà cho cậu...”. Bách vội chìa bó hoa giấu sau lưng ra.

Dương hất mạnh bó hoa của Bách khiến nó rơi xuống đất tan tành. Bách đau lòng nhìn những cánh hoa rơi lả tả.

Dương nói: “Tớ không ngờ cậu là kẻ lẳng nhăng vậy!”. Nói xong cô bé quay lưng bỏ đi, mái tóc cột đuôi ngựa phất phơ theo từng bước chân.

Bách vội vàng chạy theo giữ lấy tay Dương lại. “Dương! Cậu hiểu nhầm gì rồi!”

Dương hét lên: “Tớ tận mắt nhìn thấy. Cậu đừng giả bộ như vậy. Xuân Bách! Đừng bao giờ lại gần tớ nữa!”. Đoạn Dương giằng tay ra khỏi Bách, chạy một mạch đi khỏi.

Bách tuyệt vọng nói theo: “Dương! Nghe tớ giải thích đi!”. Thế nhưng Dương không hề có ý định dừng lại. Cậu hoang mang không hiểu lí do mình bị giận là gì.

Bách đâu biết rằng, lúc mà cậu đang nói chuyện với Như ấy, Dương lên lớp lấy đồ và vô tình nhìn thấy ở góc khuất cầu thang. Ở góc nhìn ấy, cô bé tưởng rằng Bách đang hôn Huyền Như. Lòng Dương đau như cắt, hôm ấy là sinh nhật của Dương, cô đang háo hức không biết Bách sẽ làm gì cho mình. Vậy mà...Mọi thứ như sụp đổ, Dương không còn thiết điều gì nữa.

Chương trình tiết 5 diễn ra suôn sẻ, Dương hoàn thành vai trò của mình rất tốt. Bách đứng dưới sân trường nhìn lên sân khấu mà lòng buồn rầu đau đớn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó, Dương và Như cũng không còn chơi với nhau. Như đã nói thẳng với Dương rằng cô thích Bách, hãy nhường lại Bách cho Như. Dương quyết định nghỉ học thêm ở lớp Văn đã đưa hai người lại gần nhau để cố gắng quên đi tất cả. Bách đã nhiều lần cố gắng tìm gặp Dương nhưng cô nhất định tránh mặt.

Không có nhiều kinh nghiệm lại mặc cảm tự ti, Bách không dám dai dẳng đeo bám cô bé mãi. Cậu ôm nỗi buồn suốt những năm tháng còn lại của tuổi học trò. Một mối tình đẹp còn đang chớm nở đã tắt lịm khiến cuộc đời Bách như chìm vào những cơn đông dài.

Bách đỗ đại học với điểm số không quá cao nhưng mong ước lên thành phố lập nghiệp của Bách đã phần nào thành thực. Những nỗi dờ dang Bách cất sâu trong tim rồi tiếp tục cuộc sống.

Năm cuối đại học, Bách đi cùng một người bạn thân nghe buổi nhạc trà của một ca sĩ trữ tình hồi ấy. Suốt những năm qua, Bách cũng đã thử đến với 1 vài người nhưng cảm xúc chẳng tới nơi nên cũng sau cùng cũng không có ai bên cạnh. Khi những giai điệu ngọt ngào sâu lắng vang lên, Bách nhắm mắt thưởng thức, để những miền xa xôi trôi về trong tâm trí. Bất chợt, khi nhìn lơ đãng quanh phòng, cậu dán mắt vào một hình dáng hết sức quen thuộc. Nụ cười ấy, ánh mắt đấy, đang nhẹ nhàng nói chuyện với những người bạn gái xung quanh. Chính là Dương.

Bách nhấp nhẩm. 4 năm qua, anh đã không biết bao nhiêu lần muốn liên lạc lại với Dương xong lại thôi. Anh hồi dò mãi mới có được số điện thoại của Dương từ một người bạn cũ. Thế nhưng anh nghĩ mối quan hệ của hai người không còn đủ thân thiết đến mức như vậy.

Buổi nhạc trà kết thúc, Bách dán mắt vào tấm lưng của Dương không rời, bỏ người bạn đi cùng ở lại rồi chạy theo. Cảm xúc dâng lên trong anh cuộn cuộn. Đường như đây là một mối duyên chưa dứt, ông Trời lại cho anh gặp lại Dương. Dù chùng chình không dám hỏi nhưng anh vẫn muốn cố gắng một lần.

Bách đi theo, thấy Dương, trong bộ váy màu xanh navy đang đứng chờ xe bên vệ đường, mái tóc giờ đã nhuộm nâu trầm tung bay trong gió, nét xinh đẹp chỉ có nhiều hơn năm xưa chứ không hề giảm bớt. Trông cô hơi gây guộc. Dồn hết mọi sự can đảm có thể, Bách lại gần, cất tiếng: “D..Du..Dương! Cậu là Dương đúng không?”

Dương quay ra, ánh mắt kinh ngạc, cũng đầy lạ lẫm.

“Chẳng biết..cậu còn nhớ không..nhưng tớ là Bách...Giờ gặp lại nhận ra...ra chào cậu 1 câu.”

Dương mỉm cười: “Ừ..tớ nhớ mang máng. Cậu là Bách...Năm xưa...”. Đúng lúc đó, người bạn gái đi cùng Dương trở xe tới. Dương ngượng ngùng vội bảo: “Muộn rồi, tớ phải về đây. Cậu về cẩn thận nhé!”

Bách cuống cuống gọi với theo: “Dương...Tớ có thể giữ liên lạc không?”

Dương khẽ quay đầu lại, mỉm cười rồi phóng đi mất.

Tin rằng Dương đã đồng ý, mãi sau Bách mới dám gọi điện hỏi thăm Dương. Dần dà, khoảng cách giữa hai người đã dần dần được thu hẹp lại. Trong một lần đưa Dương đi dạo quanh hồ Tây, Bách đã đề cập tới hiểu lầm năm xưa. Cuối cùng Dương cũng chịu mở lời về chuyện đó, lí do vì sao cô lại phản ứng như vậy. Nghe Bách giải thích mãi, Dương cũng hiểu ra nhiều phần. Nút thắt trong lòng cô dường như được gỡ bỏ. Quả thực, hôm ấy Dương cảm thấy đồ đạc của mình có sự xáo trộn. Sau đó, cô cũng nghe, thấy nhiều việc làm không hay của Như, thái độ của cô bạn với mình nên cũng không còn chơi được với nhau nữa. Bách cũng cự tuyệt Như, sự thật không như Dương nghĩ. Mọi quan hệ từ đó cũng trở nên thân thiết hơn.

Khi gió lạnh đầu mùa thổi về từng cơn phố, Bách đã có thể khéo léo nắm lấy tay Dương bỏ vào trong túi áo mình, vừa đi vừa nói cười. Câu chuyện dở dang năm xưa đã được chấm mực viết tiếp, dù phía trước còn muôn trùng khó khăn.

Thế nhưng, liệu mọi thứ có đơn giản như vậy với Bách nếu như Dương không thật sự để tâm đến anh? Mọi chuyện còn có căn nguyên xa xôi hơn thế.

Mùa hè năm học lớp 9, Dương được bố mẹ đưa ra biển Cát Bà chơi sau một năm học vất vả. Dương khi ấy vẫn còn là một cô bé mập mạp, hiền lành, da ngăm đen vì chạy phoi nắng cả hè. Trong lúc bố mẹ đang tắm biển gần đó, Dương ngồi đắp lâu đài cát, thứ mà cô bé được nhìn thấy rất nhiều trên báo, tivi mà chưa từng được thử. Hì hục một lúc lâu mới đắp được một chút. Bỗng “Bộp!” Một quả bóng từ đâu văng mạnh tới, đập vào lưng Dương khiến cô bé đau điếng, lâu đài mới đắp tung ra hết cả.

Một đám con trai chạy tới: “Ê! Ê cho xin quả bóng!”

“Các anh làm hỏng hết lâu đài của em rồi!” Dương hét lên, méo mào: “Đền đi!”

“Ô, con bé này! Biển là của chung, mày ngồi thù lù đó thì va đập là chuyện bình thường, đền gì mà đền!” Một cậu bé hất hàm. Dương nghe vô lý thì òa khóc.

“Khóc lóc ầm ĩ quá! Phiền phức. Im ngay không lại ăn đánh bây giờ!”

“Lêu lêu đồ mập ừ!”

Một bạn nam từ phía sau rẽ đám đông đi vào: “Ê, sao lâu thế, có lấy quả bóng thôi mà...”

Thấy Dương khóc và đám bạn mình đang vô lối, bạn nam liền can: “Chúng mày quá quắt vừa thôi. Dọa dẫm nó thế! Thôi nín đi em! Tí anh đền cho cái này. Tội anh xin lỗi nhé! Em cố gắng đắp lại nha!”

Ánh mắt hiền dịu của bạn nam đang nhìn Dương khiến cô bé ngỡ ngàng. Làn da bạn nam ngăm đen khỏe khoắn, thân hình vẫn còn gầy nhưng rất cao, giọng nói hào sảng. Cậu bé ôm quả bóng ngang hông, tay lăm lăm đầy cát, chuẩn bị rời đi.

“Ê Bách! Bách, ném quả bóng lại đây đi!”. Một người bạn phía xa gọi giục. Cậu bé tên Bách ấy lại lao vào cuộc chơi.

Một lúc sau, cậu bé đó quay trở lại, tay cầm một mảnh vỏ ốc xanh rì, đưa cho Dương.

“Này, cho em! Anh mò mãi dưới biển mới được đấy, đẹp không? Đền cho em lúc này, vui lên nhé! Anh đi về nha!”. Bách giơ tay chào rồi đi mất. Dương thổn thức trong lòng. Người đâu mà tốt bụng đến vậy. Người ấy tên là Bách.

Năm đó, lớp cấp 2 của Bách tổ chức một buổi du lịch chia tay ở biển Cát Bà. Anh đã từng gặp Dương, còn nghĩ Dương ít tuổi hơn mình. Sau thời gian đó, Bách đã quên mất cô bé da đen nhem và mập mạp mình từng gặp. Còn Dương thì đã giảm cân, lột xác thành một cô gái xinh đẹp và ầm ập. Chuyển vào trường mới, ánh mắt Dương đã bắt gặp ngay cậu học sinh đang hăng hái đưa quả bóng vào rổ. Nụ cười chiến thắng đầy tự tin ấy đã làm Dương thổn thức, nhận ra người xưa. Cô bé cố tình chọn ghế đá gần sân bóng rổ để được khéo léo nhìn thấy Bách gần nhất có thể.

Tâm ý hai người vốn đã luôn tương thông nhưng không thể dễ dàng mà nói ra. Dương luôn quan tâm, để ý Bách, muốn Bách ở gần mình. Tưởng Bách thích người bạn thân, Dương đau khổ mà rút lui. Sau này, gặp lại anh lần nữa, Dương vui mừng không sao tả xiết. 4 năm trời cô vẫn luôn nhớ về anh, người mà cô không sao có được.

Những đồ vật của anh đưa cho, Dương vẫn luôn giữ kín: chiếc lá Bách gõ trên đầu Dương, mảnh vỏ ốc nằm nào, không muốn kể với anh, sợ rằng anh thấy mình ngốc nghếch. Khi ấy đi nghe trà nhạc về, cô đã rất bồn chồn, ngắm nghía mảnh vỏ ốc ấy, không biết mỗi duyên này cô có nên giữ lấy hay không. Đúng lúc ấy thì tiếng chuông điện thoại reo lên.

”Alo?”

“Ừm...ừm...có phải Dương đó không...?” Giọng Bách run rẩy.

“Đúng mình đây. Ai thế?”

“Tớ..tớ là Bách đây.. hôm trước ấy...tớ muốn nói là...” Đầu dây bên kia, Bách đang nắm chặt tay vào vì hồi hộp.

“Ừ...” Dương háng giọng thờ ơ nhưng miệng lại cười toe toét.

“Hôm nào gặp nhau nhé?”...

***

(Trở về hiện tại)

Một năm sau ngày Nhật trở về, Bách đưa con đi chơi ở bờ biển. Hai cha con bước đi trên cát, ánh mặt trời le lói chiếu vạt dậm biển xa. Anh ngồi nhìn Nhật chơi đùa, cảm thấy lòng bình yên.

“Bố! Bố ơi!”

“Gì thế con?”

“Con nhặt được một viên đá đẹp quá! Nó trôi ngay chân con đứng này.”. Nhật xòe tay khoe bố một mảnh đá trong như thạch, dáng dấp như bàn tay người. Bách cầm lấy, giơ lên xăm soi từng đường vân đá. Ánh mặt trời chiếu vào xuyên quá lấp lánh. Ở giữa hòn đá còn có phần đặc lại, hình thù như trái tim nho nhỏ.

Bách mỉm cười thật tươi: “Ừ, mình mang về nhà giữ làm kỷ niệm nhé con!”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhuc-hong-ngai>